KENDRA ELLIOT

A MERCIFUL TRUTH

Kendra Elliot

A Merciful Truth

(Un adevăr crud)

Seria: Mercy Kilpatrick # 2

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Șeful poliției Truman Daly a trântit portiera Tahoe-ului său și a ridicat o mână pentru a-și proteja fața de căldura focului. A făcut o jumătate de pas înapoi, izbindu-se de vehiculul său. Flăcările cuprinseseră vechiul hambar și se întindeau înalte pe cerul negru al nopții.

O pierdere totală.

Crezuse că a parcat la o distanță sigură de incendiu, dar prăjirea obrajilor l-a făcut să se răzgândească.

A tras de marginea pălăriei de cowboy pentru a-și acoperi fața, a ignorat amintirile inundante ale unui incendiu mortal din trecut și a alergat spre cele două mașini de patrulare ale șerifului din Deschutes County care sosiseră înaintea lui. Cei doi agenți stăteau în spatele mașinilor lor, vorbind la radio, privind flăcările uriașe.

Nu puteau face nimic. O sirenă slabă a răsunat în depărtare, dar Truman știa că departamentul de pompieri venea prea târziu. Scopul său ar fi fost să împiedice focul să se extindă la pădure și la fermele învecinate.

„Hei, șefule”, a strigat unul dintre agenți peste vuietul focului când s-a apropiat.

Truman l-a recunoscut pe agentul mai în vârstă. *Ralph ceva.* Pe celălalt nu-l cunoștea.

„Ați văzut pe cineva aici?” a întrebat Truman, știind că nu avea cum să verifice în interiorul hambarului.

„Nimeni”, a spus Ralph. „Suntem aici de cincisprezece secunde și nu era nicio șansă să încercăm să ne uităm înăuntru.” Tânărul agent de lângă el a dat categoric din cap.

„Hai să parcurgem perimetrul”, a spus Truman.

„Tu ocolești prin dreapta, iar noi o luăm spre stânga”, a sugerat Ralph.

Truman a dat din cap și s-a îndreptat spre partea din spate a hambarului în flăcări, lăsând suficient spațiu între el și infernul fierbinte și bucurându-se de aerul proaspăt de noiembrie. *Focul a luat amploare în cele câteva secunde cât am fost aici.* În ultimele două săptămâni, alte trei incendii izbucniseră în jurul orășelului său Eagle's Nest din Oregonul central. El și departamentul de pompieri nu îl prinseseră pe piromanul în serie și niciunul dintre incendiile anterioare nu fusese de amploarea acestuia. Primul a fost o mașină abandonată. Apoi gunoiul cuiva. Ultimul a fost o magazie mică.

Se intensifică.

Transpirația îi curgea pe spate, și nu era numai de la foc. *Urăsc incendiile.* Alerga printre arbuști și stânci, terenul fiind bine luminat, în timp ce căuta orice semn de victimă sau un posibil declanșator al incendiului. Pinii Ponderosa se înălțau la aproximativ cincizeci de metri distanță, iar Truman era recunoscător să vadă că zona imediată din jurul hambarului era liberă de combustibil pentru foc. La un moment dat, acolo fuseseră câteva mici țarcuri, dar aproape toate șinele gardului se prăbușiseră și putreziseră. Se îndoia că vechiul hambar mai fusese folosit în ultimul deceniu.

Acest al patrulea incendiu se afla la câțiva kilometri în afara limitelor orașului său, dar imediat ce primise vestea despre el, se dăduse jos din pat și se îmbrăcase. Piromanul îl enervase, iar acum Truman lua fiecare incendiu personal. Truman își putea imagina bucuria nemernicului în timp ce trimitea echipajele de poliție și de pompieri să se grăbească să-i stingă lucrarea.

Într-una din zilele astea, va răni pe cineva.

Sirenele mașinilor de pompieri au devenit din ce în ce mai puternice, iar două focuri de armă s-au auzit peste sunetul flăcărilor.

Truman a căzut pe burtă și s-a rostogolit în spatele unei stânci, cu arma în mână. *Cine trage?* A înghețat și a ascultat, încercând să audă dincolo de vuietul din urechi.

Încă două împușcături.

A fost un țipăt?

Inima îi bătea cu putere, a sunat la 911, a raportat focuri de armă și l-a sfătuit pe dispecer să anunțe imediat mașinile de pompieri care se apropiau. A

încheiat apelul și a ieșit încet din ascunzătoarea sa din spatele stâncii, cu ochii ațintiți după trăgător. *Cine a tras?*

Polițiștii de la Eagle's Nest nu găsiseră niciodată pe nimeni la locul incendiilor anterioare. *De ce este diferit de data aceasta?*

Truman și-a reluat traseul circular în jurul hambarului, cu arma pregătită, concentrat pe umbrele terenului de dincolo de hambar. Lumina proiectată de flăcări se întindea câțiva metri în întuneric, dar dincolo de aceasta peisajul era negru ca smoala. Oricine putea fi la pândă chiar în afara vederii. Și-a lărgit cercul pentru a folosi umbrele drept acoperire.

Cu cămașa îmbibată de sudoare și simțurile în alertă, a ocolit partea din spate a hambarului și a zărit două siluete la pământ. Nemișcate.

În lumina pâlpâitoare, a recunoscut uniformele din Deschutes County.

Te rog, Doamne, nu.

S-a cufundat mai adânc în întuneric și și-a încordat vederea, căutând peste tot trăgătorul. Flăcările creau umbre mișcătoare în toate direcțiile, iar privirea lui trecea de la o mișcare falsă la o umbră falsă. Și-a îndepărtat anxietatea, știind că trebuie să-i verifice pe ofițeri, chiar dacă asta l-ar expune.

„La naiba." A traversat în fugă zona curățată, simțind cum căldura îi pârjolește cămașa, și a aterizat în genunchi lângă cel mai apropiat corp. L-a scuturat de umăr pe Ralph, a strigat, apoi i-a căutat pulsul în gât. Ofițerul fusese împușcat în cap, iar Truman își feri ochii după o privire îngrozită la rana de ieșire deschisă din obrazul lui.

Nu trebuia să văd dinți.

Nu găsise pulsul.

Rămânând jos, el s-a repezit la următorul ofițer. Sângele curgea liber din gâtul tânărului agent, iar privirea sa frenetică a întâlnit-o pe cea a lui Truman. Ochii lui erau mari, gura i se deschidea și i se închidea în tăcere, în mișcări frenetice, dar brațele și picioarele îi stăteau nemișcate. Doar ochii agentului puteau comunica, iar el era clar îngrozit.

Leziune a coloanei vertebrale?

Știe că e grav.

Truman și-a smuls haina și a apăsat-o pe rana din gâtul agentului.

Camioanele de pompieri cu cisternele lor mari se îndreptau pe drumul lung și plin de gropi spre hambar, iar Truman verifica din nou împrejurimile în căutarea trăgătorului.

Sunt o țintă ușoară.

Nu voia să-l lase pe agent singur. L-a privit pe bărbat direct în ochi. „O să fii bine. Tocmai au sosit ajutoarele."

Bărbatul a clipit la el, ținându-i privirea și gâfâind. Truman i-a zărit ecusonul pe haină. „Rezistă, agent Sanderson. Te descurci."

Buzele bărbatului s-au mișcat, iar Truman s-a aplecat mai aproape, dar niciun sunet nu a ieșit din gura lui Sanderson. Truman a forțat un zâmbet liniștitor, ignorând căldura crescândă de pe spatele său. „Vei fi bine." A ridicat privirea, recunoscător să vadă doi pompieri apropiindu-se cu precauție, lăsând focul la o parte și scanând cu atenție zona.

Au primit vești despre trăgător.

O rafală uriașă de aer l-a lovit în spate, ridicându-l și aruncându-l pe lângă agentul Sanderson. A căzut cu fața la pământ, forța tăindu-i respirația și aruncându-i pietrișul în obraz și buze. Sunetul exploziei l-a atins și i-a distrus auzul timp de cinci secunde. A zăcut în pământ, cu urechile țiuind în timp ce se străduia să se orienteze, iar o teroare veche a răsărit din adâncurile subconștientului său. A înfruntat-o și și-a făcut un inventar mental al corpului, scuipând nisipul din gură.

Sunt viu.

Sanderson.

S-a ridicat în genunchi și s-a întors să se uite la bărbatul rănit peste care zburase.

Ochii goi îl priveau. Gura se liniștise.

„Nuuu!" Truman s-a năpustit și l-a scuturat pe agent, dar viața pe care o văzuse cu câteva clipe înainte dispăruse.

Focul a continuat să vuiască.

***

În dimineața de după incendiu, agentul special Mercy Kilpatrick se uita la grămada fumegândă de scânduri arse. Vechiul hambar nu avusese nicio șansă. Fusese vechi, fragil și uscat când ea era copil, așa că, fără îndoială, acum, două decenii mai târziu, ar fi luat foc ca și cum ar fi fost îmbibat în benzină.

O prietenă din copilărie locuise cândva la fermă, iar Mercy petrecuse câteva ore scormonind prin hambar și prin terenurile din jur, căutând animale mici și pretinzând că hambarul era castelul lor. După ce prietena ei s-a mutat, Mercy nu l-a mai văzut până astăzi.

Acum era un agent FBI desemnat să investigheze uciderea unor ofițeri de poliție. Un agent FBI foarte furios. Uciderea cu sânge rece a colegilor ei ofițeri în albastru a făcut asta pentru ea. Și fiecărei alte persoane din forțele de ordine.

Își dorea să se poată întoarce la jocul de-a prințesa.

A fost focul pus intenționat pentru a-i atrage pe agenți aici?

Nu-i plăcea să creadă că așa ceva se putea întâmpla în comunitatea ei.

Truman aproape a fost ucis.

Se cutremură și își scoase imaginea din gânduri.

Relația noastră s-ar fi putut încheia brusc după doar două luni.

Încă nu-l văzuse pe Truman. Vorbise puțin cu el la telefon, fiind ușurată să-i audă vocea, dar el fusese tras într-o duzină de direcții de când ajunsese la incendiu, la miezul nopții. Din fericire, suferise doar câteva arsuri minore. Noaptea trecută ajunsese pe aeroportul din Portland la ora zece, după două săptămâni de pregătire specială la Quantico. Pentru că nu voia să se întoarcă acasă la Bend în toiul nopții, după ce zburase toată ziua, dormise în apartamentul ei din Portland, care era pe piață de aproape o lună, fără nici o ofertă.

Piața vânzătorilor, pe naiba.

Telefonul de la ora 3:00 de la Truman o făcuse să se trezească imediat și să pornească la drum pentru călătoria de trei ore spre Oregon, știrile despre incendiu, împușcături și explozii alungându-i tot somnul din creier. Până să ajungă la apartamentul ei, o sunase șeful ei de la micul birou FBI din Bend.

Cei doi agenți uciși erau acum prioritatea ei.

În timp ce privea dezastrul pârjolit, o briză înghețată îi străbătea gulerul hainei groase. Ziua Recunoștinței se apropia cu pași repezi, iar în aerul din Oregon Central se simțeau deja de câteva săptămâni semnele iernii. Își petrecuse primii optsprezece ani din viață în micuța comunitate Eagle's Nest, dar nu se mai întorsese până când nu fusese repartizată temporar la biroul din Bend pentru un caz de terorism intern și descoperise că îi era dor să locuiască pe partea de est a lanțului muntos Cascade. Cu mai puțin de două luni în urmă, a decis să se mute din Portlandul umed în deșertul înalt din Bend.

Viața în Oregon Central era diferită de viața din Portland. Aerul mirosea mai curat, vârfurile înzăpezite ale munților erau mai abundente, iar traficul era de o sută de ori mai ușor, deși localnicii nu erau de acord. Totul se mișca mai încet aici. Oamenii erau un amestec eclectic de familii, pensionari, crescători de animale, fermieri, cowboy, milenialii și profesioniștii din domeniul afacerilor. Mai departe de orașul Bend, populația scădea drastic și se îndrepta către crescători de animale și fermieri.

Unii oameni s-au mutat în Oregon Central pentru a lăsa în urmă toată societatea. Dacă nu erai pretențios în ceea ce privește locația, o parcelă de pământ îndepărtată putea fi achiziționată la un preț foarte rezonabil. Unii doreau să trăiască în propriile condiții, fără să depindă de guvern pentru siguranța lor sau pentru aprovizionarea cu alimente. Uneori li se spunea pregătitori; alteori li se spuneau nume neplăcute. Mercy crescuse într-o astfel de familie. Părinții ei construiseră o casă și un stil de viață autosuficient și îmbrățișaseră eticheta de prepper. A fost o viață bună, cu picioarele pe pământ, până când a împlinit optsprezece ani.

După ce Mercy a plecat din Eagle's Nest, a descoperit că nu se putea despărți complet de stilul de viață al prepperilor, așa că a creat un echilibru pentru a-și liniști mintea. În timp ce locuia și lucra în Portland, își păstrase o escapadă secretă la distanță, petrecându-și weekendurile aprovizionând și pregătindu-și cabana din Oregonul Central. Dacă se întâmpla un dezastru, era pregătită.

Întotdeauna era pregătită.

Dar nimeni nu trebuia să știe asta. Doar Truman și o parte din familia ei

știau că muncea ca o nebună în timpul liber pentru a-și diminua îngrijorarea cu privire la un posibil dezastru viitor. Noii ei colegi de muncă și chiar și cel mai apropiat coleg, Eddie, habar nu aveau că ea ascundea ceea ce ea considera a fi „obsesia ei secretă”.

Era treaba ei. Oamenii judecau. Ea văzuse asta toată viața și nu voia ca judecata să fie îndreptată împotriva ei.

În plus, nu putea să-și ajute întregul birou în caz de dezastru, iar aceștia să apeleze la ea pentru că știau de resursele ei. Ea credea că trebuie să-și țină „bogăția” ascunsă de privitori. Munca ei grea era pentru ea și familia ei.

Și-a înfipt vârful cizmei în pământul umed, îmbibat de miile de galoane de apă aduse cu camionul de pompieri. Această zonă rurală nu avea hidranți la fiecare sută de metri și, din fericire, focul nu se extinsese dincolo de hambar. Pinii încă stăteau mândri dincolo de grămada de moloz fumegând. Pământul, de obicei maro, era negru și gri, de la arderea tufișurilor joase și a unui strat gros de funingine și cenușă.

A văzut cum echipa de recuperare a probelor a comitatului se târa printre rămășițele hambarului și cerceta cu atenție un perimetru larg, sub ochiul vigilent al șefului pompierilor. Mai devreme, ei recuperaseră patru cartușe de pușcă pe care supervizorul lui Mercy de la FBI, Jeff Garrison, le trimisese imediat la laboratorul FBI, în locul laboratoarelor locale, care erau în întârziere.

Mercy nu lucrase niciodată la un caz care să implice investigarea unui incendiu și se simțea în afara elementului ei. Truman lucrase la mai multe incendii în jurul Eagle's Nest, dintre care primul avusese loc chiar înainte ca ea să se întoarcă în est pentru pregătire. Cineva dăduse foc unui Oldsmobile vechi abandonat la capătul străzii Robinson. Înainte de incendiu, locuitorii din apropiere nu sunaseră să o remorcheze pentru că presupuseseră că cineva se va întoarce în cele din urmă după ea.

Truman râsese în timp ce repeta cuvintele unui martor mai în vârstă către Mercy. „Urăsc să mă joc cu mașina cuiva. E mijlocul lor de transport... poate mijlocul lor de trai... nu vreau ca cineva să fie deranjat pentru că am dat un telefon la o firmă de tractări.”

Mașina stătea acolo de șase luni.

Oamenii aveau mai multă răbdare pe partea asta a munților.

Truman a atribuit incendiul mașinii unor adolescenți plictisiți. Dar apoi se mai întâmplase de două ori în timp ce Mercy se antrena în est. Tensiunea din vocea lui Truman crescuse în timpul convorbirilor lor telefonice nocturne. Al doilea incendiu fusese la un tomberon, iar apoi piromanul arsese o magazie plină cu provizii.

Inima lui Mercy a fost îndurerată când a auzit de provizii. Șopronul aparținuse unei familii tinere care muncise din greu pentru a pune deoparte alimente și provizii pentru viitorul lor. Mercy înțelegea cât de multă muncă și sacrificiu trebuiau depuse pentru a fi pregătiți. Gândul că un incendiu îi va distruge anii de muncă de depozitare îi făcuse stomacul să se zvârcolească inconfortabil. Acum, familia se străduia să se simtă în siguranță în casa lor și se întreba dacă au fost vizați în mod intenționat.

„Primele două incendii au fost puse pe lucruri pe care oamenii le abandonaseră", îi spusese Truman. „Dar acest al treilea incendiu a vizat munca grea a unei familii. Sper că acesta nu este începutul unei noi tendințe." Tot timpul său liber din ultimele două săptămâni fusese concentrat pe cazurile de incendiere.

Nimeni nu se aștepta ca piromanul să comită brusc o crimă odată cu al patrulea incendiu. Acum totul se schimbase.

Mercy se holba la pământul unde zăceau cadavrele agenților, petele întunecate încă îmbibând solul. *Plănuise incendiatorul să împuște pe oricine ajungea? Sau doar privea flăcările și se hotărâse să tragă dintr-un capriciu?*

O împușcătură este un capriciu. Patru focuri concentrate sunt planificate.

Fiecare dintre gloanțele sale își găsise ținta.

A înghițit în sec și s-a luptat cu un nou val de furie clocotitoare. Ambii agenți aveau familii. Copilul agentului Sanderson avea trei luni.

Săraca lui soție. Un copil care nu-și va cunoaște niciodată tatăl.

L-a văzut pe șeful pompierilor aplecându-se peste umărul unuia dintre tehnicienii de la probe, arătând spre ceva din grămada de resturi de lemn. Toate lemnele arătau la fel pentru Mercy. Umede și arse.

„Aș vrea să înțeleg exact ce vede el", a spus agentul special Eddie

Peterson. Nu observase că acesta se oprise lângă ea, iar prezența agentului ei preferat îi ridicase imediat moralul. Eddie aplicase pentru celălalt post liber la biroul FBI din Bend, surprinzând pe toată lumea, cu excepția analistului de informații al biroului, Darby Cowen.

„Știam că lui Eddie îi place aici", îi spusese Darby lui Mercy cu încredere. „I-am văzut ochii luminându-se prima dată când s-a dus să pescuiască cu musca pe râu și am auzit-o în vocea lui când vorbea despre schiatul la Mount Bachelor. Această zonă îi vrăjește pe iubitorii de natură. Chiar și atunci când nu își dau seama că sunt iubitori de natură."

Eddie era ultima persoană pe care Mercy ar fi identificat-o ca iubitor al naturii. Era un băiat de oraș care acorda un pic prea multă atenție modului în care se îmbrăca și își aranja părul. Dar de când se mutase în Bend, ea văzuse o latură a lui care aprecia frumusețea zonei și era încântată că se mutase. Pentru ea, el era o bucată din Portland în Oregonul Central. O mică legătură cu amintirile frumoase din marele oraș. El îi sugerase în glumă să închirieze un apartament împreună, dar Mercy avea nevoie de propria ei locuință. Ea avea o nepoată adolescentă de care să aibă grijă.

Kaylie avea șaptesprezece și era în ultimul ei an de liceu. Fusese abandonată de mama ei când avea un an, iar tatăl ei murise recent. Ultima lui dorință a fost ca Mercy să aibă grijă de fiica lui. Mercy a acceptat cu reticență, simțindu-se ca și cum ar fi fost aruncată într-o lume străină. Anxietate adolescentină, iubiri dramatice, prădători pe internet, băuturi energizante și iubiri pentru celebrități. Adolescența lui Mercy implicase munca la fermă și împrumuturi.

„Știm unde stătea trăgătorul când i-a împușcat pe ofițeri?" a întrebat-o Eddie. Ochii lui erau duri, persoana lui veselă obișnuită fiind îngropată sub furia îndreptată către ucigașul lor.

„Au găsit cartușele puștii acolo". Mercy a arătat spre un grup de pini aflați mult în stânga hambarului.

„Sfinte Sisoe. Cineva trage bine." Eddie și-a trecut o mână prin păr. „Nu-mi place deloc gândul ăsta", a mormăit el.

„Nimănui nu-i place", a spus Mercy. „Eu n-aș putea niciodată să fac o

asemenea tragere. Și sunt destul de bună.”

„Ești mult mai bună ca mine”, a recunoscut Eddie.

„Am fost crescută în preajma armelor.” Mercy auzise același compliment de la mai mulți agenți cu care lucra. Să tragă cu armele nu era lucrul lor preferat. Majoritatea agenților petreceau mult timp stând la un birou.

„Toată lumea de aici a fost crescută în jurul armelor”, a afirmat Eddie cu o privire posomorâtă, iar Mercy s-a întrebat dacă nu cumva își regândea decizia de a se transfera în zonă. Agentul era prietenul ei apropiat, dar adesea lua decizii pripite. Morocănoșenia lui o făcea să vrea să-l bată pe cap și să-i dea un cappuccino cu spumă în plus.

„Dar de ce să împuști oameni care vin să ajute la stingerea incendiului?” Mercy spuse încet.

„Asta e ceea ce nu înțeleg”, a fost de acord Eddie, întorcându-și atenția spre grămada fierbinte de lemne arse. „O parte din lemn arată ca pielea de aligator”, a observat el. „Cred că am citit că dacă aceste urme sunt mari și strălucitoare, înseamnă că a fost folosit un lichid inflamabil.”

„Neadevărat”, a spus șeful pompierilor în timp ce se alătura celor doi agenți. „Acest lucru este adesea repetat ca un fapt, dar nu există nicio semnificație a aspectului aligaturilor.” El a dat mâna cu ambii agenți în timp ce aceștia se prezentau. Bill Trek era un bărbat scund, poate un metru șaizeci și șapte, dar era lat în piept și vorbea cu o voce care suna de parcă ar fi fumat o mie de țigări. Sau de parcă ar fi fost expusă la o mie de incendii. Ochii îi erau de un albastru limpede, iar deasupra urechilor avea păr cărunt. Truman îi spusese lui Mercy că Bill lucra la incendii de peste patruzeci de ani.

Ea îl plăcuse imediat. „Care sunt primele tale impresii?”, l-a întrebat ea.

„A fost unul fierbinte”, a spus el cu un jumătate de zâmbet. „Și am simțit mirosul de benzină imediat ce am deschis ușa camionului.”

Ea și Eddie au adulmecat amândoi aerul. Mercy nu o putea mirosi. „Deci cu siguranță incendiul a fost provocat”, a spus Eddie.

„Categoric. Cineva a folosit o grămadă de benzină. Pot spune că au îmbibat mai multe zone ale hambarului și abia am început să investighez.”

„Ai găsit ce a provocat explozia?” a întrebat Eddie.

„Văd rămășițele unui rezervor de propan. Este îngropat sub resturi, dar asta se potrivește cu descrierea exploziei.” Anchetatorul s-a uitat cu regret la grămada de lemne. „Mi s-a spus că proprietarul nu are poze anterioare. Cred că nu voi ști niciodată cum arăta hambarul înainte.”

Mercy s-a uitat dincolo de mormanul de fum, concentrându-se pe imaginea din creierul ei. „Avea două etaje. Al doilea nivel era un pod cu tavan jos. Un om nu ar fi putut să stea drept decât în centru, la vârful acoperișului. Avea o deschidere uriașă la al doilea nivel, direct deasupra ușilor duble din față. Și uși duble în spate.”

Bill și-a îngustat ochii la ea. „Ai fost aici, nu-i așa?”

„M-am jucat în el când eram copil, când era al altcuiva.” A făcut o pauză. „Truman - șeful poliției - a spus că întreaga structură era în flăcări când a ajuns.” A ignorat sprânceana ridicată a lui Eddie în timp ce își bâlbâia cuvintele. „Știi cât timp ar dura să ajungi în acel punct de când a izbucnit incendiul?”

Bill și-a mângâiat bărbia, gândindu-se la întrebarea ei. „O mulțime de factori ar afecta asta. Acum nici măcar nu pot ghici. De ce vrei să știi?”

„Mă întreb despre apelul telefonic anonim care a raportat incendiul”, a explicat Mercy. „A fost efectuat de la un telefon public de la o benzinărie aflată la opt kilometri distanță. L-a raportat un trecător sau incendiatorul a pus focul și a așteptat să vadă dacă a prins suficient înainte să anunțe? Apoi s-a întors și a așteptat sosirea polițiștilor? Doar gândesc cu voce tare, dar ar fi putut să se uite cum arde, fără să-i pese dacă apare cineva sau nu.”

„Pompierilor le place să urmărească reacția celor care răspund”, a declarat Bill. „Am întâlnit destui dintre ei de-a lungul anilor. Pot părea oameni obișnuiți, dar încep să vorbească despre incendii și au o privire ciudată în ochi... de parcă tocmai au luat o pastilă de fericire.”

„Ai fost la celelalte incendii care au avut loc recent în Eagle's Nest?” a întrebat Mercy.

„Am vizitat pentru scurt timp șopronul incendiat.” Bill a scuturat din cap și și-a clănțănit limba în semn de simpatie. „Mi-a părut rău pentru acel cuplu, dar sunt tineri și vor reconstrui în curând ceea ce au pierdut. Aș fi vrut să aibă

o asigurare, totuși. Am văzut pozele cu Oldsmobile-ul ars și incendiul de la tomberon. Primul meu gând a fost la copii, dar nu se știe niciodată." S-a întors și s-a uitat înapoi la mormanul de fum. „Asta a fost diferit", a spus el încet. „Bănuiesc că vom afla că incendierea a fost doar o parte din intenția lui."

Capitolul 2

Truman o găsea fascinantă pe Tilda Brass. El și agentul special Jeff Garrison stăteau în sufrageria femeii, așteptând să o întrebe despre incendiu, deoarece acesta avusese loc pe proprietatea ei. Femeia în vârstă de optzeci de ani a răspuns la ușă îmbrăcată în blugi de bărbați decolorați și o cămașă din denim prinsă cu o jumătate de duzină de ace de siguranță. Cizmele ei de cauciuc păreau mult prea mari pentru a fi mărimea unei femei, dar ea le purta cu grație. Avea părul lung și cărunt, iar felul ei de a fi era cel al unei frumoase de societate - în contradicție cu hainele și cizmele ei.

După două ore de somn, Truman simțise cum adrenalina de dimineață îi dispăruse cu câteva ore în urmă. Paramedicii îi aplicaseră ceva care amorțise arsurile de pe ceafă și apoi i le bandajaseră, avertizându-l de infecție și ordonându-i să meargă la doctor cât mai curând posibil. Truman nu avea timp. A luat niște Advil și a mers mai departe. Vizita la medic mai putea aștepta.

Acum nu făcea decât să pună un picior în fața celuilalt, alergând pur și simplu hotărât să ajungă la capătul misterului incendierii sale.

Crima.

Ceea ce începuse ca niște incendii neplăcute se transformase brusc în uciderea a doi ofițeri de poliție.

Agentul Damon Sanderson din Deschutes County avea 26 de ani și era căsătorit de doi ani. Soția lui se prăbușise la vestea morții sale. Fiica sa în vârstă de trei luni își va cunoaște tatăl doar prin fotografii.

Agentul Ralph Long din comitatul Deschutes avea cincizeci și unu de

ani și era divorțat, cu trei copii mari și patru nepoți. Truman îi cumpărase odată o bere la bowling, după ce echipa lui pierduse în fața echipei lui Ralph.

Când se anunțase aseară că au fost împușcați ofițeri la locul incendiului, toți ofițerii de serviciu de pe o rază de treizeci de mile s-au îndreptat spre locul faptei. Desigur, aceasta era o comunitate rurală, așa că doi polițiști de stat din Oregon, alți trei adjuncți din județ și doi dintre ofițerii lui Truman care s-au dat jos din pat reprezentau „fiecare ofițer aflat în serviciu". Ei au stabilit un perimetru în timp ce departamentul de pompieri a udat clădirea dărăpănată și tufișurile din jur cu apa din camioanele sale, apoi s-au ocupat de bărbații uciși.

Nu a existat nicio urmă a trăgătorului.

Până la răsăritul soarelui, Truman fusese interogat de șeriful comitatului și de Jeff Garrison, agentul rezident senior supervizor al biroului FBI din Bend. Frustrarea îi clocotise sub piele toată noaptea. Fusese la o sută de metri de locul crimelor și nu văzuse nimic care să-i ajute pe anchetatori să-l găsească pe trăgător.

Truman a acceptat amorțit o ceașcă de cafea fierbinte pe care Tilda insistase să i-o pregătească. A luat o înghițitură și aceasta i-a ars în esofag într-un mod satisfăcător, distrăgându-i momentan atenția de la arsura de pe gât. Analgezicele i se terminaseră.

Auzise despre Tilda de la fosta directoare a secției de poliție, Ina Smythe, dar nu o întâlnise sau nu o văzuse niciodată pe femeie. Ina a spus că Tilda nu mai venea în oraș la fel de des ca înainte, dar își folosea bine telefonul pentru a ține pasul cu evenimentele locale. Truman a dedus că Ina și Tilda făceau parte din același arbore al bârfei.

„Nu ai știut despre incendiu până când nu a trecut pe aici unul dintre agenții districtului?" a întrebat-o Jeff pe femeie.

„Așa este", a spus Tilda în timp ce lua o înghițitură de cafea din ceașca ei elegantă și mică. Fiecare dintre cești le lor avea o imagine diferită a unei flori, iar marginile păreau să fi fost vopsite cândva cu aur... sau vopsea de culoarea aurului. Truman ar fi putut termina conținutul micuței sale cești în trei înghițituri, dar a mai luat o înghițitură minusculă, ținând cont de temperatură.

„Am auzit sirenele", a adăugat ea. „Dar le-am ignorat. Hambarul acela

nu e nici pe departe lângă casă. Nu aveam nicio idee că acolo se îndreptau."

„Ați folosit hambarul pentru ceva?" a întrebat Jeff.

„Nu. Nu a mai fost folosit de ani de zile. Am cumpărat proprietatea acum aproape douăzeci de ani. Soțul meu decedat" - își făcu o cruce tăcută -"obișnuia să depoziteze unele lucruri acolo, dar niciodată nu a ținut animale. Nu era convenabil, din moment ce era foarte departe de casă. Acum plătesc doar pentru a curăța tufișurile de lângă toate dependințele mele, în caz de incendii." A clătinat solemn din cap. „Nu am visat niciodată că cineva va da foc în mod deliberat uneia dintre ele."

„Știți dacă exista un rezervor de propan depozitat în hambar?" a întrebat Jeff.

Tilda s-a gândit pentru o clipă. „Nu m-ar surprinde dacă ar fi existat, dar nu pot spune cu siguranță".

„Ați văzut recent vreun străin pe vreo proprietate a dvs. care nu ar fi trebuit să fie acolo?"

„Bineînțeles că nu. Charlie ține departe orice intrus. Un pas pe proprietate și dacă lătratul lui nu îi face să fugă, atunci o privire la dinții lui îi va face."

Truman se uită în jur după un câine. „Câinii sunt excelente sisteme de alertă. A venit cineva la ușă în ultima săptămână? Poate a încercat să vă vândă ceva?"

„Nu, nu am mai avut pe nimeni care să încerce să-mi vândă ceva de secole. Obișnuiam să am o doamnă Avon care trecea regulat pe la mine, dar a murit acum câțiva ani. A fost un bărbat care s-a oprit să mă întrebe dacă i-am văzut câinele nu cu mult timp în urmă. A spus că a fugit când fiul său a lăsat ușa deschisă."

„Câinele tău nu l-a speriat?" a întrebat Jeff.

Tilda i-a aruncat o privire ciudată. „Nu am mai avut câine de ani de zile. Ultimul meu câine a fost Charlie. El e chiar acolo." Și-a aplecat capul spre șemineu.

Truman a zărit fotografia unui ciobănesc german pe șemineu și o senzație de scufundare i-a început în stomac. *Cu un minut în urmă ne spusese că acel*

câine trăiește. S-a ridicat și s-a apropiat pentru a se uita mai bine. Fotografia era destul de decolorată, iar Truman a recunoscut mașina din fundal ca fiind un Ford Mustang din anii optzeci. „E un câine arătos”, a spus el. A schimbat o scurtă privire cu Jeff. Agentul FBI părea sumbru. Martorul lor își pierduse o parte din fiabilitate.

„Aveți alte surse de protecție în casă?” a întrebat Truman. Se uită lung la femeie, întrebându-se dacă nu cumva avea un dram de demență. *Ne-am irosit timpul?* Extenuarea îi urca pe șira spinării, amenințând să-l facă să închidă ochii în timp ce asculta vocea Tildei.

„Am vechile arme ale soțului meu. Practic tirul la țintă din când în când, dar nu am avut nevoie să le folosesc recent.” Ea și-a înclinat capul. „Când adolescenții ăia gălăgioși își plimbau mașinile cu patru roți pe proprietatea mea, scoteam pușca. Nu am tras niciodată în ei”, a adăugat ea repede. „O privire la mine cu pușca și se întorceau pe unde au venit.” A adulmecat. „Au lăsat urme de cauciucuri peste tot.”

„Cu cât timp în urmă a fost asta?” a întrebat Truman, întrebându-se dacă vreunul dintre răspunsurile ei era de încredere.

Tilda a suspinat și a luat o înghițitură. „Să vedem. Cu siguranță era cald, deci a fost în timpul verii.”

„Vara trecută?”, a întrebat el slab, întrebându-se dacă memoria femeii despre timp era exactă.

„Da.” Ea a dat din cap cu siguranță.

„Aș vrea să mă uit la puștile tale”, a afirmat Jeff, ridicându-se în picioare, cu un zâmbet plăcut pe față.

Tilda s-a ridicat imediat și i-a condus pe un hol îngust către un dormitor. Se mișca sprintenă, făcându-l pe Truman să se îndoiască de gândurile lui anterioare despre memoria ei. Dormitorul mirosea a lavandă și el a zărit un buchet uscat de flori mov lângă pat. Camera era curată și aerisită, dar un strat subțire de praf acoperea noptierele și rama patului. Ea a deschis un dulap pentru a arăta un raft cu cinci arme. Praful le acoperea pe fiecare.

Truman a adulmecat, căutând mirosul unei arme recent trase. Tot ce mirosea era lavanda. Dacă una dintre armele Tildei fusese folosită, nu era în

acest dulap. „Mai ai și altele?” a întrebat el.

„Păstrez un pistol în sertarul de lângă pat”, a spus ea. „Nu știi niciodată cine s-ar putea decide să viziteze o bătrână în mijlocul nopții. Nu am nimic care să merite furat, dar oamenii fac lucruri stupide. Mai ales *cei drogați*.” A șoptit ultimul cuvânt în timp ce se apleca aproape de el și de Jeff, cu ochii ei albaștri stinși, mortal de serioși.

Truman se lupta să nu zâmbească și își dorea în tăcere mai multe analgezice. Și patul lui.

***

Mercy s-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord al mașinii sale și a apăsat mai tare pedala de accelerație.

Îi spusese șefului ei că vrea o oră ca să se ocupe de o treabă personală. Trebuia să o ia pe nepoata ei. Kaylie petrecuse două săptămâni cu mătușa ei Pearl și un văr în timp ce Mercy se antrena în est. Mercy știa din apelurile telefonice frecvente că Kaylie era la capătul puterilor. Kaylie era obișnuită să fie singurul copil și să locuiască cu tatăl ei, așa că, fiind cu vărul băiat plin de viață și cu o mătușă prea atentă, îi întorsese lumea pe dos. „Nu pot avea nici un pic de liniște” i s-a plâns lui Mercy. „De fiecare dată când îi spun mătușii Pearl că vreau să fiu lăsată în pace, își petrece următoarea oră întrebându-mă dacă sunt bine.”

Mercy a compătimit-o. Și ei îi plăcea să fie singură. Dar tatăl lui Kaylie tocmai fusese ucis, iar Mercy nu se simțea confortabil lăsând-o pe fata de șaptesprezece ani singură. Pearl a raportat că au existat unele sesiuni de plâns, dar ea a simțit că sănătatea mentală generală a adolescentei era solidă. Mercy își dusese nepoata la un terapeut după moartea lui Levi și era mulțumită că Kaylie continua să meargă la fiecare două săptămâni.

A parcat în fața casei rurale a surorii ei și a ieșit din Tahoe. Mirosul de la grajdurile de porci nu era la fel de puternic cum fusese mai devreme în

toamnă. Kaylie a ieșit din casă, cu un rucsac aruncat pe un umăr. Și-a îmbrățișat mătușa și a coborât scările de pe verandă într-un singur salt. „Să mergem”, a spus ea în timp ce îi dădea lui Mercy o îmbrățișare scurtă, apoi a sărit pe scaunul pasagerului, în mod clar nerăbdătoare ca ele să plece. Mercy s-a uitat înapoi la Pearl, care le privea de pe verandă. Sora ei a ridicat o mână în semn de recunoaștere.

Picioarele lui Mercy au înghețat pe loc. Se pregătea să se apropie de sora ei și să poarte măcar o discuție scurtă, dar gestul mâinii lui Pearl i-a indicat că nu era necesar. *Cred că am terminat aici.*

Să-și cunoască frații după o absență de cincisprezece ani nu fusese ușor. Cearta lui Mercy cu tatăl ei când avea optsprezece ani făcuse ca familia ei să taie toate legăturile cu ea. Mercy nu a regretat niciodată poziția ei în timpul disputei, dar a regretat că a lipsit din viața fraților ei. Când, cu două luni în urmă, fusese repartizată temporar la un caz din Cuibul Vulturilor, se îmbolnăvise de grija de a se întâlni cu oameni din trecutul ei. Acum vedea acel caz ca pe o intervenție a destinului, care îi dădea o a doua șansă alături de familia ei.

Nu toată familia ei acceptase întoarcerea ei, dar Mercy credea că lucrurile mergeau în direcția cea bună.

Pearl a îmbrățișat-o în prima zi, dar a păstrat distanța după aceea. Apelurile telefonice erau cel mai bun mod de a comunica cu Pearl. Era aproape vorbăreață la telefon. Fratele mai mare, Owen, încă refuza să vorbească cu Mercy și îi împiedica pe soția și copiii lui să facă acest lucru.

Cealaltă soră a ei era Rose pe care o știa dintotdeauna. Deschisă, iubitoare și primitoare. Dragostea ei o ținea pe Mercy sănătoasă și optimistă în privința unei relații cu ceilalți frați ai ei. Mercy era în oraș de mai puțin de o săptămână când Rose a fost răpită și torturată de un criminal în serie, iar tăieturile de pe fața ei erau acum o amintire constantă a abuzurilor lui. Ucigașul fusese ținta vânătorii FBI-ului după un șir de crime comise asupra pregătitorilor în Oregon central. Sora ei oarbă era, de asemenea, însărcinată în două luni cu copilul bărbatului mort.

Levi. Inima ei a tresărit ca întotdeauna la gândul fratelui ei ucis. Rose

supraviețuise, dar Levi nu. Mercy se va simți întotdeauna ușor responsabilă pentru uciderea lui Levi. Moartea ucigașului său prin mâinile ei și ale lui Truman nu-i dăduse prea multă pace, dar creșterea fiicei lui o făcuse. Învățase să fie recunoscătoare pentru fiecare zi petrecută cu această bucățică vie din Levi. Spre surprinderea ei, lui Mercy îi fusese foarte dor de adolescentă în timp ce ea fusese plecată.

Îi întoarse spatele lui Pearl și urcă în Tahoe. Kaylie a pornit imediat radioul în timp ce Mercy pornea vehiculul. Fata a apăsat pe butoane până când a găsit un cântec care îi plăcea. Mercy a făcut o grimasă și a dat muzica mai încet. Aveau o înțelegere: Kaylie alegea postul, dar Mercy se ocupa de volum. Era una dintre multele mici probleme pe care au trebuit să le rezolve în prima lună de locuit împreună.

„Gata să mergem acasă?" a întrebat Mercy.

„Mai mult decât pregătită." Adolescenta și-a tras părul lung pe spate, folosind o bandă de la încheietura mâinii pentru a-l prinde într-un nod în vârful capului. Butonul roșu din nas îi sclipea în lumina soarelui. „Cred că cafeneaua va fi în regulă. Mătușii Pearl pare să îi placă."

Mercy răsuflă ușurată. Soarta cafenelei fratelui ei din Eagle's Nest fusese subiectul multor conversații lungi între ea, Kaylie, Pearl și Truman. Mercy presupusese că vor vinde magazinul drăguț, dar atașamentul emoțional al lui Kaylie față de magazinul tatălui ei, unde ajutase încă de la vârsta de zece ani, oprise aceste planuri. Apoi a venit discuția despre cine ar avea grijă de ea. Kaylie a insistat ea ar putea să o facă singură, dar nimeni nu a fost de acord cu acest plan. Pearl a făcut un pas înainte, subliniind că avea timp liber.

„În sfârșit stăpânește majoritatea băuturilor", a adăugat Kaylie. „Și mă lasă să mă ocup de coacere, așa *cum ar trebui*. Ea chiar a vrut să facă partea asta, dar e a mea", a spus Kaylie cu emfază. „Am creat majoritatea rețetelor și am conceput meniul brutăriei. Nu aveam de gând să o las să se prostească cu asta. Cred că îi place și partea socială a cafenelei. Îi cunoștea deja pe majoritatea clienților, iar acestora le place să vorbească cu ea. Asta e important".

Mercy se uită la nepoata ei, fericită să audă tonul mulțumit din vocea

fetei. Kaylie fusese pesimistă cu privire la implicarea mătușii ei în moștenirea tatălui ei, dar se părea că cele două au pus la punct un sistem care le dădea amândurora ceea ce aveau nevoie. „Samuel este de mare ajutor în magazin?”

Kaylie a suspinat tare la menționarea vărului ei. „Este în regulă. Trebuie să îi spui să facă totul. Nu poate vedea singur ce trebuie făcut.”

Asta e o chestie de băiat sau de adolescent?

Judecând după luptele lui Mercy pentru a o face pe Kaylie să-și curețe lucrurile din apartamentul lor, era o chestie de adolescent. Slavă Domnului, Kaylie era fată. Cel puțin Mercy fusese una și avea idee despre cum funcționează creierul fetelor. Nu ar fi știut nimic despre un adolescent, în afară de faptul că ar fi știut să îi pună mereu mâncare în față. Asta își amintea de la cei doi frați.

Te rog, lasă-mă să mă descurc cu Kaylie.

Ea voia să o facă bine de dragul fratelui ei și pentru Kaylie. Era o lume grea pentru o adolescentă fără familie. Mercy era hotărâtă ca Kaylie să nu simtă niciodată abandonul pe care îl simțise la optsprezece ani, când se despărțise de familia ei. Cel puțin, Kaylie ar ști întotdeauna că Mercy ar fi acolo pentru ea.

Exagerez beneficiile unei mătuși ușor paranoice, dependentă de muncă?

Era mai bine decât absența completă a familiei pe care o experimentase. „O să te las la apartament și apoi trebuie să mă întorc la muncă”, i-a spus ea fetei. „Nici măcar nu mi-am despachetat valiza încă.”

„Am auzit de incendiu și de ofițerii morți. Asta e oribil. Mătușa Pearl a spus că și Truman a fost acolo. E bine?”

„Am vorbit cu el la telefon. A suferit câteva arsuri mici de la incendiu și s-a lovit la cap, dar e bine.”

Este bine?

Mercy îi cunoștea istoria cu focul și arsurile. Cu puțin mai mult de un an în urmă, ajunsese prea târziu pentru a scoate un coleg ofițer și un civil dintr-o mașină în flăcări înainte ca aceasta să explodeze. A suferit arsuri grave în explozie, iar stresul provocat de deces aproape că l-a făcut să renunțe la aplicarea legii. Încă mai avea coșmaruri. Inima o durea de dorința de a-l vedea în persoană. Apelurile telefonice rapide din timpul dimineții au asigurat-o doar

că el era încă în picioare și funcțional. *Se va prăbuși în seara asta.* Posibil în mai multe feluri.

Fusese departe de el în ultimele două săptămâni. Relația lor era încă într-un stadiu incipient. Ea credea cu tărie în a lua lucrurile încet... încet țestoasă. Dacă Truman ar fi făcut cum voia el, ea ar fi locuit cu el. Și Kaylie. Îi plăcea fata și o tachina ca și cum ar fi fost un unchi cuminte. Dar Mercy nu era gata pentru a locui împreună. La naiba, se cunoșteau doar de două luni.

„Ce?” a strigat Kaylie

Mercy aproape că a ieșit de pe șosea în timp ce se uita frenetic dintr-o parte în alta după ceea ce o făcuse pe nepoata ei să strige. „Ce s-a întâmplat?” a oftat ea.

„Ai auzit asta?” Kaylie s-a holbat la radioul lui Tahoe. „Ce tocmai a spus crainicul?”

„Nu.” Mercy a luat o respirație adâncă și s-a concentrat pe încetinirea bătăilor inimii ei. „Te rog nu țipa când conduc.”

„Îmi pare rău. Dar tocmai a spus că niște idioți locali susțin că împușcăturile de aseară au fost justificate. Că agenții *au meritat-o*.”

Inima lui Mercy s-a scufundat. *Nu. Nu aici. Nu în statul meu.*

„Asta e o prostie.” Kaylie s-a înclinat înapoi în scaunul ei, încrucișându-și brațele. „Oamenii sunt proști. Cine gândește așa?”

„Din fericire, destul de puțini oameni.” Mercy știa prea bine că existau câțiva rezidenți care ar prefera ca guvernul să stea departe de viețile lor. Dar, de obicei, aceștia nu acționau atât de violent în baza convingerilor lor.

„Crezi că ei sunt cei care i-au împușcat pe agenți?” Ochii întrebători se întoarseră spre Mercy. „Acesta este cazul tău, nu-i așa? Ai de gând să-i găsești pe cei care au spus prostiile alea?”

„Nu înjura.”

„Îmi pare rău. Mă enervează.”

„Mă enervează și pe mine. Și da, cineva se va ocupa de asta.”

Capitolul 3

Truman abia își putea ține ochii deschiși când a sunat la ușa lui Mercy.

Era treaz de aproape douăzeci și patru de ore. Fusese ars, se lovise la cap și aproape murise într-o explozie, și nu o mai văzuse pe Mercy de două săptămâni. Nu-i păsa dacă Kaylie era aici. Avea nevoie să simtă Mercy în brațe. Inima lui și mintea erau dezgolite, și el se simțea crud și vulnerabil. Ea ar fi un balsam pentru părțile lui rupte, și în seara asta a avut parte de o grămadă din ele.

Se legăna în timp ce aștepta la ușă, dorind să vadă lumina ei la capătul tunelui foarte lung al acestei zile.

Ușa s-a deschis și el era în brațele ei.

O iubea, dar nu-i spusese niciodată. Teama ocazională din ochii ei îl făcea să țină aceste cuvinte pentru el. Anxietatea ei îi amintea de o căprioară nervoasă. Tremura în fața lui, gata să fugă la cea mai mică mișcare greșită. Își menținea mișcările blânde și lente; știa că o va cuceri cu timpul.

Se lipi de ea, bucurându-se că era aproape de înălțimea lui. „Încă miroși a fum", i-a șoptit ea la ureche. „Îmi pare rău, nu am avut timp să fac duș."

„Nu-mi pasă." Ea s-a tras înapoi și i-a studiat fața, privirea ei verde sondând și măsurând. „Arăți ca naiba."

„Mă simt ca atare."

L-a tras în sufrageria ei și l-a împins pe canapea. Pernele i-au atins ceafa și el a șuierat la durere.

„Lasă-mă să văd asta."

El s-a aplecat în față și și-a aplecat capul pentru a-și expune gâtul. „Am nevoie de o pălărie nouă. Explozia a cam rupt-o."

Ea s-a uitat ușor pe sub unul dintre bandaje. „O să-ți aducem o pălărie. Te dor astea?"

„De parcă Satana stă pe gâtul meu."

„Cred că am ceva pentru asta. Abia au făcut bășici, deci asta e bine. Nu va trebui să ai de-a face cu o grămadă de răni supurate. Așteaptă puțin." A dispărut pe hol.

Truman a suspinat, eliberându-se de o grămadă de stres, și a simțit cum puterile îi dispar încet. Dacă ea nu se întorcea curând, el ar fi adormit în mai puțin de un minut. Ea a reapărut și i-a pulverizat ceva rece pe gât. Se simțea de parcă gheața îi dizolva durerea, iar el voia să sărute recipientul.

S-a mulțumit să o sărute pe ea.

Un minut mai târziu, ea s-a retras și a vorbit. „Acest spray este doar temporar. Ia astea." I-a pus în mână două pastile albe și un pahar cu apă. El nu a pus nicio întrebare și a luat pastilele. Nu-i mai păsa de nimic. Ea a pufnit o pernă albă la capătul canapelei și i-a ordonat să se întindă.

„Nu vreau să dorm aici", a mormăit el.

„E doar pentru un minut. Lasă-mă să-ți scot cizmele."

S-a întins și a închis ochii pe fața de pernă. Mai multă răcoare liniștitoare. A jurat că nu dormise niciodată pe o pernă atât de confortabilă. A simțit-o ridicându-i fiecare picior și trăgându-i de cizme.

Buzele i s-au lipit de frunte, iar el a simțit cum se pierde în somn.

***

Mercy îl privea pe Truman dormind. Nu ar fi avut cum să-l ducă în dormitorul ei. Aproape că se prăbușise în clipa în care pășise în casa ei. *Cum naiba a ajuns aici cu mașina?*

Pura încăpățânare și determinare îl ghidaseră.

Ea înțelegea aceste elemente. Era o parte din ceea ce îi atrăgea unul spre celălalt. Recunoșteau părți din ei în cealaltă persoană. El era tot ceea ce ea se străduia să fie. Puternic, loial, onorabil. Și ea îl admira pentru că purta aceste calități fără niciun ego. El nu semăna cu niciun bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată.

O agățase în tăcere când ea nu se uita. Într-o clipă ea căuta un criminal, iar în clipa următoare se întreba cum de și-a pierdut inima pe drum.

Truman Daly nu era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar

îi plăcea totul la chipul lui. Cicatricea mică din bărbie și umbra groasă a bărbii care îi lăsase arsuri pe obraji și sâni în trecut. Era ca și cum ar fi fost făcut pentru ea. Totul la el forma o armonie cu nevoile ei. Inima ei încă tresărea la vederea zâmbetului lui uimitor, iar energia lui naturală o stimula pe a ei când ea începea să lâncezească. Pur și simplu, se simțea mai bine când era în preajma lui. Atât de bine încât a cerut transferul și s-a mutat. O decizie impulsivă. Ea nu lua decizii impulsive; prefera să analizeze și să reflecteze înainte de a se hotărî.

Până acum a fost cea mai bună decizie din viața ei.

Își trecu degetele prin părul lui. Avea nevoie să fie tuns. Fără îndoială, fusese prea ocupat ca să-și ia zece minute din zi pentru a se așeza în scaunul frizerului.

A avut o zi infernală.

Mâine avea să sară din nou în investigație cu ambele picioare. Dar în seara asta avea nevoie să se odihnească. *Un om încăpățânat. S-ar fi forțat până ar fi adormit la birou.*

Un sentiment pe care ea îl cunoștea prea bine.

S-a ridicat și s-a întins. Kaylie se dusese la culcare cu o oră în urmă, iar acum era rândul ei. S-a uitat în jos la bărbatul care dormea pe canapeaua ei. Era prea înalt; picioarele lui erau sprijinite pe un braț al canapelei, dar nu părea să se supere. Inima i s-a revărsat și și-a șters ochii.

„Ce naiba?” a mormăit ea, luând un șervețel. *De unde veneau lacrimile alea?* Își prefera emoțiile ferm sub controlul ei. Se pricepea destul de bine să le țină sub control, dar faptul că știa că Truman ar fi putut fi ucis noaptea trecută o făcea să cedeze și să tremure pe dinăuntru. „Sunt obosită”, a spus ea cu voce tare, dar nu-și putea lua privirea de la genele lui negre care i se sprijineau pe obraji. A întins mâna și i-a atins fața, simțind cum barba lui îi prinde vârfurile degetelor. Alte lacrimi au curs și ea a mirosit, frecându-și o mână sub nas.

Ce aș fi făcut dacă el ar fi murit în acel incendiu?

Ea a refuzat să răspundă. Nu se întâmplase. Nu era relevant. Sau era?

***

Trezit instantaneu, Truman a zburat de pe canapea și s-a împiedicat de măsuța de cafea în timp ce inima încerca să iasă din piept. Și-a sprijinit o mână de perete și a încercat să își găsească echilibrul în întuneric. Ceafa îi ardea de durere și a atins ușor bandajele de tifon în timp ce privea în jur, căutând ceva familiar.

Apartamentul lui Mercy.

Înțelegerea curgea prin el. Condusese până la ea, disperat să o vadă, și apoi adormise. A stat în întuneric, respirând adânc timp de câteva secunde, înainte să se îndrepte spre ferestre și să tragă perdelele. O lumină blândă din parcare se revărsa în cameră. Afară era întuneric beznă. *Cât timp am dormit?*

Click-click-ul moale al ceasului de deasupra șemineului i-a atras atenția. Era aproape 4:00 dimineața.

Nu suficient de mult.

Nu-și putea aminti ce se întâmplase după ce o îmbrățișase la ușă. Își scosese cizmele, dar era încă îmbrăcat, și simțea mirosul de fum care îi impregnase hainele și pielea.

Evenimentele din ziua lui îl inundau. Incendiu. Explozia. Gaura din fața lui Ralph. Inima lui a început din nou să se grăbească. A intrat în bucătăria lui Mercy și a luat un pahar cu apă, pe care l-a băut la chiuvetă, înghițiturile lui sunând nefiresc de tare în întuneric.

Transpirația a început să-i curgă pe tâmple, iar el s-a aplecat peste chiuvetă, stropindu-și fața cu apă.

Sunt în regulă. Am reușit să trec prin foc.

Dar alții nu. Și-a frecat fața și gâtul cu prosopul de vase agățat de mânerul cuptorului. Prosopul aspru i-a atins una dintre arsurile acoperite și a șuierat, dar a acceptat durerea care îl distragea. Nu avea de gând să se întoarcă la somn. Asta era evident pentru el.

Ar trebui să mă duc acasă?

Gândurile la Mercy în patul ei l-au condus pe hol spre micul dormitor principal pe care ajunsese să îl cunoască destul de bine. O lumină exterioară de

la fereastra deschisă se revărsa peste pat, iar el îi putea distinge fața. Gura ei era ușor deschisă în somn, iar una dintre mâini era sprijinită sub bărbie. Camera era înghețată, ca de obicei. Îi plăcea frigul.

El i-a atins brațul. „Mercy?" Vinovăția îl chinuia pentru că o trezea, dar era brusc important să-i audă vocea.

Ea s-a trezit instantaneu și s-a așezat în picioare. „Truman? Ești bine? Mai ai nevoie de medicamente pentru durere?" Ea a dat jos păturile și a început să își balanseze picioarele din pat.

„Nu, sunt bine", a mințit el, punându-i o mână pe umăr pentru a o opri. „Am vrut doar să vorbesc cu tine."

„Despre ce?"

Lumina exterioară i-a surprins profilul când s-a uitat la el. Nu-i putea vedea ochii, dar îi putea *simți* privirea asupra lui. Bătăile inimii i-au încetinit în sfârșit. „Nimic. Nimic. Au fost două săptămâni dificile... și ieri..."

Ea a tăcut, iar el i-a simțit privirea sondându-l în întuneric. „Ce este?"

El a coborât să se așeze lângă ea pe pat. „Ar fi trebuit să fiu acolo mai devreme."

„Noaptea trecută? La foc? Ce ar fi fost diferit dacă ai fi ajuns acolo mai devreme?"

„L-aș fi putut opri."

Ea și-a prins respirația. „Crezi că l-ai fi putut opri pe trăgător."

„Poate. Și atunci cei doi bărbați nu ar mai fi fost morți." Cuvintele lui erau groase și grele în timp ce în sfârșit spunea cu voce tare ceea ce gândise toată ziua. *Dacă aș fi fost acolo unde ar fi trebuit să fiu...*

„Dacă ai fi fost primul, ai fi putut fi mort", a spus ea ferm. „Și eu *nu* sunt de acord cu asta."

„Dar..."

„Fără daruri. Nu te poți juca cu tine însuți jocul ăsta „ce-ar fi dacă", Truman. Te vei îmbolnăvi. Ce s-a făcut, s-a făcut. Nu-i poți aduce înapoi pe acei ofițeri."

A privit-o în lumina slabă. „Trebuia să fi ajuns cu zece minute mai devreme. Ar fi putut face diferența."

„Vrei să spui că există un motiv pentru care nu ai făcut-o? Nu poți să-mi spui că era trafic intens la ora aia din noapte.”

„Nu eram acasă.”

A fost un moment lung de tăcere. „Unde ai fost?” Groaza i-a umplut vocea.

„Am dormit la cabana ta.”

Ea a expirat și coloana ei vertebrală s-a relaxat. „Cum așa?”

„Am dormit acolo în ultimele câteva nopți. Incendiul de la magazia prepper m-a făcut să mă tem că poate mai multe proprietăți prepper ar putea fi vizate.”

Ea l-a înconjurat cu un braț și și-a sprijinit capul pe umărul lui. „Mi-ai protejat munca. E ciudat că mi se pare cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine?”, a întrebat ea încet, cu o înțepătură în voce.

El nu i-a răspuns. Nu o făcuse pentru a fi drăguț; o făcuse pentru că îi păsa. Pe lângă faptul că reprezentau ani de muncă grea, el știa că acea cabană rurală și conținutul ei făceau parte din sufletul lui Mercy. O mențineau sănătoasă și echilibrată. El nu credea că dormitul acolo pentru câteva nopți era mare lucru. Înainte de călătoria ei, se străduiseră să transfere o parte din proviziile din vechea casă a unchiului său. La moartea sa, unchiul lui Truman, Jefferson, îi lăsase o mulțime de provizii, dar el și Mercy fuseseră de acord că locația ei era mai bună. Departe și în afara rețelei.

O casă obișnuită avea suficientă mâncare pentru o săptămână. Cabana lui Mercy îi putea ține hrăniți și încălziți luni de zile.

Fasole, gloanțe și bandaje.

Cei trei *B* ai pregătirii.

Dar Mercy era mai mult decât atât. Credea și în caritate, în ajutorarea celor mai puțin norocoși. Multe dintre proviziile unchiului său au ajuns la familii din oraș. Mercy putea repara un gard, construi o magazie și chiar repara un motor. Cabana ei era plină de cărți care predau abilități medicale, electronice, tactice... subiecte care, presupunea el, puteau fi căutate oricând pe internet. Dar dacă internetul dispărea?

Acum ținea chiar și un sac GOOD în camionetă. Ieși din Dodge.

Mici schimbări.

„Nu l-ai fi putut opri pe trăgător, Truman. Nu te înnebuni imaginându-ți ce ai fi făcut diferit. Știu că te-ai expus total pentru a-i verifica pe cei doi oameni. Ai făcut mai mult decât se așteaptă de la oricine."

Atunci de ce nu mă simt mai bine?

„Sunt prea precaut? Îmi afectează munca?", a întrebat el.

„Prea precaut? *Tu?"*

„Am fugit înapoi să iau extinctorul în noaptea în care ofițerul Madero a murit, în loc să o îndepărtez..."

„Încetează!", a ordonat ea, iar el a trântit ușa pe amintirea oribilă a intervenției la un incendiu de mașină cu aproape doi ani în urmă. Vina aproape că îi pusese capăt carierei sale în poliție.

Ea i-a pus ambele mâini pe obraji și i-a apropiat fața de a ei. Pupilele îi erau uriașe, iar furia plutea în jurul ei. „Știi că ești epuizat și nu gândești limpede. Ai nevoie să dormi. Perspectiva ta va fi mai bună mâine."

Mintea lui începuse să alunece pe un tunel îngust pesimist. Unul în care se îndoia de fiecare decizie pe care o luase vreodată. Recunoștea temuta cale alunecoasă, dar încă se luptă să iasă. Ea îi văzuse mintea în spirală și știa că trebuie să iasă din ea.

„Dormi", i-a ordonat ea. „Gata cu discuțiile. Vom vorbi despre asta cât vrei mâine. Acum vino în pat."

Nu a fost nevoie să îi spună de două ori. El și-a dat jos blugii și cămașa în timp ce ea se întindea și apoi s-a culcat lângă ea. La atingerea pielii ei reci, fiecare celulă din corpul lui s-a relaxat. Ea s-a cuibărit lângă el și și-a sprijinit mâna de obrazul lui. Mai mult stres s-a evaporat.

El a închis ochii și a simțit că se îndepărtează. „Aveam nevoie să fiu lângă tine."

„Atunci ți s-a îndeplinit dorința", a spus ea pe gâtul lui. Buzele ei s-au lipit de pielea lui.

„Mi-a fost dor de tine, Mercy."

„Și mie mi-a fost dor de tine."

„Nu pleca din oraș pentru o vreme, bine?" a mormăit el, chinuindu-se să

formeze cuvinte în timp ce se simțea absorbit mai adânc de somn.

„Nu am planuri de vacanță.” Umorul i-a umplut cuvintele. „Ești sigur că nu ai nevoie de ceva pentru durere?”

„Absolut. Totul e perfect acum.”

Capitolul 4

Ofițerul Ben Cooley asigura tura de noapte.

Ca să fim corecți, nu era o tură de noapte în adevăratul sens al cuvântului. De obicei, asta însemna să conduci până la un loc de muncă cu o tură de rahat de la 23:00 la 7:00. Eagle's Nest avea doar un ofițer de gardă de la miezul nopții până la 8:00. Nu-l deranja să ia tura - toți trebuiau să o acopere cel puțin o dată pe săptămână - dar de obicei dormea liniștit. Nu se întâmplau prea multe la miezul nopții în orașul lui liniștit, iar să fii plătit pentru a dormi în patul lui nu era o afacere rea, dar în ultima vreme incendiile fuseseră în mintea tuturor.

Desigur, la ora 4:00 a.m., la puțin mai mult de douăzeci și patru de ore după incendiul și împușcăturile de pe proprietatea Tildei Brass, a primit un telefon în care i se spunea că persoane suspecte cotrobăiau prin dependințele lui Jackson Hill. Hill era plecat din oraș, dar un vecin văzuse pe cineva acolo unde nu ar fi trebuit să fie oameni. Nimic nu luase foc, dar știind că o tânără familie de prepper își pierduse deja proviziile și că Jackson era un prepper cunoscut, Ben și-a scos oasele bătrâne din pat.

Soția lui de cincizeci de ani încă dormea adânc. Așa cum obișnuia când pleca la muncă, Ben a sărutat-o tandru pe obraz și i-a spus că o iubește. Apoi s-a îmbrăcat și și-ar fi dorit să fie o cafenea drive-through între el și telefon. În schimb, a încălzit cafeaua rămasă în oală, a turnat-o într-o cană de călătorie și s-a urcat în mașina de patrulare. A clipit puternic în timp ce se îndrepta spre ieșirea din oraș, încercând să-și scoată somnul din ochi. A sunat la dispecerat și a flirtat cu Denise pentru câteva secunde, în timp ce o anunța că era în drum

spre locul apelului. Îi cunoștea pe toți dispecerii de la centrul 911 din Deschutes County. De-a lungul anilor veniseră și plecaseră, dar Denise era aici de cinci ani buni și râdea mereu la glumele lui.

„O seară aglomerată?”, a întrebat el.

„Am preluat puțin peste cinci sute de apeluri în ultimele douăzeci și patru de ore, așa că, tehnic vorbind, este o zi lentă pentru noi.”

Ben nu-și putea imagina. Simțindu-se vinovat, a pus capăt rapid apelului pentru ca ea să poată ajuta pe altcineva și și-a îndreptat concentrarea spre drumul întunecat. Era polițist în Eagle's Nest de peste treizeci de ani. În acest timp, o mulțime de lucruri se schimbaseră, iar multe erau încă exact la fel.

Certurile dintre soți? Exact la fel. Cuplurile încă se îmbătau și încercau să se bată.

Abuzul de droguri? Nu s-a schimbat prea mult. Singura schimbare a fost ce drog era popular în acel moment.

Conducerea în stare de ebrietate? Nu s-a schimbat prea mult. Chiar și cu marele efort de conștientizare din ultimele decenii, el încă mai trăgea pe dreapta prea mulți bețivi în fiecare săptămână. Deși a observat că erau mai în vârstă decât înainte. Poate că generațiile mai tinere au primit mesajul de a nu bea și a conduce.

Își iubea încă meseria. Nu voia să facă altceva. Îi plăcea să vorbească cu oamenii și îi plăcea să-și ajute vecinii. Majoritatea oamenilor din zonă îi respectau insigna. Întotdeauna fuseseră câțiva care nu o respectau și, în trecut, le putea băga respectul în cap, dar asta nu era bine văzut în zilele noastre.

În plus, nu mai avea puterea de altădată. Nu mai avea multe din ceea ce avea înainte. Articulațiile îl dureau cea mai mare parte a zilei, iar spatele îi dăduse bătăi de cap în ultimii zece ani. Doctorul îl certa să mănânce mai bine și să facă mai multă mișcare, dar Ben nu vedea rostul de a mânca mâncare plictisitoare și de a merge la sală pentru cât îi mai rămăsese din viața asta. Unul dintre avantajele de a fi o ființă umană era mâncarea delicioasă. Și dacă era delicioasă, asta însemna că doctorul lui nu era de acord. Ben ar fi preferat să se bucure de mesele sale decât să încerce să-i facă pe plac doctorului său. Soția lui era o bucătăreasă incredibilă. Își mângâia burta mai mare decât ar fi trebuit.

O insignă de onoare.

A ieșit de pe autostrada cu două benzi pe drumul îngust care ducea în cele din urmă la casa Hill. O persoană a ieșit din întuneric și a intrat în farurile lui, făcându-i semn cu mâna să oprească.

„Franklin Delano Roosevelt!" a înjurat Ben. Mașina lui a derapat când el a frânat brusc.

O clipă mai târziu l-a recunoscut pe Jim Hotchkiss. Vecinul care anunțase hoinarul.

Ben a coborât geamul. „Mă așteptai, Jim?"

„Da. Ți-a luat destul timp." Jim purta salopeta lui obișnuită și o haină de pânză grea. Bărbatul slab își pierduse majoritatea dinților cu câteva decenii în urmă și purta rar proteza dentară.

Ben făcu o figură răbdătoare. „Am venit cât de repede am putut. Ce ai văzut?"

„Doi bărbați scormonind prin cele trei anexe ale lui Hill. Cu incendiile din ultimele săptămâni, m-am gândit să te las să-i înfrunți tu primul, în loc să-i sperii eu."

„Vezi vreo armă?" A întrebat Ben.

„Prea departe. Prea întuneric. Și s-ar putea să fi fost mai mult de doi oameni, dar am văzut doi cu siguranță."

„Întoarce-te acasă, bine?"

Jim s-a uitat la autostradă. „Vin întăriri?"

„Ei știu că sunt aici. Voi transmite prin radio dacă cred că e ceva cu care nu mă pot descurca."

Scepticismul de pe chipul lui Jim a înțepat orgoliul lui Ben. Îi făcu cu mâna bărbatului și își ridică geamul. Frigul din aerul nopții înghețase iarba uscată de-a lungul drumului, iar farurile lui îi dădeau o nuanță argintie. În scurta clipă în care coborâse geamul, Interiorul mașinii sale se răcise complet. A dat drumul la căldură și a continuat să conducă cu precauție, aprinzând luminile și urmărind ambele părți ale drumului pentru oricine altcineva care ar fi decis să sară din întuneric.

„Jim e mai bătrân decât mine", a mormăit el. „Cretinul nu crede că mă

pot descurca singur.”

Gropile de pe drumul de pământ îi făceau vehiculul să sară și să tresară, iar el auzea cum pământul tasat îi zgâria trenul de rulare. *Într-una din zilele astea, toată lumea din departament va avea mașini cu tracțiune integrală.* Momentan, departamentul își permitea doar două.

A ieșit de pe drum și a intrat pe aleea de acces a familiei Hills. Cineva bătuse în cuie două capace de butuc pe un pin, marcând aleea. Ieftin, dar eficient, chiar și în întuneric.

Ținând căldura la maxim, a coborât geamul și a ascultat în timp ce conducea. În față, casa Hill era întunecată. Dincolo de ea, Ben putea vedea conturul unei anexe largi și joase și două magazii mici dincolo de ea. Ben a oprit mașina lângă casă, dar într-o poziție în care putea vedea toate cele trei clădiri. A oprit motorul, dar a păstrat luminile aprinse și a ascultat din nou.

Liniște.

Prea liniște?

Orice rază de lună era ascunsă în spatele unui strat gros de nori. Farurile lui Ben erau singura sursă de iluminare și el nu vedea nimic ieșit din comun.

Ar fi putut pleca în direcția opusă și să nu fie văzuți de Jim.

Ben și-a luat lanterna mare de pe consolă și a coborât din mașină. Asta nu era o treabă pentru micuța lanternă LED de la curea. Cea mare se simțea bine în mâna lui. Sigură și puternică. Era o prietenă bună. Fusese folosită pentru a sparge geamurile mașinilor, pentru a lovi în uși și chiar pentru a lovi un tip în tâmplă. Cu o duzină de ani în urmă, un drogat se năpustise asupra lui și, cum Ben avea lanterna în mână, o folosise. Drogatul se prăbușise la pământ ca și cum i s-ar fi dizolvat oasele. Ben a transferat lanterna în mâna stângă, a sprijinit-o pe cealaltă pe arma de la șold și a mers spre casă.

„Alo? E cineva aici? Departamentul de Poliție Eagle's Nest.”

A verificat securitatea ușii de la intrare și a luminat toate ferestrele în timp ce înconjura casa. Totul era intact. Îndreptându-se spre cea mai mare magazie, și-a îndreptat lumina cât de mult a putut spre stânga și spre dreapta. Fasciculul puternic pătrundea, dar tot ce vedea erau garduri și tufișuri. A ajuns la hambar, și-a strigat din nou identitatea și apoi a deschis ușa uriașă, surprins

că nu era încuiată. Lanterna i-a dezvăluit câteva grajduri goale, iar mirosul puternic de fân și animale i-a ajuns la nas. A intrat înăuntru, cu simțurile pe deplin angajate, urmărind să nu vadă vreun hoinar.

Un foșnet slab s-a auzit afară. Ben s-a învârtit și s-a întors în fața șopronului, aruncând o privire rapidă după colț înainte de a ieși în aer liber. O lumină slabă și pâlpâitoare se reflecta în spatele casei.

Una dintre celelalte magazii a fost incendiată.

„Departamentul de Poliție Eagle's Nest!" a strigat el.

Zgomotul motorului unei motociclete de teren i-a ajuns la urechi. Sunetul său a devenit mai slab, îndepărtându-se. Ben a luat asta ca pe un semn că incendiatorul își lua zborul și a ieșit din hambarul scund pentru a evalua incendiul. Una dintre magaziile mici tocmai începuse să ardă, iar Ben simțea miros de benzină. A sunat la dispecerat pentru întăriri și sprijin cu foc. A văzut un adăpător aproape de șopronul mic care ardea și s-a dus să conecteze furtunul pentru a face pe pompierul, bănuind că ar putea stinge focul înainte de sosirea întăririlor.

Ceva i s-a învârtit pe lângă față, iar vântul i-a atins obrazul. Apoi a auzit împușcătura.

A căzut la pământ și și-a stins lanterna.

A tras în mine!

Imaginile agenților morți în incendiul din noaptea precedentă i-au trecut prin minte. *Slavă cerului că a ratat.* Chipul soției lui i-a apărut în minte și aproape că a plâns de ușurare că îi spusese că o iubește înainte să plece.

Nu știi niciodată când nu te vei mai întoarce.

A sunat din nou la dispecerat, adăugând că există un trăgător activ pe proprietate. A recunoscut vocea Denisei, dar nu s-a obosit să flirteze. Eficiența ei l-a calmat.

„Ești bine, Ben?", a întrebat ea după ce i-a transmis informațiile.

„Am nevoie doar de o pereche curată de pantaloni."

„Stai jos." Au încheiat convorbirea.

S-a rostogolit mai aproape de adăpător și a început să se târască pe partea cealaltă pentru a pune ceva metal între el și trăgător și pentru a scăpa de lumina

focului. Respirația îi venea în gâfâieli scurte, iar genunchii îl dureau de la frigul pământului. Departe, motorul motocicletei de teren porni din nou. Nu observase că se oprise înainte de împușcătură.

Cineva atât de departe a tras în mine?

Au plecat acum?

Nu avea chef să ridice capul ca să afle. A blestemat, bucurându-se că soția lui nu se afla în preajma lui, când și-a dat seama că lanterna lui de încredere fusese un far pentru a ghida tirul. Se târa în bezna totală de pe cealaltă parte a jgheabului când mâna lui a atins ceva cald și solid.

Și-a smucit mâna înapoi și s-a străduit să vadă în întuneric. Întunericul era prea dens.

E viu.

Și uman.

Inima lui a încercat să îi urce în gât. A împins lentila lanternei sale în pământ și a aprins-o, aruncând o lumină slabă în spatele jgheabului.

Ochii lipsiți de vedere se uitau la el. *Nu, e mort*. Cadavrul era solid și cu barbă deasă, iar Ben nu-l recunoscu.

Dar sângele care se scurgea încet din tăietura lungă din gât îi spunea că bărbatul fusese ucis recent.

Capitolul 5

Mercy dormea dusă, deschizând ochii doar când Truman îi sărută fruntea.

Era îmbrăcat complet și avea cearcăne adânci sub ochi. Ea a clipit. *Cum de nu l-am auzit ridicându-se?*

„Cât e ceasul?”, a întrebat ea, uitându-se încruntată la ceas.

„Aproape cinci dimineața. Cineva l-a împușcat pe Ben în dimineața asta.” Tonul lui sumbru i-a accelerat procesul de trezire.

„E bine? Ce s-a întâmplat?” Ea s-a ridicat și și-a scuturat somnul de cap.

„El e bine. Supărat, dar bine. Răspundea la un apel de pândă și a găsit un mic incendiu. Apoi cineva a tras în el.”

„L-a prins pe trăgător?”

Truman a suspinat. „Nu. Dar au lăsat în urmă un cadavru. Nu știm încă cine este, dar cineva i-a tăiat gâtul.”

Acum era complet trează. „Știi ceva despre cadavru?”

„Știu că a fost ucis la fața locului cu câteva momente înainte ca Ben să-l găsească și Ben a estimat că victima avea în jur de 60 de ani. Un tip mare, cu o mulțime de păr facial grizonat.”

„Ben nu-l cunoștea? Ben cunoaște pe toată lumea pe aici.”

„Exact”, a spus Truman. „Acum mă întreb dacă piromanul nostru nu este din afara orașului.”

„Acest incident trebuie să aibă legătură cu cazul meu.”

„Cazul nostru”, a corectat-o Truman.

Ea s-a uitat în lateral la el. „Practic, ofițerii uciși sunt cazul meu. Și acum un alt ofițer a fost împușcat? Bănuiesc că Jeff va considera că și asta îmi aparține.”

„Investigam deja incendiile. Acesta este un alt incendiu. Se pare că e unul mic... mai mult ca primele două.”

Nu vedea rostul să discute detaliile cu el; amândoi lucrau pentru același scop. S-a dat jos din pat și a început să scotocească într-un sertar după haine curate. „Ce a fost incendiat de data asta?”

„Șopronul unui alt prepper.”

Mercy a înghețat. Apoi s-a întors să se uite la el, groaza crescând în stomacul ei.

„Jackson Hill. Îl cunoști?”

„Nu cred. Cât de mult a pierdut?”

„Nu a pierdut nimic. Ben era chiar acolo când a izbucnit incendiul și a reușit să-l stingă cu propriul furtun al lui Jackson înainte de sosirea pompierilor.”

„Asta e bine. Ben Cooley este un polițist eficient”, a observat Mercy. Îl

plăcuse pe ofițerul mai în vârstă din momentul în care îl cunoscuse. Avea un aer părintesc, și se întreba când se va pensiona. Truman va pierde un atu important în ziua în care o va face.

„Părea epuizat. Nu-l condamn. Cineva a încercat să-l împuște, a trebuit să stingă un incendiu și a găsit cadavrul. Nu e o zi obișnuită pe aici." I-a luat umărul și a întors-o spre el. „Am plecat. Ne vedem mai târziu."

L-a sărutat și a observat că mirosea a săpun proaspăt și a fum stătut. Făcuse duș, dar își pusese hainele afumate din ziua precedentă.

Cu două zile înainte. Nu mai ajunsese acasă ieri, după împușcături.

„Ai nevoie de haine curate."

„Am câteva la secție. O să mă schimb acolo după ce verific locul faptei."

„Crima s-a terminat. Locul faptei poate aștepta cincisprezece minute. Du-te și schimbă-te", a ordonat ea.

El a zâmbit, a sărutat-o de rămas bun și a plecat. Ea a mormăit în sinea ei, știind că el conducea direct pentru a-și verifica ofițerul.

Cum pot să mă plâng de un bărbat care face asta?

S-a dus la bucătărie să pornească cafetiera și a observat urme murdare de picioare lângă frigider. *Truman a făcut asta noaptea trecută?* S-a încruntat când a reperat urmele distinctive de pantofi de tenis ai lui Kaylie în murdărie. *Eu nu-mi amintesc mizeria asta când am preparat cina noaptea trecută.*

Mercy alunecat cafetiera la loc în filtru și s-a dus pe hol la dormitorul lui Kaylie. Ușa fetei era deschisă câțiva centimetri. Ea a împins-o deschis-o de tot și a intrat în vârful picioarelor pentru a verifica adolescenta. Kaylie dormea pe spate. Gura îi era larg deschisă și brațele îi erau aruncate deasupra capului. Mercy învățase că asta era poziția ei normală de somn. La început, o verificase frecvent pe adolescentă în miez de noapte, nefiind obișnuită să fie responsabilă pentru o altă ființă umană. După o săptămână, își dăduse seama că nu avea nevoie să se asigure că fata mai respira în fiecare noapte.

Vederea fetei dormind a atins ceva ascuns adânc în pieptul ei. O făcuse. Făcuse o casă pentru fată, care părea să funcționeze foarte bine. Membrele lui Kaylie erau încă toate intacte, nu avea niciun piercing și părea fericită.

Poate că Mercy nu a fost naspa ca mătușă-slash-mamă.

Mirosul de parfum a făcut nasul lui Mercy tresară, iar momentul ei de relaxare în pseudomaternitate s-a evaporat. S-a aplecat mai aproape de față și parfumul a devenit mai puternic. Mercy a pornit lanterna telefonului ei, ținând-o departe de fața lui Kaylie, dar adăugând suficientă lumină încât să poată vedea eyelinerul și fardul de pleoape al fetei.

Nu era machiată când mi-a spus noapte bună aseară.

Dezamăgirea a cuprins-o. *Eu mă felicitam pentru abilitățile mele excelente de adult și ea se furișa noaptea.*

Gluma era pe seama ei.

A ieșit în liniște din cameră și a intrat amorțită în bucătărie. Mintea i se învârtea, se uita cum se scurge cafeaua în ibric. *Să o confrunt? Să încerc să o prind? Să o ignor?* Poate că ar trebui să o sune pe Pearl pentru un sfat.

Dar are încă toate degetele de la mâini și de la picioare. Eu numesc asta o victorie.

Trebuie să fie un băiat.

Viziuni cu Kaylie și un băiat de fermă furând săruturi a făcut-o să zâmbească.

Ce se întâmplă dacă este un om mai în vârsta? Un prădător?

Panica a izbucnit și a dispărut. *Voi vorbi cu ea*. Nepoata ei nu era proastă. Avea note excelente și mult bun simț. Corect ar fi fost să stea de vorbă cu ea și să o întrebe ce se întâmplă. Și apoi să o pună să curețe mizeria din bucătărie.

Nerăbdătoare, Mercy a scos cafetiera și a turnat în ceașca ei cantitatea mică de infuzie puternică. A adăugat puțină smântână și a amestecat, transformând cafeaua neagră într-o frumoasă nuanță de moca.

Își formula întrebările pentru Kaylie la duș.

***

Truman a fost încântat să vadă că unul dintre ceilalți ofițeri, Royce Gibson, a ajuns înaintea lui la locul faptei lui Ben. Oamenii lui erau ca o mică

familie. Țineau unii la alții, iar când unul dintre ei se străduia, ceilalți interveneau pentru a-i ușura drumul. Royce avea în jur de 20 de ani, cu un copil mic acasă. Era serios, direct și sociabil. Era, de asemenea, unul dintre cei mai creduli bărbați pe care Truman îi cunoscuse vreodată, ceea ce făcea din el o țintă populară pentru farsele și glumele colegilor săi de muncă. În timp ce Truman se apropia, încă mai putea distinge pe fața lui Royce urma slabă de Sharpie neagră pe care Lucas, șeful biroului, îl păcălise cumva să și-o pună pe el în urmă cu trei zile.

Truman nu ceruse detalii.

Ben arăta destul de bine. Pentru cineva care fusese împușcat și descoperise o victimă a unei crime, bărbia îi era ridicată și postura era relaxată. Truman îl bătu pe spate și îi înmână un baton proteic din rezerva sa din Tahoe. Polițistul mai în vârstă l-a luat cu recunoștință, rupând imediat ambalajul și luând o mușcătură mare. „Întotdeauna mănâncă atunci când este disponibil", a spus el între două mestecări. „S-ar putea să nu mai fie timp mai târziu."

Royce a dat din cap, ca și cum ar fi fost cel mai bun sfat pe care îl auzise în ultimii ani.

Echipa de cercetare a probelor din Deschutes County sosise, iar Truman îi urmărea cum fotografiau și marcau cu atenție probele. Aduseseră la locul faptei turnuri de lumină diesel portabile, pe care Truman le privea cu invidie. Bugetul său nu avea loc pentru astfel de luxuri. Râse, dându-și seama că tocmai se referise la lumină ca la un lux. Dar era adevărat. Cuibul Vulturului nu avea nici tehnicieni la locul crimei. Îl avea pe el și cutia lui de echipament din spatele Tahoe-ului său. Mănuși, bandă adezivă, plicuri, recipiente, pensete. Puțin din toate. Era recunoscător că biroul șerifului din comitatul Deschutes sau poliția de stat din Oregon erau mai mult decât dispuse să îi dea o mână de ajutor atunci când lucrurile deveneau prea tehnice.

„Bună treabă cu controlul incendiului", i-a spus Truman lui Ben.

„Nu prea luase avânt", a spus umilul ofițer mai în vârstă. „Oricine ar fi făcut la fel. Am fost în locul potrivit la momentul potrivit. Nu știu de ce au chemat pompierii. Puteau să trimită doar șeful pompierilor."

Truman a scanat oamenii de la fața locului, fără să-l vadă pe Bill Trek.

„E aici?”

„Nu încă.”

„A sosit medicul legist?” A întrebat Truman.

Ben a scuturat din cap. „Nu. Cadavrul este acolo, în spatele jgheabului.” Și-a mișcat capul spre cuva de metal ruginit.

„Ce părere ai?” l-a întrebat Truman pe polițistul mai în vârstă. Ben îi făcuse o scurtă recapitulare la telefon, dar acum că evenimentele avuseseră timp să se absoarbă, spera că polițistul avea mai multe informații.

Ben a încrucișat ochii și a mestecat cu grijă batonul proteic în timp ce se gândea. „Oricine a tras în mine a fost al naibii de bun. Au găsit un singur cartuș acolo.” Ben a arătat spre o lumină portabilă, în depărtare. „Aproape că m-a nimerit... Sper că îl vor găsi.”

„E încă devreme”, a spus Truman. „Dar e întuneric.”

Polițistul mai în vârstă a făcut o grimasă. „Al naibii de întuneric. Nu puteam face nimic, lumina era atât de rea. Și m-am plimbat cu lanterna aprinsă ca un idiot, anunțând exact unde mă aflam.”

„Ai avut noroc că a ratat lovitura.”

„Sunt sigur că motorul motocicletei venea din direcția în care am găsit cartușul. Presupun că el este cel care a tras în mine. Bănuiesc că altcineva ar fi putut să fie pe jos și să tragă, dar nu au găsit nicio dovadă că ar fi vorba de o altă persoană în afară de tipul nostru mort. County încearcă să urmărească urmele motocicletei de teren, dar solul este îngrozitor de tare. Și, desigur, lipsa de lumină nu ajută.”

„Vor avea mai mult noroc când va răsări soarele”, a adăugat Royce.

„A recunoscut cineva cadavrul?” a întrebat Truman.

„Nu”, a răspuns Ben. „Am mai aruncat o privire la el acum ceva timp. Îmi pare ușor cunoscut, dar nu-l pot localiza.” A mai luat o mușcătură din baton. „Nu-mi pot aminti pe toți cei pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor.”

„Nu mă aștept să o faci.” Truman s-a uitat la Royce. „Te-ai uitat?”

„Nu-l cunosc. I-am verificat actele și nu are nimic în buzunare. Să sperăm că amprentele lui ne vor spune cine este.”

„Cred că o să încerc.” Truman se îndoia că l-ar putea recunoaște pe

bărbat. Era în Eagle's Nest de numai opt luni. Se străduise din greu să cunoască oamenii, dar dacă Ben și Royce nu-l recunoșteau pe tip, erau puține șanse ca Truman să-l recunoască.

S-a apropiat de cadavru.

O femeie, tehnician de probe, i-a zâmbit și i-a arătat politicos, dar ferm, o pată de pământ. „Vă rog să stați acolo.” Truman a pășit cu grijă și a privit timp de câteva momente cum ea continua să fotografieze cadavrul. S-a ghemuit și și-a făcut propria evaluare vizuală. Era de acord cu estimarea lui Ben că bărbatul avea în jur de șaizeci de ani. Trebuia să aibă aproape 160 de kilograme. Barba căruntă îi depășea bărbia cu cel puțin cinci centimetri, iar părul îi era lipit pe frunte și arăta de parcă ar fi trebuit tuns și spălat cu câteva săptămâni în urmă. Ochii îi erau deschiși și deveneau opaci. Truman se uită lung la tăietura adâncă din gât și își ascunse orice gând despre teroarea care trebuie să fi trecut prin capul bărbatului când a realizat ce i se întâmpla.

Pe cine ai enervat?

Victima purta cizme grele de lucru și blugi cu pete de murdărie pe genunchi. Haina lui văzuse zile mai bune, dar era groasă și grea pentru a combate frigul. Truman i-a văzut șapca John Deere decolorată la câțiva metri distanță.

Nu-l cunoștea pe bărbat.

„Bună dimineața, șefule.” Dr. Natasha Lockhart sosise. Forma ei micuță era copleșită de haina roșie groasă și de eșarfa ei. El a observat că purta un halat bej băgat în cizmele de iarnă căptușite cu fleece.

„Nu e cea mai grozavă dimineață, Dr. Lockhart.” O întâlnise pe medicul legist de câteva ori. Era inteligentă, rapidă și competentă.

„Sunt destul de sigură că v-am rugat să-mi spuneți Natasha”, a spus ea în timp ce își trăgea mănușile.

„Natasha.” Ea a făcut-o. De fiecare dată.

A privit-o cum făcea un examen fizic rapid al victimei și cum vorbea pe un ton scăzut cu tehnicianul care avea camera. Mâinile ei se mișcau rapid peste cadavru. Tehnicianul a ajutat-o să-l întoarcă pe bărbat pe o parte, iar ea i-a scanat spatele. „Omul tău l-a găsit imediat după patru dimineața?” l-a întrebat

ea pe Truman.

„Da. A spus că încă sângera la momentul respectiv."

„Nu ar fi putut face nimic."

„El știe." Truman se uită la rana de la gât. Nimeni nu putea supraviețui așa. „Am văzut-o pe Mercy acum câteva săptămâni", a spus Natasha conversativ. „Nu am fost surprinsă să aud că s-a mutat definitiv în zonă."

„Nu ai fost?" Majoritatea oamenilor erau șocați că Mercy părăsise marele oraș.

Natasha îi aruncă o privire evaluatoare, iar el se simți ca o bucată de vită în lada măcelarului. „Nope. Nu m-a surprins deloc."

I-a făcut cu ochiul și fața i s-a încins.

El și Mercy încercaseră să-și păstreze relația discretă. Într-un fel. Oamenii lui știau că erau împreună, iar majoritatea colegilor ei știau că ea era implicată cu el, dar de la cazul ei inițial din Oregon Central, slujbele lor nu se mai întâlniseră până acum.

Se simțea ciudat. Ca și cum ar fi avut un secret prost păstrat.

Natasha se ridică și își întinse spatele. „Nu pot face prea multe aici. Voi încerca să ajung la el astăzi."

„Am o idee destul de bună despre cum a murit", a spus Truman. „Ceea ce vreau să știu este cine este."

„Îi voi lua amprentele imediat și ți le voi trimite, ca să poți începe să faci asta."

Truman știa că verificarea amprentelor nu era magia pe care oamenii o vedeau la televizor. Uneori, forțele de ordine aveau noroc cu prima bază de date uriașă în care căutau, dar, neavând nicio idee de unde venise victima, s-ar putea să fie nevoiți să caute în altele. Presupunând că omul fusese amprentat în trecut.

Dar Truman credea că violența generează violență și, judecând după modul în care a murit acest om, el fusese asociat cu violența înainte.

Capitolul 6

„Hei, Mercy! Bine ai revenit!”

Atitudinea lui Mercy s-a îmbunătățit la auzul întâmpinării sincere a lui Lucas când a păşit în secția de poliție Eagle's Nest. Se atașase de administratorul departamentului de poliție din Truman. Tânărul uriaș avea un dar pentru organizare și pentru a le spune oamenilor ce să facă. „Mulțumesc, Lucas. Șeful tău este aici?”

Zâmbetul lui se lărgise. „E în spate. Se mișcă un pic cam încet în dimineața asta. L-am pus să-și schimbe hainele după ce l-am mirosit. Poartă aceleași lucruri de la incendiul ăla mare.”

Atât de mult pentru Truman urmând sfatul ei.

Venise la biroul ei la prima oră și apoi se dusese la locul unde Ben Cooley fusese împușcat. Cadavrul fusese dus la morgă când a ajuns ea, dar o mică echipă de la locul crimei și șeful pompierilor erau încă prezenți. Îl întrebase pe Bill Trek dacă acest incendiu avea vreo asemănare cu incendiul la care fuseseră împușcați agenții. Răspunsul lui nu a fost de ajutor. Potrivit nasului său, se folosise același accelerant ca în acel incendiu, dar aici se terminau asemănările. Acesta era pur și simplu prea mic și fusese stins prea devreme pentru a putea fi comparat cu celălalt.

Dar cineva a tras cu o armă în ambele incendii.

Mercy era ușurată că Cooley nu fusese rănit și era hotărâtă să găsească trăgătorii. Un locuitor îl sunase pe Truman să-i spună că un incendiu fusese declanșat pe proprietatea sa săptămâna trecută, iar el îi văzuse pe vinovați înainte de a-i alunga și de a stinge focul chiar el. Ea și Truman conveniseră să se întâlnească cu el la secția Eagle's Nest.

Lucas se încruntă la ceas. „Martorul tău nu a apărut încă. Clyde Jenkins a spus că va fi aici până acum. Îi mai dau zece minute și apoi îl sun. Nu e cunoscut pentru promptitudine.”

„Ce știi despre el?” Ea nu recunoscuse numele de pe vremea când locuise în Eagle's Nest cu ani în urmă.

Lucas și-a dat părul la o parte din ochi și a bătut la tastatura de pe birou.

„A fost acuzat o dată pentru tulburarea liniștii publice. Îmi amintesc când s-a întâmplat asta. A tras cu arma în aer ca să scape de niște oameni religioși care îi bătuseră la ușă. A spus că le-a spus să plece și că au fost prea înceți să iasă de pe proprietatea lui. Ei au depus acuzații și cumva el a ajuns să pledeze vinovat doar la acuzația de tulburare a liniștii publice. Îmi imaginez că acuzația inițială a fost ceva mai gravă. Are șaizeci și cinci de ani și locuiește singur pe trei hectare la est de oraș. Vine în oraș și se întâlnește cu bătrânii de la magazinul de furaje sau de la reprezentanța John Deere. Pare destul de plăcut."

Lucas s-a ridicat de la birou și s-a îndreptat spre imprimantă. S-a mișcat ciudat, iar Mercy a rămas cu gura căscată la cizma uriașă de ghips de pe piciorul lui. „E rupt? Ce i-ai făcut?"

„Nu e nimic, dar da, e rupt."

„Cum s-a întâmplat asta?" a întrebat din nou Mercy. Tânărul părea agitat și nu o întâlnea privirea în timp ce-i întindea o foaie de hârtie de la imprimantă.

„Ne prosteam. A fost o prostie."

Truman a ales acel moment pentru a păși în birou și a o saluta. O nevoie copleșitoare de a-l atinge și de a-l întâmpina cu un sărut a cuprins-o, dar a rămas nemișcată. Se înțeleseseră să rămână profesioniști în preajma colegilor lor. A încercat să își transmită afecțiunea prin privirea ei. Zâmbetul din ochii lui i-a spus că a fost recepționată.

„Iisuse. Luați-vă o cameră sau ceva", a spus Lucas. „Jur că temperatura tocmai a crescut cu zece grade aici."

„Trimite-l pe Clyde la mine când ajunge aici", a spus Truman în timp ce o conducea în biroul său.

„Ce s-a întâmplat cu piciorul lui Lucas?" a întrebat Mercy în timp ce lua unul dintre scaunele de lemn de vizavi de biroul lui.

Truman s-a relaxat în scaunul său mare de birou și s-a aplecat atât de mult pe spate încât părea să se răstoarne. „Nu ți-a spus?"

„Părea prea jenat să-mi spună."

„A trebuit să scot povestea de la Royce. Cred că Lucas și niște prieteni au construit o rampă pentru biciclete și au încercat să se lanseze peste șopronul cuiva. Lucas nu a reușit."

„Cum e șopronul?” a întrebat Mercy, gândindu-se la masa musculară a fostului jucător de fotbal din liceu.

„Nu e o pierdere totală.”

„Nu e genul ăsta de cascadorie pe care o fac copiii în școala generală?”

„Da. Nu e de mirare că nu a vrut să spună nimănui. Adesea uit că are doar nouăsprezece ani.”

Cineva s-a oprit în pragul ușii, atrăgându-le atenția. „Neața, șefule.”

Mercy a presupus că bărbatul mai în vârstă care strângea în brațe o pălărie de cowboy era Clyde Jenkins. Truman făcu prezentările, iar Clyde îi strânse mâna ca și cum ar fi fost din sticlă. Avea pungile de la ochi și fața plină de riduri a lui Tommy Lee Jones, dar aici se terminau asemănările. Era mai înalt decât Truman și incredibil de slab, cu o culoare galbenă a pielii care o făcea să se întrebe de sănătatea lui. Zâmbetul lui era cald și afișa dinți perfecți de star de cinema.

„Mă bucur să vă cunosc. Nu mi-am dat seama că FBI-ul va fi aici.” Tonul lui Clyde era plin de prudență.

„Suntem interesați de toate cazurile recente de incendiere în lumina crimelor agenților”, i-a spus Mercy.

Fața i-a căzut și liniile imposibil de adânci din jurul gurii i s-au adâncit. „Îl cunoșteam destul de bine pe Ralph Long ca să-i spun bună ziua. Nu pot să cred că e mort”.

„Este o situație oribilă care a zguduit pe toată lumea.” Mercy făcu un gest către scaunul alăturat și toți luară loc. „Spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.”

„Când am auzit despre Ralph, am știut că trebuie să ies în față.” Clyde s-a holbat la pălăria pe care o ținea în mâini. „Am auzit că au fost ceva probleme cu micile incendii din oraș, dar... n-am crezut că al meu merită menționat. Vecinul meu mi-a spus că doi bărbați au fost uciși zilele trecute, așa că m-am gândit că ar trebui măcar să anunț pe cineva despre ce am văzut.”

S-a mișcat în scaun și și-a încrucișat și descrucișat o gleznă peste genunchi. Mercy s-a încruntat. „Majoritatea oamenilor nu ar raporta un incendiu provocat pe proprietatea lor?”

Clyde și-a atins cu degetul marginea pălăriei. „Nu am vrut probleme.”

Mercy a schimbat o privire cu Truman. „Cum poate raportarea unui incendiu să vă creeze probleme?”, a întrebat ea.

Martorul și-a așezat pălăria pe genunchi și i-a aruncat lui Truman o privire rugătoare. Truman și-a răsucit buzele. „I-ai speriat cu un mic foc de armă?”

„O să fiu arestat din nou?”

Mercy a înțeles, amintindu-și povestea lui Lucas despre cum îi speriase Clyde pe oamenii religioși de pe proprietatea sa. „Nu, Clyde. Nu cred că asta va fi o problemă. Evident, oamenii asupra cărora ai tras săptămâna trecută nu au depus niciodată un raport. Suntem pur și simplu interesați de ceea ce ai văzut.”

El a expirat și s-a lăsat pe spate în scaun. „Asta e o ușurare. Mi-a luat doi ani să plătesc amenda aia ultima dată.” Comportamentul lui s-a înviorat. „Asta a fost miercuri, săptămâna trecută. Am zărit doi oameni - posibil trei - alergând prin livada mea. Am ieșit din casă și i-am putut auzi râzând în timp ce fugeau. Nu m-am gândit prea mult la asta... Nu sunt departe de autostradă și se știe că oamenii parchează de-a lungul ei și trec prin livada mea până la pârâu. Nu contează câte pancarte „Acces interzis” am pus. Dar, câteva minute mai târziu, am văzut o lumină venind din zona grămezii mele de foc. Așteptasem să fie vreme umedă înainte să-l aprind eu însumi. Ar fi fost pur și simplu o prostie să aprind ceva săptămâna trecută.”

„Sunt de acord”, a spus Truman.

Clyde a dat vehement din cap. „A fost uscat săptămâni întregi. Oricum, eram supărat rău de tot și poate că temperamentul meu a pus stăpânire pe mine, așa că am tras un foc de avertisment. Din moment ce focul era acolo unde ard de obicei, tot ce aveam nevoie pentru a-l stinge era la îndemână, și a fost stins în câteva minute.”

„Unde erau oamenii când ai tras?” a întrebat Mercy.

„Se îndreptau prin livadă spre autostradă.”

„Nu ai încercat să te uiți la vehiculul lor?” Truman s-a aplecat în față și și-a sprijinit antebrațele pe birou, cu toată atenția ațintită asupra lui Clyde.

„Trebuia să mă ocup de un incendiu”, a subliniat Clyde. „S-ar putea să fie noiembrie, dar cu perioada noastră de secetă s-ar fi putut răspândi ca nebunul.”

„Nu mă îndoiesc de judecata ta”, i-a spus Truman. „Speram doar să ai o descriere a vehiculului pentru noi. L-ai auzit plecând?”

Clyde s-a gândit pentru o clipă. „Nu, toată atenția mea era pe foc.”

„Ce au făcut după ce ai tras cu arma?” A întrebat Mercy.

„Au fugit mai repede.”

„Ai putut să înțelegi ceva din ce au spus? Sau să vezi ce purtau?”, a continuat ea.

Bărbatul mai în vârstă a închis ochii. „Tot ce am văzut au fost siluete. Nu trăsături. Nici măcar nu sunt sigur câți oameni erau. Cred că erau doi sau trei. Ar putea fi alții pe care nu i-am văzut.”

Mercy se gândi la bărbatul mare din incendiul de dimineață. „Vreunul dintre ei era solid? Slab?”

„De mărime medie. Am impresia că erau mai tineri pentru că se puteau mișca atât de repede, știi?” A deschis ochii și și-a înclinat capul în gând. „Au alergat cât de repede au putut după ce am tras. Au trecut câteva decenii de când nu am mai putut să alerg așa.”

„Dacă cineva ar trage în tine, ai putea să te surprinzi singur”, a sugerat Truman.

„Bine zis.” El s-a încruntat și a deschis gura să vorbească, dar a închis-o. Sprâncenele groase i s-au unit și și-a ales un nasture de la haină.

„Ce este?”, a întrebat Mercy.

„S-ar putea să mă înșel”, a început el.

„Suntem interesați de orice ne poți sugera”, a spus Mercy.

„Ei bine, cred că unul dintre ei a fost o femeie. Jur că am auzit râsul unei femei în noaptea aia.”

***

Mercy nu-și putea scoate din minte cuvintele lui Clyde. *O femeie? O femeie ar fi putut face aceste incendii și împușcături?*

Ea și Truman s-au gândit la asta timp de zece minute bune după plecarea lui Clyde, fără să ajungă nicăieri în teoriile lor, cu excepția faptului că și-au dat seama că trebuie să fie mai deschiși la minte. Nu puteau presupune că trăgătorii și incendiatorii erau toți bărbați.

„Am impresia că nu te-am mai văzut de când m-am întors", i-a spus Mercy lui Truman în timp ce acesta îi conducea la locul unde au fost uciși agenții. Luaseră un prânz rapid după plecarea lui Clyde și făcuseră planuri să se întâlnească cu șeful pompierilor la rămășițele hambarului Tildei Brass.

„Sunt destul de sigur că am dormit în același pat noaptea trecută."

„Pentru scurt timp. Și ai leșinat în câteva minute."

„Te plângi?"

„Poate un pic." Ea s-a uitat mai atent la el, observând că bandajele de pe gât arătau curate și proaspete. „Încă pari epuizat, ceea ce nu mă surprinde, din moment ce cred că ai dormit cinci ore în ultimele două zile. Cum se simt arsurile?"

„Bine."

„Uh-huh." A scos din geantă niște ibuprofen și i le-a înmânat. Faptul că el le-a acceptat fără să protesteze i-a dat o idee despre cum se simțeau cu adevărat arsurile. El le-a înghițit cu o înghițitură din cana de cafea de călătorie din suportul pentru pahare. Mercy a încercat să nu se gândească la cât de veche ar putea fi cafeaua rece.

„Ce părere ai despre faptul că unul dintre piromani ar fi o femeie?", l-a întrebat ea.

„Te referi la unul dintre ucigași?"

„Și asta."

„Nu văd de ce nu. Mă preocupă mai mult faptul că Clyde i-a văzut sprintând prin livada lui. Cadavrul pe care l-am văzut în dimineața asta nu mai făcuse sprinturi de zeci de ani. Și cu siguranță nu era de mărime medie."

„Poate că avem de-a face cu mai mult de doi sau trei oameni." Mercy a lăsat această idee să mocnească în gândurile ei. *Un grup de oameni care*

pornesc incendii? Avusese impresia că incendierea era în general o infracțiune comisă de o singură persoană, cu excepția cazului în care era vorba de un grup radical precum Frontul pentru Eliberarea Animalelor sau Frontul pentru Eliberarea Pământului. „Nu văd încă motivul", spuse Mercy încet. „Într-un caz ca acesta, trebuie să mă întreb: „Cine are de câștigat? Și până acum nu am văzut beneficii pentru nimeni. Nimeni nu se îmbogățește. Nimeni nu pare să fie în centrul răzbunării."

Ea citise rapoartele lui Truman despre cele trei incendii mici. Niciuna dintre victime nu a avut vreo idee despre motivul pentru care au fost vizate. Nu se găsise nicio asociere între ele; incendiile păreau extrem de aleatorii.

Conform celor citite de ea despre piromani, acestora le plăcea să vadă flăcările și să simtă puterea distrugerii. Puteau să își direcționeze incendiile pentru a răni pe cineva, dar cel mai adesea era vorba de autogratificare. Și de obicei nu împușcau primii respondenți. Le plăcea să îi privească pe aceștia în acțiune.

Incendiatorii - criminalii lor - erau încă un mister pentru ea.

„Nici eu nu văd beneficiul", a spus Truman. „Incendiul de la ferma Brass a schimbat lucrurile. Știi la fel de bine ca mine că a existat o reacție împotriva forțelor de ordine în mai multe orașe din țara noastră. Nu putem ignora asta."

Ea nu putea ignora asta; era în gândurile ei în fiecare zi.

El era concentrat pe șosea, cu profilul spre ea, așa că ea a luat un moment lung pentru a savura priveliștea lui. Era greșit că era recunoscătoare că rareori purta uniformă? Insigna lui era la curea, împreună cu arma lui, dar, la prima vedere, Truman Daly nu arăta ca un om al legii. Pentru ea, părea mai în siguranță dacă nu purta o uniformă care să-i anunțe profesia. Același lucru era valabil și pentru ea. Cu excepția cazului în care purta o jachetă FBI cu literele inscripționate pe spate, nimeni nu putea ghici cu ce se ocupa.

Sunt lașă?

Aprecierea anonimatului meseriei lor, când mulți bărbați și femei în uniformă își puneau viața în pericol în fiecare zi, o făcea să se simtă rău.

Pe cine păcălesc eu? Truman Daly are POLIȚIST scris pe frunte.

„Chiar urăsc teoria că incendiul ar fi putut fi pus în acest scop", a spus

Mercy.

„Și eu.”

„Asta nu se întâmplă aici.”

El a ridicat o sprânceană la afirmația ei improbabilă. „Se poate întâmpla oriunde”, a afirmat el.

Știu. Asta nu înseamnă că-mi place.

O tăcere lungă a umplut vehiculul. Pini, stânci și tufișuri de salvie treceau pe lângă ei în timp ce goneau pe autostradă. Mercy a așteptat până când au făcut o curbă și apoi s-a aplecat în față pentru a privi pe partea lui Truman a vehiculului. Munții Cascade erau glorioși. Cerul era de un gri cețos în loc de albastrul intens al verii, dar vârfurile erau încărcate de zăpadă, părând mult mai albe și mai pline decât atunci când ea sosise în septembrie. Nu obosea niciodată să se uite la ele.

Se gândise să cumpere o casă, dar nu se grăbise. Persoana rezonabilă din interiorul ei voia să vadă cum se desfășoară lucrurile cu Kaylie, slujba ei și Truman. Nici ea, nici Truman nu vorbiseră despre viitor; era mult prea devreme în relația lor. Dar ea avea un sentiment bun despre el. El nu ridicase nici un steag roșu pentru ea. Încă.

Uneori părea prea bun ca să fie adevărat.

Avea demoni. Dar se străduia să îi țină la distanță. *Cine nu are un demon sau doi sub pat?*

Chiar și ea avea câțiva. Unii care o făceau să taie lemne jumătate de noapte și să urmărească obsesiv piețele bursiere internaționale.

Ea nu ascundea nimic de el. El știa totul. Fiecare grijă și povară.

Dar le știu eu pe toate ale lui?

În mare parte, omul era o carte deschisă. Cu Truman, ceea ce vedeai era ceea ce primeai.

Dar ea încă îl privea, așteptând ca totul să cadă. Nu se putea abține; făcea parte din ceea ce era ea.

„Ți-ai făcut planuri pentru Ziua Recunoștinței?” a întrebat el în tăcere.

„Când este?”

El i-a aruncat o privire în lateral. „Joia viitoare. Spune-mi că știai asta.”

„Nu-mi amintesc ultima dată când am avut planuri de Ziua Recunoștinței.”

„Glumești?” Tahoe a virat ușor ca privirea lui a părăsit drumul și el a dat-o o privire cu ochii mari. „Ești anti-americană?”

Asta a înțepat. „Nu, nu am mai fost în preajma familiei de cincisprezece ani”, a replicat ea.

„Ziua Recunoștinței nu este doar despre familie. Am sărbătorit Ziua curcanului cu tot felul de oameni în ultimul deceniu. A fost destul de rar ca ei să fie rude cu mine. De obicei, nu am timp să zbor să-mi văd să-mi văd părinții în ziua respectivă.”

Și-a ținut privirea drept înainte. Sărbătorile erau incomode. Și o mică rană pe care prefera să nu o atingă.

„Departamentul meu din San Jose avea o foaie de înscriere pentru oamenii care căutau ceva de făcut de Ziua Recunoștinței. Era o mulțime diferită în fiecare an și a fost întotdeauna o explozie.”

„Biroul meu din Portland avea ceva asemănător”, a recunoscut Mercy. Ea nu se înscrisese niciodată. Ziua Recunoștinței fusese întotdeauna un weekend rar de patru zile pentru ea și și-l petrecuse lucrând la cabana ei. Singură.

„Presupun că nu ai auzit de la nimeni din familia ta despre sărbătoare?”

„Nu.”

„Atunci hai să ne facem propriile planuri. Nu sunt un bucătar prost și o putem face la mine acasă.” Entuziasmul i-a umplut vocea și vehiculul. „Kaylie ar putea avea un prieten sau doi că ar dori să ni se alăture. Pot să miros deja curcan prăjit. Aceasta este cea mai bună parte a Zilei Recunostintei... modul în care casa miroase toată ziua.”

Își amintea de acel miros, declanșând amintiri ale sărbătorii cu cei patru frați ai ei și părinții lor în jurul unei mese înghesuite. *Vor sărbători împreună anul acesta? Se vor gândi măcar să mă invite?*

Nu o făcuseră în ultimii cincisprezece ani. De ce să înceapă acum?

„Sună bine”, i-a spus ea, simțind o mică parte din entuziasmul lui pentru acea zi. „lui Kaylie i-ar plăcea să coacă plăcinte.” Urmele de picioare în

bucătăria ei au apărut în capul ei. „Rahat.” Își uitase planurile de a o confrunta pe adolescentă.

„Ce este?” a întrebat Truman în timp ce ieșea de pe autostradă și cobora pe drumul spre ferma Brass.

Ea i-a povestit despre urmele de pași din bucătărie, machiaj și parfum.

„Crezi că s-a furișat afară noaptea trecută?” El părea sceptic.

„Bineînțeles că da. Și presupun că are de-a face cu un băiat, din moment ce purta parfum și o tonă de fard de ochi. Nici măcar nu știam că are parfum.”

„Hmmm.” El și-a scărpinat maxilarul.

„Ce? Am exagerat? Sunt destul de nouă la chestia asta cu părinții, știi.”

„Nu te-ai furișat niciodată afară când erai adolescentă?”

„Nu!”

El i-a aruncat o privire care spunea că nu o crede. „N-am făcut-o! Vrei să spui că toți... sau majoritatea adolescenților o fac?”

„S-ar putea să fi fost o fată foarte cuminte în timp ce creșteai, Mercy Kilpatrick, dar îți garantez că cei doi frați ai tăi probabil s-au furișat din casă de vreo zece ori.”

„Deci e o chestie masculină.”

„Ei bine, când am făcut-o, a fost pentru a întâlni o fată. Deci, aș spune că este o împărțire cincizeci-cincizeci.”

S-a afundat în scaunul ei. „*Am fost* o fată bună. Așa au fost ambele surori ale mele. Asta nu înseamnă că ar trebui să trec cu vederea ceea ce Kaylie face acum. ”

„Nu, tu nu ar trebui. Ai nevoie să te asiguri că ea nu face nimic stupid.” El a tușit. „Ia anticoncepționale?”, a întrebat el slab.

Mercy și-a acoperit ochii. „O, Doamne sfinte.” Mâinile i-au alunecat la urechi. „Nu mai vorbi.”

„Să înțeleg că asta înseamnă că nu știi. S-ar putea să fie o discuție pe care voi două trebuie să o aveți, având în vedere vârsta ei.”

Trebuie să vorbesc despre furișarea afară noaptea ȘI controlul nașterilor?

„Dar ideea mea cu privire la faptul că se furișează afară a fost să îți

sugerez să nu o confrunți cu furie. Mulți copii fac asta și nu spun că este corect, dar trebuie să înțelegi că nu este un comportament neobișnuit pentru vârsta ei."

„Urmează să-mi spui exact același lucru despre adolescenți și sex."

„Nu îți pune capul în nisip", a sfătuit-o el. „Kaylie este o fată inteligentă și are o mulțime de mers pentru ea. Un pic de orientare de la mătușa ei pentru anii adolescenței ei ar putea parcurge un drum lung."

„Notat." A fost ușurată când au intrat pe aleea care ducea la hambarul ars. A zărit pick-up-ul roșu al lui Bill Trek.

Truman a parcat și s-a așezat nemișcat pe scaun, uitându-se prin parbriz la distrugere. A înghițit în sec, iar ea a observat că mâna îi tremura ușor când a oprit camionul.

„Se simte diferit la lumina zilei?", a întrebat ea.

„Foarte. E ca și cum m-aș uita la o schiță a unei scene dintr-un film pe care l-am trăit deja în 3D. Totuși, am aceleași sentimente."

Ea i-a strâns mâna și i-a întâlnit privirea. „S-a făcut și s-a terminat. Nimic nu se va schimba."

El a dat din cap, iar ea a văzut zidurile protectoare ridicându-se în privirea lui în timp ce se pregătea să înfrunte rămășițele iadului în care fusese cu treizeci și șase de ore înainte.

Ea nu l-a învinovățit deloc.

Au coborât din mașină și s-au îndreptat spre locul unde Bill Trek săpa printre resturi. El folosea o lopată de zăpadă pentru a muta grămezile de cenușă și bucăți de lemn și era îmbrăcat într-o salopetă de protecție și o mască pentru a împiedica norii de funingine să-i intre în plămâni. Pe măsură ce se apropiau, el își scoase masca și își croi drum din grămadă. Era în contrast cu grija și precizia extremă pe care Mercy le văzuse de obicei la strângerea probelor. Poate că incendiile provocate erau tratate diferit.

Investigarea incendiilor era o muncă murdară. Cenușa îl acoperea din cap până în picioare, dar a rânjit când s-au apropiat și a făcut semn că nu vrea să dea mâna. „Nu mă atingeți", a avertizat el, arătându-le mănușile pătate de funingine.

„Nicio problemă", a fost de acord Truman. „Ce-i cu lopata?"

„Trebuie să văd podeaua”, a spus Bill, folosindu-și antebrațul pentru a-și șterge sudoarea care îi curgea prin cenușa de pe frunte. „Nu pot spune ce s-a întâmplat fără să mă uit la ea. Este o parte importantă a hărții mele”.

„Ce ai găsit până acum?” a întrebat Truman.

„Practic, am găsit sprijin pentru ipoteza mea inițială. Cineva a îmbibat pereții exteriori cu benzină și a făcut același lucru cu tot ce era în interior. Erau hotărâți să o facă să ardă puternic.” Le-a aruncat o privire serioasă. „Am vorbit cu proprietara, întrebând-o ce a fost depozitat în hambar, și ea susține că nu era chiar nimic de care să știe, dar aș vrea să aud asta și de la unii dintre prietenii sau rudele ei.”

„De ce?” a întrebat Truman. „Sincer, nu cred că a mai fost la hambar de ani de zile.”

„Dacă o rudă îmi spune că înăuntru a fost depozitată o barcă sau echipament agricol scump, atunci avem o problemă.” Bill s-a uitat cu atenție la rămășițele arse. „E clar că nu a rămas nimic de genul ăsta aici.”

Mercy a înțeles dintr-o dată. „Cineva ar fi mutat lucrurile pe care voia să le protejeze dacă ar fi provocat incendiul chiar el... dacă spera să obțină plata asigurării pentru structura pe care a incendiat-o.”

„Ai fi uimit din câte incendii „accidentale” de locuințe lipsesc televizorul cu ecran mare despre care vecinul spune că era în sufragerie. Sau colecția de arme antice care s-a întâmplat să fie mutată în depozit cu o săptămână înainte. Aceștia își doresc plata asigurării pentru un accident, dar nu se pot abține să nu mute mai întâi bunurile lor preferate. Un indiciu mort atunci când o rudă îmi spune că colecția de arme vechi a avut un loc de cinste în bârlog timp de douăzeci de ani.”

„Nu cred că Tilda Brass a pus focul”, a spus Truman.

„Sunt de acord. Dar trebuie să mă asigur că toate punctele mele T sunt bifate.”

„Ce altceva mai faci în afară de examinarea locului faptei?” a întrebat Mercy cu curiozitate.

„Ei bine.” Bill a făcut o pauză. „O mulțime de lucruri. Vorbesc cu compania de asigurări și cu prietenii și vecinii. Voi verifica la spital și la clinici,

căutând pe cineva cu arsuri sau leziuni prin inhalare. Ai fi surprins să afli câți au arsuri pe mâini sau pe glezne. Incendiile izbucnesc întotdeauna mai repede decât se așteaptă. Mai ales cu benzina pe care au folosit-o aici."

Mercy se uită la porțiunea de beton pe care Bill o curățase. Modelele nu însemnau nimic pentru ea. „Benzina a fost aruncată și în interiorul hambarului? Nu doar în jurul exteriorului?", a întrebat ea.

„Da."

„Deci trebuie să fi văzut că înăuntru era un rezervor de propan."

„Presupun că da", a fost de acord Bill. „Fie nu le-a păsat, fie l-au văzut ca pe un bonus. Nu era unul mare."

„Destul de mare încât să mă lovească la câțiva metri și să arunce resturi arzătoare peste mine", a subliniat Truman.

„A fost poziționat înspre peretele de care erai cel mai aproape", a fost de acord Bill. „Dacă ar fi fost pe cealaltă parte a hambarului, nu ai fi simțit aceeași putere a exploziei."

Truman s-a întors și s-a îndreptat spre partea cealaltă a mormanului de moloz, holbându-se la pământ. S-a oprit la câțiva metri de locul unde cei doi bărbați își dăduseră ultima suflare și și-a băgat mâinile în buzunare.

„Cum se simte?" a întrebat-o Bill cu o voce joasă. „Prin ce a trecut el i-ar trimite pe majoritatea bărbaților la doctorii lor implorând medicamente care să le facă amintirile să dispară."

„Bănuiesc că asta i-a trecut prin minte", a recunoscut Mercy. „A mai trecut printr-un iad asemănător. Aproape că l-a scos din poliție, dar de data asta pare bine pregătit să facă față urmărilor emoționale. Din păcate, asta pentru că a trebuit să învețe de prima dată."

„Nimeni nu l-ar învinovăți pentru că a făcut un pas înapoi."

„El nu este așa."

„Pot să văd asta." Bill i-a întâlnit privirea. „Dar încă se poate prăbuși. Nu este Căpitanul America."

Truman purta adesea un tricou cu Captain America, iar Mercy credea că i se potrivește. „De fapt, asta e o descriere perfectă a lui. Căpitanul America are un miez sentimental moale; este foarte uman. Și da, se poate prăbuși." Ea

s-a uitat la Truman. El stătea nemișcat, iar ea știa că se lupta cu demoni invizibili. Instinctele îi spuneau să meargă la el, dar ea a rămas nemișcată. Truman o va chema când va avea nevoie de ajutor.

Ea trebuia doar să fie disponibilă.

Capitolul 7

Mercy și-a înfășurat mâinile în jurul ceștii de cafea fierbinte la biroul FBI din Bend, dar nu a băut. Era cofeinizată. Darby a observat și a întrebat-o dacă vrea niște suc. Mercy a refuzat oferta analistului de informații. Se săturase să mănânce și să bea pe fugă. Doar asta făcuse la Quantico în ultimele două săptămâni, iar de când se întorsese nu găsise timp să facă cumpărături. Corpul ei se răzvrătea împotriva dietei neobișnuite.

Am nevoie de o săptămână în care să mănânc numai legume organice și carne de vită de la vaci fericite, hrănite cu iarbă.

Nu ar fi visat niciodată că va fi acel consumator, cel care pune la îndoială sursa pieptului de pui din farfuria ei, dar după ce a plecat de acasă la 18 ani, a observat că mâncarea are un gust diferit. Crescuse cu carne sacrificată de tatăl ei și cu legume cultivate de familia ei sau de prieteni. După câteva luni de mâncare procesată, corpul ei s-a revoltat și a învățat să caute surse locale.

Îl făcuse de râs pe Truman de câteva ori în restaurante cu întrebările ei, iar el își dăduse repede seama care erau cele mai bune locuri în care ea putea mânca, unde nu trebuia să se ascundă în spatele meniului în timp ce ea îi chestiona pe angajați cu privire la sursele de aprovizionare.

Se gândi la rulada cu scorțișoară pe care o luase de la benzinărie în dimineața aceea. *Așa că uneori sunt o ipocrită.*

Eddie s-a așezat pe scaunul de lângă ea. Părul lui nu mai arăta la fel de perfect ca de obicei și părea că își trecuse mâinile prin el de câteva zeci de ori în ultima oră. Cercuri întunecate atârnau sub ochii lui.

„Cum merge?”, a întrebat ea.

„De rahat. Mi-am petrecut ultimele două zile vorbind cu familiile lui Ralph Long și Damon Sanderson.”

„Ahhh.” Simpatia a cuprins-o. Văzuse pozele cu bebelușul drag al lui Damon și inima ei aproape că se rupsese în două. „Au sprijin?”

„O grămadă de rude dau târcoale”, a spus Eddie. „Nu știu dacă ăsta e întotdeauna un lucru bun. Cred că soția lui Damon are nevoie de ceva timp singură.”

„Vreo pistă?”

„Nu chiar. Cercetez o bătaie într-un bar pe care Long a întrerupt-o cu două nopți înainte să fie împușcat. Unul dintre băieți l-a amenințat atunci. Long a inclus asta în raportul său, dar nu am reușit să localizez persoana. Nu au fost făcute arestări.”

„Asta e o exagerare”, a spus Mercy. „Orice dobitoc beat o să dea din gură la oricine îi strică distracția.”

„Asta e ceea ce mă aștept să găsesc. Mă întâlnesc cu barmanul și proprietarul barului în această seară pentru a vedea ce își amintesc și sper să am parte de niște imagini filmate.”

„A ieșit ceva în evidență despre Sanderson?”

„Nu. Potrivit jumătății de duzină de oameni cu care am vorbit, era un înger complet și imposibil de disprețuit.”

„Bineînțeles că asta spun ei. Mă face suspicioasă. Nimeni nu e atât de perfect.”

„Asta e și reacția mea. Încă cercetez.”

Supervizorul lor a intrat în ședință și și-a scos haina sport, agățând-o pe spătarul scaunului înainte de a se așeza. „Unde ne aflăm?”, a întrebat el în semn de salut. „Mercy, ai vești de la medicul legist? Vreo veste despre autopsii?”

„Nu a găsit nimic neobișnuit. Ambii bărbați au murit în câteva clipe din cauza rănilor prin împușcare.”

„Când sunt funeraliile?”, a întrebat Darby.

„Mâine”, a răspuns Eddie. „Familiile au decis să țină o slujbă comună.”

„Asta e neobișnuit”, a observat Jeff.

„Este, dar toți membrii ambelor familii sunt ferm de acord cu asta.”

„Îmi place”, a spus Mercy. Chiar îi plăcea. Vorbea despre o unitate care rezona în cadrul comunității Central Oregon, în contrast cu oroarea împușcăturilor.

„S-a spus de mai multe ori că trăgătorul trebuie să aibă niște aptitudini serioase pentru a trage așa cum a făcut-o”, a continuat Jeff. „Eddie, vreau să contactezi poligoanele din zonă. Află cine poate trage așa.” Eddie a dat din cap și a notat pe blocnotesul din fața lui.

„Ține minte că o mulțime de oameni se antrenează pe propria proprietate”, a adăugat Mercy. „Unii nu calcă niciodată într-un poligon de tragere.”

„Dar dacă vor să își etaleze abilitățile în fața amicilor lor?”, a întrebat Darby. „Ar trebui să întrebăm public dacă cineva cunoaște pe cineva cu aceste abilități? Sau ne uităm la un nivel de pregătire militară? Trebuie să luăm în considerare faptul că este posibil să fi învățat aceste abilități pe banii noștri din taxe.”

Mercy a suspinat. Și ea se întrebase același lucru. *Te rog să nu fie un fost soldat.*

Eddie făcu mai multe notițe. „Nu cred că ar trebui să anunțăm că suntem în căutarea cuiva cu *un anumit set de abilități*”, a spus el în cea mai bună imitație a lui Liam Neeson.

„De acord”, a spus Jeff. „Mai târziu, eventual. Deocamdată, să păstrăm liniștea în privința cercetărilor noastre.”

Darby a răsfoit teancul de hârtii din fața ei și s-a concentrat asupra uneia. „Rapoartele și plângerile cu privire la activitatea miliției par să fie într-o oarecare creștere”, spuse ea liniștită. „Nu știu dacă este relevant aici.”

Camera a rămas tăcută în timp ce toată lumea îi cântărea cuvintele.

„Întotdeauna se vorbește despre activitatea miliției”, a spus în cele din urmă Jeff. „Nu cred că trece o săptămână în care să nu treacă ceva pe biroul meu în această privință. Incendiile sunt o metodă pe care o folosesc?”

„Nu de obicei”, a spus Darby. „Majoritatea celor pe care le-am văzut sunt plângeri cu privire la portul deschis al armei și unele practici de tragere la

țintă.” A scos o bucată de hârtie și s-a holbat la ea.

„Sună ca o afacere obișnuită”, a spus Mercy. Ea crescuse văzând arme peste tot. Rafturi pentru arme în geamurile din spate ale camionetelor. Puști întinse pe spate sau sprijinite în spatele ușilor vecinilor. Pistoale pe șolduri. Dar era mult mai rar acum.

„Cel mai neobișnuit lucru pe care l-am întâlnit este un zvon despre un plan de a arunca în aer un pod”, a adăugat Darby.

„Sfinte Sisoe”, a spus Eddie. „Asta mi-a făcut pielea de găină. Cât de credibil este zvonul ăsta?”

„Nu știu. Am încercat să dau de urma sursei, dar se pare că sunt o mulțime de... 'așa și așa a spus'.”

„Dă-i-o lui Lefebvre”, îi ordonă Jeff. „Spune-i ce ai găsit până acum și că vreau un raport mâine, cândva. Asta merită o analiză mai atentă, indiferent dacă are sau nu legătură cu acest caz.”

Mercy era pe deplin de acord. Siguranța publică era prima lor prioritate.

„Știm că o pușcă a fost folosită la împușcarea agenților”, a continuat Jeff. „Avem cartușele și gloanțele. Se pare că arma nu a mai fost folosită într-o crimă, dar dacă putem găsi arma, atunci laboratorul nostru poate vedea dacă striațiile se potrivesc.”

„Au găsit glonțul care a fost tras asupra lui Ben Cooley?” a întrebat Mercy.

„Nu încă. County a găsit cartușul, dar glonțul real nu a apărut. Șeriful presupune că a ricoșat din stâncă și s-a îndreptat într-o altă direcție. Ei cercetează zona cu detectoare de metale, dar este plină de stânci și tufișuri dese.”

„Și cartușul era de nouă milimetri, corect?” a întrebat Eddie. Jeff a aprobat.

Două arme diferite... doi trăgători diferiți? „Un trăgător l-a ratat pe Ben Cooley, iar la focul anterior un trăgător și-a nimerit țintele de patru ori”, a spus Mercy, gândindu-se cu voce tare. „Doi țintași diferiți? Sau, eventual, lunetiști?” Ea a actualizat grupul cu privire la observația lui Clyde Jenkins.

„Părerea ta despre calitatea martorului?” a întrebat Jeff.

„Solidă”, a spus Mercy. „Nu era sigur de ceea ce văzuse, dar s-a simțit suficient de sigur încât să ne anunțe.”

„Descrierile suspecților pe care îi căutăm continuă să se extindă”, s-a plâns Darby.

„Trebuie să ne gândim că am putea avea de-a face cu un grup”, a adăugat Mercy.

„Sper să fie un grup”, a spus Darby. „Vor începe să se toarne între ei la un moment dat. Sau vor deveni dezamăgiți de liderul lor și vor începe să vorbească. Aș prefera asta în locul unui introvertit secretos în orice zi.”

„Ted Kaczynski”, a adăugat Eddie. „A fost un singuratic. A fost nevoie de aproape douăzeci de ani pentru a-l găsi.”

Darby a dat din cap, încruntându-se la menționarea teroristului intern.

„Vreo veste despre identitatea victimei cu gâtul tăiat?”, a întrebat șeful lor.

„Încă nu”, a spus Mercy. „Știu că medicul legist a trimis amprentele lui și le-am trimis laboratorului nostru.”

„Ar putea fi o victimă nevinovată *sau* unul dintre incendiatori”, a subliniat Eddie.

„Bănuiesc că se va dovedi a fi unul dintre piromani”, a spus Mercy. „Chiar dacă nu se potrivea descrierii lui Clyde Jenkins. Îmi păstrez mintea deschisă, dar faptul că nimeni nu-l poate localiza indică faptul că nu este de pe aici... prin urmare, el a fost în acea locație cu un scop.”

„Și cineva s-a întors împotriva lui?” a întrebat Darby. „În opinia lor, a făcut ceva pentru care merita să moară?”

„Posibil”, a spus Mercy. „Poate că nu a fost mulțumit de crime sau de cine au vizat cu incendiile. Poate că a vrut să iasă din grup. Presupunând că există un grup.”

„Să nu presupunem nimic”, a spus Jeff. „Să ne întoarcem puțin și să aruncăm o privire nouă la început. Vreau noi interviuri cu victimele primelor trei incendii mici, și vreau să se facă mâine. Te las pe tine să decizi cine vorbește cu cine.” S-a ridicat și și-a adunat hârtiile. „Ne-a scăpat ceva?”, a întrebat el fără să ridice privirea.

Eddie și Mercy au schimbat o privire. „Nu”, au spus la unison.

„Bun. Ne vedem mâine.”

„Aș vrea să vorbesc cu familia prepper”, i-a spus ea lui Eddie.

„S-a făcut, iar dacă cumperi cafea toată săptămâna viitoare, le voi intervieva pe celelalte două victime.”

„S-a făcut.”

***

Mercy a tras în aleea casei mobile cu două laturi și a parcat. Julia și Steve Parker fuseseră de acord să o vadă în acea seară. Au fost încântați să audă că FBI-ul era interesat de incendiul lor. Când Steve i-a spus unde se afla casa lor, Mercy și-a dat seama că locuiau la mai puțin de o milă de casa părinților ei. În timp ce trecea pe lângă ferma familiară, și-a dat seama că nu o mai văzuse pe Rose de trei săptămâni și și-a promis să corecteze acest lucru.

Imediat ce cazul ei se va rezolva.

De când se întorsese în Eagle's Nest, ea și sora ei își stabiliseră o rutină de a se întâlni la o cafea o dată pe săptămână, după una dintre orele de grădiniță ale lui Rose. Se întâlneau la Coffee Café și discutau timp de o oră, apoi Mercy o conducea acasă.

Cicatricile faciale ale lui Rose dispăruseră. Mai avea câteva linii roz, dar majoritatea dispăruseră complet. Mercy spera că și liniile rămase vor dispărea complet... Rose ar fi putut avea câteva cicatrici argintii subțiri, nu că sora ei oarbă le-ar fi putut vedea vreodată.

Rose ar avea o altă amintire permanentă. Una pe care era încântată să o iubească și să o crească.

Dragostea lui Mercy pentru copilul nenăscut al lui Rose creștea rapid. Ceea ce ea crezuse odată că va fi o povară, acum vedea ca pe o binecuvântare. Orice copil ar fi norocos să o aibă pe Rose mamă.

Când o lăsa pe Rose după discuțiile lor, mama lui Mercy venea din când

în când la ușă și îi făcea cu mâna. Era ciudat, dar mai puțin ciudat decât întâlnirea față în față cu tatăl lui Mercy. Mama ei dăduse dovadă de curaj când a venit vorba de cea de-a treia fiică a lor. Se întâlnise chiar și cu Mercy o dată sau de două ori pentru o infuzie de cofeină. Mama ei era atentă în conversațiile lor... nu discuta niciodată despre tatăl lui Mercy sau despre ceva din trecut.

Era mai bine decât nimic.

Un singur bec strălucea deasupra ușii casei familiei Parker, aruncând un mic con de lumină care abia le lumina scările. Mercy a stat în mașină pentru o lungă perioadă de timp, chinuindu-și vederea să vadă restul proprietății lor în întuneric. A fost dificil. Putea distinge cea mai slabă siluetă a ceea ce părea a fi un mic grajd și un padoc dincolo de casă, dar nu avea nicio idee unde se afla magazia care luase foc.

A coborât din SUV și s-a îndreptat spre casă, gândindu-se la locație în raport cu celelalte incendii. Se uitase deja la o hartă, căutând un tipar între toate cele cinci incidente, dar nu găsise nimic. A bătut la ușă. Ușa din față s-a deschis și a întâmpinat-o o tânără foarte însărcinată.

„Agent Kilpatrick?" Julia Parker avea părul blond imposibil de drept care îi atârna aproape până la brâu. Părea prea tânără pentru a fi însărcinată, deși Mercy știa deja că avea douăzeci și doi de ani.

Încă prea tânără.

Un copil mic a apărut și a îmbrățișat piciorul mamei sale, încruntându-se la străinul care se apropia. Părul ei se asorta cu al mamei, iar ochii ei albaștri erau rotunzi ca niște bile.

Mercy îi întinse mâna. „Spune-mi Mercy." A rânjit la fetiță, care și-a ascuns fața în pantalonii mamei sale.

„Ea este Winslet." Julia a mângâiat creștetul capului micuței și a trecut o mână de sprijin pe sub burta ei imensă, făcând o grimasă. „Acest elefant va fi în curând Lola."

„Două fete", a comentat Mercy. „Ce drăguț." *Nu știu niciodată ce să le spun femeilor însărcinate. Sau copiilor mici.*

Julia a condus-o în casa înghesuită. A dat la o parte un scaun înalt și i-a făcut semn lui Mercy să ia loc la masa din bucătărie. Trei curcani de Ziua

Recunoștinței din ceramică stăteau în centrul mesei, în mijlocul unei coronițe împletite din frunze uscate. Casa avea puțin loc de manevră, dar atingerile personale ale Juliei îi dădeau un aer casnic. Winslet a cerut să fie în poala mamei sale, iar Mercy și-a ținut respirația când Julia a ridicat-o. *Te rog să nu intri în travaliu.* Julia a echilibrat-o cu îndemânare pe fetiță pe suprafața minusculă de poală pe care o avea dincolo de burta ei. Winslet a întors ochii suspicioși asupra lui Mercy.

E drăguță. Dar privirea intensă a neliniștit-o.

„Steve va veni în curând. Termină niște lucruri în hambar. Oh!" A început să o mute pe Winslet din poala ei. „Nu ți-am oferit nimic de băut."

Mercy a ridicat o mână pentru a o opri. „Nu te ridica. Sunt bine. Tocmai am venit de la o ședință lungă în care am ținut în mână o ceașcă de cafea și nu am băut nici măcar o înghițitură din ea."

Julia s-a așezat pe scaun, părând ușurată, iar Winslet s-a sprijinit de burtica mamei sale și a mângâiat-o cu o mânuță mică, ca și cum ar fi fost o pisicuță. O ușă din spatele casei s-a deschis și Steve Parker a intrat, scoțându-și cizmele chiar în fața ușii și salutând-o pe Mercy în ciorapi. Arăta aproape la fel de tânăr ca Julia și avea o față de bebeluș cu obrajii plini de roz. A luat-o pe Winslet din poala Juliei și s-a așezat cu copilașul pe un alt scaun, dându-i lui Winslet o carte de plastic cu care să se joace. „Mă bucur să aud că poliția nu a terminat cu incendiul nostru", a spus el. „Am avut multă treabă stocată în magazia aia. Nu că găsirea piromanului o poate înlocui, dar m-ar face să mă simt mult mai bine."

„Înțeleg perfect", a spus Mercy. „Știu că nu locuiești aici de prea mult timp, dar i-ai cunoscut pe Kilpatricks de pe autostradă? Ei sunt părinții mei."

Înțelegerea i-a traversat fața și ochii i s-au luminat.

Bingo. Avem ceva în comun.

„Am pierdut un an de conserve", a spus Steve. „Împreună cu containere de medicamente și semințe de grădină." A pus un sărut pe creștetul capului lui Winslet. „Doare când muncești din greu și să investești bani în pregătirea pentru copiii tăi și cineva le distruge."

„Îmi pare atât de rău." Felul tandru în care își privea fiica și soția însăr-

cinată i-a sfâșiat inima. *Așa credea tatăl meu despre pregătirile sale? Că erau în primul rând despre familia lui?*

Vina îi era amară pe limbă. Nu se gândise niciodată la asta.

Obsesia tatălui ei i s-a părut întotdeauna puțin egocentrică.

S-a întors spre Julia. „Am citit în raportul poliției că ai zărit incendiul în jurul orei unu dimineața de la o fereastră?”

„Da. Am văzut flăcările pe fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie.” O privire stânjenită i-a traversat fața. „Îmi luam ceva pentru arsuri la stomac. Ori arsurile la stomac, ori vezica urinară îmi întrerupe somnul aproape în fiecare noapte acum.”

„Când trebuie să naști?” Mercy a întrebat.

„Peste patru săptămâni.”

„Un copil de Crăciun?”

„Sperăm. Ar fi cu adevărat special.” Julia și Steve au schimbat o privire care a făcut-o pe Mercy să se simtă ca un intrus.

„Ai spus poliției că nu ai auzit sau văzut nimic înainte de incendiu, corect?” a întrebat Mercy.

Steve s-a uitat la soția sa în timp ce Julia se încrunta. Ea a spus: „Nu am spus nimic în acel moment, dar jur că am auzit copii râzând.”

Mercy s-a holbat la femeia însărcinată. *Copii?*

„Dar a fost înainte ca arsurile la stomac să mă trezească... Cred că visam. Jur că am avut cele mai ciudate vise cât timp am fost însărcinată cu acesta. Dar mi s-a părut atât de real în acel moment.”

„Deci e posibil să fi auzit râsete afară”, a spus Mercy în timp ce creierul ei încerca să digere această nouă veste. Clyde Jenkins auzise râsete, așa că povestea Juliei nu era chiar atât de ciudată.

„Poate. Știu că nu este de mare ajutor, dar am vrut să spun totul. Ar fi trebuit să-i spun șefului poliției când a fost aici, dar mă simțeam ridicolă vorbind despre un vis.”

„Nu e ridicol”, a spus Mercy. „Te rog să împărtășești totul.”

„Ei bine, ăsta e singurul lucru nou care mi-a trecut prin cap.” Julia și-a sprijinit brațele pe burtă.

„Vrei să-mi arăți unde a fost focul?”

„Am curățat mare parte din resturi”, a spus Steve. „A mai rămas doar o platformă de beton și câteva scânduri.”

„Tot aș vrea să arunc o privire.”

S-a ridicat, i-a dat-o pe Winslet Juliei și i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze. S-a oprit la un dulap din bucătărie și a luat două lanterne, dându-i ei una neagră și păstrând-o pe cea cu Minnie Mouse pentru el.

Afară, Mercy își putea vedea respirația. Temperatura scăzuse rapid, iar ea și-a închis fermoarul hainei până la bărbie. Șopronul era la vreo 30 de metri de casă, mai aproape de drumul principal. Steve avea dreptate. Era doar o platformă de beton și o grămadă ordonată de cherestea arsă. Un miros slab de fum încă plutea.

„Am recuperat ce am putut din magazie”, a spus el, lovind cu piciorul marginea unei scânduri. „O pot reconstrui după ce mai fac rost de niște cherestea. Iar proviziile vor fi înlocuite în cele din urmă.” I-a aruncat lui Mercy o privire îndurerată. „Doar că doare, știi? Nu am vrut să menționez asta în fața Juliei, dar mă face să mă simt nesigur. Julia are destule probleme cu somnul noaptea, iar asta s-a adăugat la ele. Mai ales după crimele de noaptea trecută.”

„Asta e complet de înțeles.”

„Am adăugat încuietori mai grele la casă și hambar și am montat lumini cu detector de mișcare pe care le aprindem la culcare.” A râs scurt. „Nu a fost cea mai bună idee. Acum suntem treziți de lumini la fiecare câteva ore când un iepure sau o căprioară aleargă prin curte. Trebuie să mă mai gândesc la asta.” A făcut o pauză, holbându-se la placa de beton. „La început am presupus că erau copii proști cărora nu le păsa dacă provocau daune bunurilor altora.”

„Și acum?”

„Nu știu ce să cred de când cei doi agenți au fost uciși. Asta nu mi se pare a fi o prostie de copii.”

Ea a înconjurat dreptunghiul de ciment, cercetând pământul tasat cu lanterna, neștiind ce spera să vadă. „Ați avut de-a face cu oameni cărora nu le-a plăcut faptul că sunteți pregătitori?”, a întrebat ea încet.

„Nu aici.” Steve și-a lipit buzele. „Tatăl meu a fost un pic nesimțit în

legătură cu asta, dar e în Arizona. Este unul dintre motivele pentru care ne-am mutat în Oregon. Ca să scăpăm de el și de căldură."

„Ai găsit... o comunitate care să te susțină aici?"

El i-a întâlnit privirea. „Am găsit. Tatăl tău a avut un rol esențial în a ne prezenta oamenilor. Îmi place că mama ta este o moașă calificată."

Deci s-au alăturat cercului tatălui meu.

„Cu ce te ocupi, Steve?"

„Sunt instalator. Destul de bun și la construcții. Am o înclinație pentru asta."

Pregătirea nu consta doar în acumularea unei grămezi de lucruri. Oamenii aveau nevoie de abilități practice care necesitau pregătire, studiu și practică. Oricine ar putea cumpăra o grămadă de arme și conserve, dar fără abilități, nu ar rezista prea mult. Steve și familia lui erau dedicați.

Acesta ar fi un motiv suficient pentru tatăl meu să îl adauge la micul său cerc de oameni care au fost de acord să se unească în caz de dezastru. Competențele specializate ale lui Steve ar fi utile în TEOTWAWKI.

Sfârșitul lumii așa cum îl știm noi.

Părinții ei erau considerați bogați după standardele de pregătire. Aveau patru vehicule: unul alimentat cu gaz, unul cu motorină, unul cu propan și unul cu electricitate. Cei aflați la început de drum, precum familia Parker, aveau probabil un vehicul alimentat cu motorină, alegerea cea mai versatilă pentru început. Mercy bănuia că tânăra familie era dedicată vieții și că fusese fericită să se alăture comunității strânse de prepper pe care o organizase tatăl ei.

„I-am cunoscut pe frații tăi", a spus Steve. „Winslet o adoră pe Rose. Dar nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi pomenit de un agent FBI în familie."

„Nu ar fi adus vorba despre asta." Mercy s-a întors și și-a îndreptat lanterna spre un tufiș de copaci aflat la câțiva metri distanță, dorind să se uite oriunde, dar nu la privirea întrebătoare a lui Steve.

E un oraș mic. E timpul să mă obișnuiesc ca oamenii să întrebe despre mine și tatăl meu.

„Deci, de când te-ai mutat aici în aprilie, oamenii pe care i-ai întâlnit au fost buni cu tine?" *Vorbește despre orice, în afară de tatăl meu*. „Fără certuri

cu vecinii? Nicio problemă cu oamenii de pe terenul tău?”

„Nu sunt probleme deloc. E foarte liniște aici. Dacă nu mergem în oraș, s-ar putea să nu mai vedem pe nimeni zile întregi.”

„Acesta este motivul pentru care tatăl meu a construit inițial în această zonă”, a spus Mercy.

„Este o locație bună”, a fost de acord Steve. „Un pic rece și uscat iarna, dar în restul anului vremea este bună pentru cultivare și pentru a face treabă. Ne-am gândit la partea de vest a Cascadelor, în Willamette Valley, unde vremea este mai blândă, dar costurile erau prea mari. Și erau prea mulți oameni”.

A vrut să-i spună că viața înseamnă mai mult decât să judeci o zonă în funcție de cât de ideală este în cazul unui dezastru natural sau al prăbușirii guvernului.

Încearcă să te bucuri de viață acum. Nu te concentra în întregime pe ceea ce nu s-a întâmplat încă. Nu-ți ignora copiii de dragul unei obsesii.

Își amintea cum se uita el la fiica și soția lui. Fusese dragoste și afecțiune autentică. Își apăsase vreodată tatăl ei buzele pe creștetul capului ei când era copil? *Cu siguranță o făcuse.*

Nu-i așa?

Nu-și putea aminti niciun semn exterior de afecțiune din partea acelui bărbat.

Niciodată.

Steve Parker nu era tatăl ei. Încă.

„Ai o familie frumoasă”, i-a spus ea. „Lola va fi foarte norocoasă să se alăture ei.”

Chiar și în lumina slabă a lanternelor lor, ea a putut distinge reacția lui fericită. „Nu mai putem aștepta. Nu-mi pasă că e o altă fată. Fetele sunt grozave.”

„Sunt de acord.”

Capitolul 8

Kaylie a închis în tăcere ușa și a coborât în vârful picioarelor scările apartamentului, emoția trecând prin vene. Libertatea îi dădea o senzație amețitoare, în timp ce anticiparea de a-l vedea pe Cade îi făcea picioarele să se miște mai repede. Ea a lovit trotuarul și a alergat prin noaptea întunecată la locul lor obișnuit de întâlnire, respirația ei creând nori mari în aerul rece.

Sunt îndrăgostită?

Indiferent cum se numea această senzație, ea se simțea fantastic. Energia care bubuia prin ea nu ținea cont de faptul că era unu dimineața. Ea și Cade se întâlneau de peste o lună. El era cu trei ani mai mare decât ea, iar ea știa cine este de mult timp, dar nu vorbiseră până când ea îl așteptase la Coffee Café într-o dimineață devreme, în drum spre serviciu. El s-a întors trei dimineți la rând și în cele din urmă a invitat-o în oraș.

El a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de la moartea tatălui ei. Mătușa Mercy era grozavă, dar cu Cade se simțea frumoasă și specială. El îi cumpărase un colier de aur pentru ziua ei de 17 ani, ușurându-i durerea primei ei zile de naștere fără tatăl ei. Era înalt, superb și amabil. Când ochii lui căprui se uitau în ai ei, ea se simțea ca singura femeie din lume.

Alerga mai repede, aerul înghețat revigorând-o.

Mătușa Mercy mă va ucide.

Dar ei nu-i păsa. Era fericită și energică în preajma lui Cade și ar fi făcut orice ca să petreacă mai mult timp cu el. El lucra douăsprezece ore pe zi la o fermă departe de oraș. La început, își trimiteau mesaje și se întâlneau pe FaceTime seara, dar curând nu a mai fost suficient. Nopțile erau principalul lui timp liber.

I-a zărit vechea Toyota parcată în față și a fost cuprinsă de euforie.

Ținuse relația sub tăcere, nesigură ce ar fi crezut mătușa ei despre faptul că avea primul ei iubit. Mai ales unul care era cu trei ani mai în vârstă. Tatăl ei îi spusese lui Kaylie că surorile lui nu aveau voie să aibă iubiți în liceu. Ar fi continuat Mercy moștenirea? Ea nu părea genul de a privi în jos la dragostea

tânără, dar ea a predicat auto-suficiența și Kaylie se simțea ca și cum nu ar putea respira fără Cade.

Nu era nimic independent în asta.

A fost suficient să o facă să-și țina gura. Mercy avea propria ei poveste de dragoste. Kaylie știa că șeful Daly a petrecut noaptea de câteva ori în apartamentul lor. El era întotdeauna plecat înainte ca Kaylie să se trezească dimineața, dar ea *știa.* Mătușa ei părea întotdeauna mai introspectivă în acele dimineți. Tăcută și mulțumită. Un zâmbet mic pe buzele ei.

Kaylie s-a repezit la geamul șoferului și a bătut, râzând când l-a făcut pe Cade să sară. Ea a alergat în jurul mașinii la partea pasagerului și urcat în camion cald. S-au aplecat unul spre celălalt și s-au sărutat, mâna lui trecând prin părul ei. Ea îl purta desfăcut pentru că lui îi plăcea așa.

„Bună, iubito", a spus el cu vocea lui joasă și sexy, mângâindu-i obrazul, presându-și fruntea de a ei. Mirosul parfumului lui îi făcea inima să tresară. Pe scurt: el o făcea să se simtă vie. Când nu era lângă el, se simțea ca și cum s-ar fi mișcat într-o ceață, așteptând să treacă timpul până când puteau fi din nou împreună. Era dependentă.

„Ce vrei să facem în seara asta?", a întrebat ea. „N-ar trebui să stau afară mai mult de două ore. E prea greu să mă trezesc dimineața pentru muncă."

„Mătușa ta nu te-a auzit, nu?"

„Nu cred. Părea epuizată când a ajuns în seara asta și s-a dus direct în pat."

„Bine." El a sărutat-o din nou. „Mi-a fost dor de tine."

„Și mie mi-a fost dor de tine", a spus ea între sărutări.

„Landon și Jason vor să ieșim împreună. Au spus că vor fi la groapa de pietriș de lângă Lincoln. Finn va fi probabil și el acolo."

Inima ei a căzut la vestea că nu vor fi singuri. La început fusese încântată să-i cunoască pe prietenii lui Cade, dar după ce petrecuse timp cu ei, îi găsise plini de sine și imaturi pentru niște tineri de douăzeci de ani. Cade nu era așa. Era matur și grijuliu, în timp ce prietenii lui aveau tendința să fie gălăgioși și detestabili. Mai ales atunci când beau. Cineva aducea întotdeauna doze de Coors sau Budweiser la fiecare adunare.

Kaylie ar accepta una și ar gusta-o. Nu-i păsa de gust, în timp ce băieților le plăcea să vadă cât de repede și câte puteau bea deodată.

„Sună grozav”, a spus ea cu un zâmbet. „Nu vei bea, nu-i așa? Trebuie să mă întorc la timp.”

„Îți promit. Și eu trebuie să mă trezesc pentru muncă.”

„Trimite-mi un mesaj dimineața și o să-ți pregătesc cafeaua când treci pe aici.”

„S-a făcut.” Au condus spre Eagle's Nest cu ea stând în centrul banchetei și brațul lui în jurul umărului ei. El a pornit încălzirea, deși răcoarea nopții nu o deranja. Nimic nu o deranja când el era aproape. Fiecare celulă din corpul ei făcea ore suplimentare când era cu el; nu-i era niciodată frig.

Cade conducea cu o mână pe volan, zâmbind în timp ce se uita frecvent la ea. A ieșit de pe șoseaua principală și a ocolit câteva drumuri lăturalnice. Kaylie avea o idee generală despre locația gropii de pietriș, dar era ușor pierdută până la a treia cotitură întunecată. Cade conducea cu încredere.

„Eu nu am fost de fapt aici,” Kaylie a recunoscut. „Cred că am condus o dată sau de două ori cu... tatăl meu.” Cuvintele blocat pe limba ei. Ea învățase că zilele ei treceau mai ușor dacă ea nu petrecea timp gândindu-se la tatăl ei. În fiecare seară își petrecea câteva minute uitându-se la poze cu ei doi și povestindu-i despre ziua ei. Părea ciudat, dar funcționa pentru ea. După moartea lui, la început se simțea vinovată dacă nu se gândea la el în fiecare minut al zilei. Mercy a luat-o la un terapeut, și împreună au elaborat un sistem prin care Kaylie ar putea merge mai departe cu ziua ei pentru că știa că va petrece timp cu memoria tatălui ei în seara.

„Este un loc rece.” El a luat o stânga ascuțită, iar camionul a luat-o razna în timp ce el îl conducea pe un drum abrupt de pietriș. Kaylie a zărit alte trei camionete în partea de jos. Erau parcate una lângă alta, cu farurile aprinse. Trei tipi stăteau în faruri, iar ea a zărit o pușcă în mâinile unuia dintre ei. Altul își dădea capul pe spate în timp ce bea lung dintr-o cutie argintie. Farurile se reflectau în cutie, trimițând o scânteie de lumină spre ea și Cade. Personajul a spart cutia din mână și a aruncat-o într-o parte.

Ea se îndreptă și brațul lui Cade îi alunecă de pe umeri în timp ce el

parca, adăugându-și camionul la rând. „Ce fac?”

„Dacă sunt la groapa de pietriș, înseamnă că se antrenează la țintă”, a spus Cade. „Este un loc bun pentru a trage pentru că este adânc.”

„În mijlocul nopții?”

El a ridicat din umeri. „De ce nu?”

„Nu este asta proprietate privată?”

„Nimeni nu vine aici noaptea.” Cade a deschis ușa și ea a alunecat pe partea lui, dorindu-și să fi mers în altă parte. Singuri. Prietenii lui Cade s-au apropiat și i-au salutat, punându-le beri în mână. Jason era cel mai înalt, dar nu era în formă ca Cade, și chiar dacă avea doar douăzeci de ani, Jason avea o burtă de bere.

Landon îi dădea fiori. Întotdeauna privea un pic prea lung și stătea un pic prea aproape. Era slab, cu ochii ca de șoim, apropiați de nasul său lung și îngust. Auzise că fusese picat la liceu.

Finn era adeptul și mulțumitorul oamenilor, întotdeauna nerăbdător să facă ce voiau ceilalți. Kaylie se gândea că Landon îl păstra Finn la îndemână pentru a-i mângâia ego-ul și ca să aibă cui să dea ordine.

Kaylie dat înapoi berea ei. „Trebuie să lucrez în câteva ore.”

„La fel și eu”, a spus Cade. El i-a aruncat-o lui Finn. „Unii dintre noi au slujbe.”

„Eu prefer să dorm până târziu”, a spus Landon. „Mai ales în weekend. De ce naiba ai lucra la o slujbă care te face să lucrezi în weekenduri?” El a luat o înghițitură lungă de bere și a studiat-o pe Kaylie peste partea de sus a cutiei în timp ce bea. „Așa este”, îi spuse el direct lui Kaylie după ce se șterse la gură. „Ești încă în liceu. Nu mi-e dor de iadul ăla.”

Ea a privit în altă parte, disconfortul încolăcindu-i-se în stomac.

Cade susținea că prietenii lui credeau că ea era cool, chiar dacă era tânără. Dar de fiecare dată când ieșeau împreună, unul dintre ei spunea ceva despre școala ei, ca și cum i-ar fi amintit lui Cade că se întâlnea cu cineva inferior lui.

„Tu urmezi.” Landon i-a înmânat o pușcă lui Cade. „„Pun pariu pe cinci dolari că nu le poți lovi pe toate în cap.”

Kaylie a reperat mai multe ținte de hârtie pe peretele de stâncă înalt și abrupt. Tatăl ei o învățase să tragă, iar ea era cea mai bună dintre toți verii ei, dar nu voia să se dea mare în fața acestui grup. Landon era excelent. Aflase asta cu câteva săptămâni în urmă, când ea și Cade trecuseră pe la ferma lui. Landon îi dusese în spate la un poligon de tragere pe care îl construise. Baloți de fân au punctat câmpul, etichetate cu distanța lor și ținte. Când tatăl lui Kaylie a învățat-o să tragă, ea ar țintit la ochi de taur. Acești tipi foloseau imense imagini cu fețe reale - nu standard forma umana fara fata. A fost înfiorător.

„Nu am mai tras de săptămâni", a spus Cade. „Nu de la ultima dată când am fost la tine acasă."

„Atunci uită de pariu, ratatule. Doar trage." Landon și-a băgat o țigară între buze și a aprins-o cu o mișcare de brichetă. A surprins-o pe Kaylie uitându-se la el. El a suflat o gură uriașă de fum, ținându-i privirea în timp ce se juca cu bricheta, făcând-o să ardă iar și iar.

Un fior împușcat prin membrele ei. *Se poartă înfiorător intenționat?*

Cade s-a dat la o parte și a tras cu pușca. Trei sferturi din focurile lui au nimerit capul.

I-aș fi putut nimeri pe toți de la distanța asta. Ușor.

Kaylie a zâmbit când a terminat. „Bună treabă!"

„Vrei un tur?" El a ținut arma spre ea.

„Nu, multumesc. Nu e treaba mea."

„Haide, Kaylie," a spus Finn. „Nu te vei răni."

„Speriată, Kaylie?" a întrebat Landon. El a scos o buruiană din pietriș și a aprins-o, urmărind-o cum se ofilește și arde.

Ea nu-i plăcea sclipirea din ochii lui. „Voi refuza."

„E rândul meu." Finn a luat pușca de la Cade, iar acesta s-a împiedicat când a vrut să se alinieze pentru a trage.

Este beat.

Kaylie s-a uitat înapoi la camionul lui Cade și a încercat cu disperare să se gândească la o scuză pentru a pleca. *Sunt obosită? Nu mă simt bine?*

Cade i-a pus un braț în jurul umerilor în timp ce îl privea pe Finn cum trage. „Hei, Jason", a spus Cade. „M-am răzgândit în legătură cu berea aia."

Oh, rahat.

***

Farurile Tahoe-ului lui Truman au surprins indicatorul bătătorit pentru groapa de pietriș. El a căscat și a luat curba, mergând încet prin întuneric, fără să se deranjeze să-și aprindă bara de lumini. Primise un apel cu privire la o plângere pentru focuri de armă. De obicei, localnicii se dădeau peste cap și ignorau sunetele de focuri de armă în mijlocul nopții, dar de la împușcături, oamenii fuseseră excesiv de precauți. Truman știa ce înseamnă un apel despre focuri de armă lângă groapa de pietriș: niște tipi care se descărcau. Le va spune să meargă la poligon. În timpul zilei.

Vehiculul său a ajuns la fund și a zărit patru vehicule aliniate cu luminile aprinse. Cinci siluete stăteau în faruri, o pușcă în mâinile unui bărbat și cutii argintii în mâinile altor câtorva. S-a produs o amestecare rapidă în timp ce aceștia au zărit silueta Tahoe-ului său cu bara luminoasă deasupra și au încercat să dea la o parte cutiile. Bărbatul cu pușca a sprijinit-o de anvelopa unui camion și s-a îndepărtat câțiva pași de ea.

Rahat. Alcool și împușcături.

Scrută vehiculele și recunoscu unul ca fiind vechea camionetă a lui Jason Eckham. *Cel puțin un minor este aici și, judecând după felul în care și-au aruncat dozele, sunt mai mulți.* A oprit în spatele celorlalte vehicule și a chemat ajutoare din Deschutes County. Dacă avea câțiva minori cu alcool, nu-i putea lăsa să conducă. A privit pușca, întrebându-se dacă mai erau și alte arme. Grupul nu părea amenințător în pozițiile lor și îl aprecia pe tipul care lăsase pușca deoparte, dar nu avea încredere în nimeni.

Dacă există o armă, presupune că mai sunt și altele.

Îl prinsese pe Jason făcând curse de drag acum câteva săptămâni. A suspinat. Puștiul avea gura mare și niciun respect pentru forțele de ordine. Truman a studiat celelalte figuri în luminile vehiculelor. Își țineau mâinile în

fața ochilor pentru a-i bloca farurile, dar încercau să vadă cine sosise. Toți păreau cam de vârsta lui Jason...

Este o fată?

Nu a fost prea surprins.

Întăririle lui erau la trei minute distanță.

Truman a coborât din mașină și s-a îndreptat spre grup, sprijinindu-și mâna pe arma de la șold. „Bună seara, băieți. Și - *Kaylie?"* Inima lui a căzut. Suspiciunile lui Mercy despre activitățile nocturne ale lui Kaylie erau corecte.

Kaylie s-a aplecat spre un tip înalt care avea brațul înfășurat protector în jurul umerilor ei. „Bună, șefule", a spus ea încet. Jason și unul dintre ceilalți tipi i-au aruncat o privire iritată pentru recunoașterea inamicului.

Hotărât să nu o individualizeze - mai mult decât tocmai o făcuse - s-a abținut să o întrebe dacă Mercy știa ce pune la cale nepoata ei. A aruncat o privire aruncată spre cutiile argintii de bere de pe jos. „Jason, știu câți ani ai. Să vedem actele celorlalți."

„Nu ne puteți acuza decât dacă berile sunt în mâinile noastre", a spus cel mai slab din grup.

Minunat. Un adolescent avocat. „Nu știu de unde v-ați informat, dar asta nu e valabil pentru minorii în posesie în Oregon." El a întâlnit privirile celorlalți trei tipi. „Știți că aceasta este o proprietate privată, nu?"

„Nimănui nu-i pasă dacă venim aici", a spus rapid Jason. „Toată lumea face."

Apărarea supremă.

„Presupun că sunteți toți minori?"

„Am douăzeci și unu", a spus slăbănogul. „Dar nu am permisul de conducere cu mine." I-a zâmbit lui Truman.

„Cum te cheamă?" l-a întrebat Truman.

„Landon."

„Landon, am numărat patru vehicule în spatele nostru, și se întâmplă să știu că niciunul dintre ele nu aparține lui Kaylie Kilpatrick. Asta înseamnă că tu ai condus unul aici... Afirmi că ai condus aici fără permis?"

În timp ce tânărul se lupta cu răspunsul, Truman se uită la ceilalți

bărbați. „Să le vedem.”

Toți au întins mâna după portofelele din buzunarele de la spate. A adunat cărțile de identitate și l-a privit pe Landon scotocind cu reticență în buzunarul lui. Toți cei patru bărbați aveau sub douăzeci și unu de ani. Landon a avut decența să-și țină ochii coborâți în timp ce Truman îi înmâna înapoi permisul fără să spună un cuvânt despre faptul că minți se că are douăzeci și unu de ani. Kaylie nu se mișcase. Expresia de pe fața ei spunea că își dorea ca groapa de pietriș să se deschidă și să o înghită. El știa că nu din cauza lui era nervoasă, ci din cauza mătușii ei. Mercy avea să o ia razna.

El a privit lung la ID-ul tânărului care era cu Kaylie. Cade Pruitt. Truman nu cunoscuse niciun alt Pruitt, dar știa că erau câțiva în partea de est a orașului. Cel puțin tânărul îl privea în ochi și părea respectuos. Jason și Landon erau morocănoși și plini de atitudine. Finn își scoase primul permisul, iar Truman văzuse cum îi tremura mâna când îl întinse pentru inspecție.

„Cade te-a condus aici?” a întrebat-o pe Kaylie.

„Da.” Ea își păstrase privirea pe pământ.

Mătușa ta o să explodeze.

Truman a întâlnit privirea lui Cade, măsurându-l. Nu era guraliv și nu se uita în altă parte. „Ai băut ceva în seara asta, Cade?”

„Asta e prima.” Cade a arătat spre o cutie argintie aflată la câțiva metri distanță. „Nu am băut nici măcar o treime din ea.”

„Este într-adevăr prima,” Kaylie intervenit. „Tocmai am ajuns aici.”

„Și tu?” Truman a întrebat-o pe Kaylie.

„Eu nu am băut nimic. Trebuie să lucrez în câteva ore.” Umerii ei s-au prăbușit.

„Nu a făcut-o”, a adăugat Cade. El s-a uitat la ceilalți trei bărbați, iar ei au dat un cor slab de acord.

Truman își dăduse deja seama de asta. Alcoolul flutura de la bărbați ca dintr-o berărie, dar nu și de la Kaylie. Se apropiase intenționat de ea și inhalase când îi luase permisul lui Cade.

Truman s-a apropiat de locul unde bărbații montaseră o masă mică cu suporturi de fierăstrău de pe care să tragă. Cutiile erau împrăștiate pe jos în

jurul standului. Truman număra cu voce tare cutiile. Treisprezece.

„Dacă Cade a băut doar o bere, înseamnă că voi trei ați împărțit douăsprezece."

De la intrarea în groapa de pietriș s-au aprins lumini. Două mașini ale șerifului din Deschutes County au intrat, cu barele luminoase intermitente, dar sirenele tăcute.

„V-am chemat niște curse. Am de gând să-i las să vă proceseze pe voi patru în timp ce eu o duc pe Kaylie acasă."

Landon a făcut un pas înainte. „Dar noi nu am..."

„Taci din gură." Cade l-a întrerupt și a întins o mână pentru a-l opri să înainteze spre Truman.

Doi agenți i s-au alăturat lui Truman, cu zâmbete mari pe față. „Ai prins câțiva tineri în seara asta, Truman?"

„Yep, am de gând să conducă acasă minora." El a făcut un gest către Kaylie, care părea să se micșoreze cu cinci centimetri. „Ceilalți patru sunt tot minori și miros a alcool."

„Suntem bucuroși să vă ajutăm. Întoarce-te", i-a ordonat primul agent lui Landon.

Truman a luat-o de braț pe Kaylie și a tras-o la o parte. „Noi plecăm." Ea a rezistat, proptindu-se în călcâie.

„Am nevoie să spun-"

„Sună-l mai târziu", a ordonat Truman. „Dacă Mercy te lasă să-ți păstrezi telefonul." El i-a aruncat o privire „nu-ți bate joc de mine", iar ea l-a urmat docil, după ce i-a făcut un semn rapid lui Cade.

Amândoi au rămas tăcuți în timp ce el a ieșit din groapa de pietriș. Kaylie și-a încrucișat brațele pe piept și a privit pe fereastră în neantul întunecat, piercingul ei nazal sclipind în luminile de la bordul lui. Era o fată frumoasă - semăna *mult* cu Mercy, iar el simțea nevoia să o protejeze. Pentru binele ei și al mătușii ei.

„Trebuie să ai grijă cu cine îți petreci timpul." Truman rupse în sfârșit tensiunea. „Cade pare un tip destul de decent, dar ceilalți sunt probleme."

„Știu. Nu am vrut să merg la groapă. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă

până nu am ajuns.”

„Atunci trebuie să vorbești tare și să spui că vrei să pleci. Dacă Cade are ceva decență în el, nu te va obliga să faci ceva ce nu vrei.”

„Știu.”

„Dar nu ai vrut să agiți barca.” Tăcerea ei a fost răspunsul lui.

„De cât timp te vezi cu el?” a întrebat Truman cu o voce mai blândă. Pentru o fată care își pierduse tatăl în urmă cu două luni, părea sănătoasă din punct de vedere mental și emoțional. Dar aparențele puteau fi înșelătoare. Îi spusese lui Mercy că era normal ca adolescenții să se furișeze afară noaptea, dar acum că o prinsese pe nepoata ei, își dăduse seama că părerea lui se schimbase puțin. Privind lucrurile din punctul de vedere al unui părinte sau al unui tutore era complet diferit: dacă ar fi fost rănită?

O găsise în preajma alcoolului și a armelor. Coșmarul oricărui polițist și al oricărui părinte.

„Câteva săptămâni.”

„Dacă faci... ceva... cu el, ar putea avea probleme. Tu ai sub optsprezece ani și el are douăzeci.” Fața lui s-a încălzit în întuneric.

Kaylie și-a acoperit fața cu mâinile. *„Oh, Doamne.”*

„Nu e ceva de luat ușor.”

„Noi nu am făcut nimic!”

Ușurarea l-a inundat. „Bun. Atunci nu trebuie să-l arestez.”

„N-ai face-o!” Ea s-a întors în scaunul ei pentru a-l privi. „Și dacă îl iubesc? E o lege stupidă.”

„Nu e treaba mea să judec legile”, a răspuns Truman. „Eu doar le aplic și le urmez.” El s-a uitat la ea, iar ochii ei erau mari și rugători. Înțepătura pe care a simțit-o la acea vedere l-a surprins. „Rămâi de partea corectă a legii. Nu te mai furișa afară. Știi că există o interdicție între miezul nopții și patru dimineața pentru minori, nu-i așa? Nu vreau să te prind din nou afară.”

S-a prăbușit înapoi pe scaun. „Mă urăști.”

Truman a pufnit. Vorbea ca sora lui când era în liceu.

„Nu te urăsc, Kaylie. Deloc. De fapt, îmi place de tine un pic. Mătușa ta te adoră, și eu pot vedea de ce. Dar, Doamne ajută, nu vreau să fiu în locul tău

când va afla despre asta. Știi că bănuiește că te-ai furișat afară, nu?”

„Da?”

„Da, mi-a spus asta ieri.”

„Sunt moartă.”

„Vorbește cu ea. Spune-i cum te simți. Nimeni nu vrea să te împiedice să te distrezi, dar ea are nevoie să se asigure că ești în siguranță cât timp locuiești sub acoperișul ei. Să stai cu idioți beți și cu arme nu e sigur.”

„Ai de gând să-i spui partea asta?”

„Ai face bine să crezi asta.”

Capitolul 9

Mercy s-a înfuriat în timp ce conducea spre Eagle's Nest câteva ore mai târziu.

Truman a sunat în acea dimineață înainte de a ajunge la apartamentul ei cu Kaylie în remorcă, scoțând-o dintr-un somn greu și i-a dat cu blândețe vestea că a prins-o pe nepoata ei rătăcită fugind în mijlocul nopții. Când au ajuns amândoi, el îi dăduse un sărut, iar lui Kaylie un deget mare în sus, apoi aproape că fugise pe scări, lăsând fata în mâinile confuze ale lui Mercy.

Laș.

Creierul ei încă se învârtea cu povestea pe care i-o spusese Truman.

Alcool? Arme?

Mercy nu și-a putut scoate imaginea din cap. *Și Kaylie a fost singura fată într-un grup cu patru tipi?*

Ea a tremurat. Kaylie a pretins că băieții erau prietenii ei, dar asta nu a calmat nervii lui Mercy.

„Dacă s-ar fi decis să te atace?” Aproape că strigase la adolescenta defensivă. Se uimise că își păstrase vocea egală.

„Nu ar fi făcut asta. Îi cunosc.”

„Ei bine, *eu* nu-i cunosc. De acum înainte vreau să cunosc pe oricine cu care ieși. *Și* vreau să știu când ieși. Nu te mai furișa noaptea. Poți ieși la lumina zilei ca restul rasei umane."

„Nu vreau să mai ies noaptea", murmurase Kaylie. „Am terminat cu asta."

Mercy a sperat că spunea adevărul. Găsirea unei pedepse a fost cea mai grea parte. Ea ar putea anula privilegiile de conducere ale fetei, dar apoi Kaylie nu ar avea o modalitate de a ajunge la școală și la locul de muncă. Îi putea lua telefonul, dar avea nevoie de el în caz de urgență, iar lui Mercy îi plăcea să poată da imediat de ea.

Așa că au rămas proiecte suplimentare.

Kaylie era acum responsabilă de *ambele* băi *și* de restul apartamentului pentru următoarea lună. Adolescenta a dovedit deja că a curățat după ea în cea mai mare parte a timpului, așa că nu se simțea ca o pedeapsă prea mare pentru Mercy, dar nu știa cum să pedepsească un copil care de obicei era foarte responsabil.

Acum trebuia să găsească o soluție se ocupă cu relația lui Kaylie. Potrivit lui Pearl, Mercy ar înrăutăți lucrurile dacă i-ar interzice lui Kaylie să îl vadă. „Ține-l aproape", a sugerat Pearl. „Invită-l și sugerează-i să facă lucruri la apartament când ești acolo. Sau ia-i pe cei doi la cină."

Mercy nu-și putea imagina ceva mai incomod. Când i-a sugerat asta lui Kaylie, privirea uimită a fetei i-a spus că se simțea la fel.

Oricum ar fi fost, exista o nouă înțelegere între Mercy și Kaylie: mai multă comunicare.

Energia neliniștită radia prin ea. Nu mai fusese la cabana ei de peste două săptămâni. Truman o asigurase că totul era în stare bună, dar ei îi plăcea să aibă weekend-urile ei pentru a scăpa și a se distra în propriul ei spațiu. Kaylie a fost la cabană, și împreună au mutat o mulțime de elemente de la casa lui Levi la spațiul de depozitare în hambarul lui Mercy. Levi pusese provizii bune și avea o bogăție de echipamente care o entuziasmau pe Mercy. Toată lumea fusese de acord ca lucrurile lui să ajungă la Kaylie, împreună cu încasările din vânzarea casei sale. Kaylie avea acum un fond frumos pentru colegiu.

Kaylie îmbrățișase cabana lui Mercy ca și cum ar fi fost a ei, iar Mercy începuse să se gândească la ea ca la o proprietate a celor două. A fost o tranziție mentală dură la început. Timp de câțiva ani, se imaginase mereu singură în cabană în caz de dezastru, dar acum se consola știind că nepoata ei ar fi acolo. Kaylie era familia ei.

Și acolo era Truman.

Un zâmbet îi răsuci colțurile buzelor. Îi plăcea să-l aibă în preajmă, dar era prea devreme să știe dacă avea să rămână permanent. Mercy nu-i permitea încă creierului ei să meargă pe această cale. Prudența și obișnuința o împiedicau să se bazeze pe prezența lui. Poate mai târziu. Avea nevoie de mai mult timp.

A parcat în fața cafenelei și a intrat, scoțând-o pe Kaylie și pedeapsa ei din gândurile ei. Rose i-a zâmbit de la o masă în timp ce Mercy se apropia, chipul ei dulce radiind.

„Ai știut că sunt eu, nu-i așa?" Mercy și-a îmbrățișat sora.

„Ți-am auzit pașii afară. Știu cum sună."

Mercy a alunecat într-un scaun vopsit în verde lime. „Pașii mei sună la fel ca atunci când eram adolescentă?"

Fruntea lui Rose s-a încrețit în gând în timp ce își înfășura mâinile în jurul căniii de cafea. „Nu. Dar după ce am petrecut o seară cu tine, ți-am învățat sunetul și acesta a înlocuit vechiul fișier din creierul meu."

„Vechiul fișier?"

Râsul ei era ca o rază de soare. „Așa mă gândesc eu la asta. Sunetele pe care le aud deschide fisierul corect și-mi spune cine vine." Ea și-a întors fața spre Kaylie când nepoata lor a venit la masa lor, cu un șorț alb înfășurat în jurul taliei ei. Avea pete întunecate sub ochi, dar lui Mercy nu-i părea câtuși de puțin rău pentru ea.

„Vrei ca de obicei, mătușa Mercy?"

„Te rog. Și unul dintre batoanele tale de cacao și ovăz."

„Iau și eu una din astea", a spus Rose.

„Da, mătușă Rose", a spus Kaylie în timp ce se îndepărta, iar Rose i-a șoptit imediat lui Mercy.

„Ce este în neregulă cu Kaylie?”

Perceptivitatea lui Rose nu a surprins-o pe Mercy. „Nu a dormit mult noaptea trecută. Asta se întâmplă când te furișezi afară și ești adus acasă de poliție la două dimineața.”

Fața ei s-a luminat. „Ohhh. Spune-mi!”

Mercy i-a împărtășit povestea. Zâmbetele largi și întrebările lui Rose au ajutat-o să vadă un dram de umor în situație. Un dram foarte mic.

„Păcat că nu aveți o fermă”, a gândit Rose. „Mama și tata ar fi venit cu tot felul de pedepse de muncă istovitoare.”

„Ei sigur ar fi avut.” Mercy nu se mai gândea la Kaylie pentru moment. „Cum te simți zilele astea?”

„Bine. Mai puțină vomă în această săptămână.” Pielea lui Rose strălucea și fericirea ei radia. Calmul ei obișnuit părea mai pronunțat pentru Mercy. De fapt, Rose fusese calmă cu privire la sarcină încă din prima zi. Cel puțin atât cât împărtășise cu sora ei. Mercy fusese cea cu anxietate, dar atitudinea lui Rose o adusese în control.

Kaylie a lăsat Americano lui Mercy cu cremă grasă și două farfurii cu batoane de cacao. Mercy a luat imediat o mușcătură din baton, savurând gustul amar al ciocolatei și crocantul migdalelor. Era preferata ei dintre rețetele lui Kaylie - neagră, densă și nu prea dulce.

Rose a luat o mușcătură din a ei, împreună cu o înghițitură de cafea. „Fata are talent.” Fericirea i-a umplut fața în timp ce mesteca.

„Are. Și poate să facă tot ce vrea *după* ce obține o diplomă universitară.”

„Cred că Pearl se poate ocupa de cafenea dacă Kaylie pleacă la facultate”, a adăugat Rose. „Am auzit un entuziasm în vocea lui Pearl când vorbește despre cafenea. Ea nu a fost entuziasmată despre ceva de mult timp.”

„Și eu am observat asta”, a fost de acord Mercy. „Nu a avut o slujbă în ultimii ani?”

„Nu. Lui Rick îi plăcea să stea acasă cu copiii și să administreze casa. Cred că și lui Pearl i-a plăcut, dar după ce Charity a plecat de acasă, cred că s-a simțit un pic inutilă. Samuel nu are nevoie de prea multă educație. Faptul că lucrează aici i-a oferit ceva la care să aștepte cu nerăbdare.”

„Ce părere are Rick despre asta?” Mercy vorbise doar pe scurt cu soțul și fiul lui Pearl. Ea a văzut nevoia lui Pearl de a păstra în prezent un zid între Mercy și familia ei apropiată și a încercat să respecte acest lucru. Dar într-o zi avea să-i cunoască pe ceilalți nepoți.

Îi va cunoaște și pe copiii lui Owen.

Rose a ridicat o palmă și a înclinat-o de pe o parte pe alta. „Au fost unele plângeri din partea lui Rick. Nu cred că-i place să fie nevoit să-și facă singur micul dejun.” Buzele i s-au strâns de râs.

„E bine pentru el”, a spus Mercy. „Și cu siguranță bun pentru Pearl.” Și-a privit sora din spatele barului cafenelei. Pearl se mișca cu încredere și își dădea capul pe spate când râdea de comentariul unui client. Era cu siguranță fericită, iar râsul ei îi dădea lui Mercy fiori calzi.

„Sunt de acord. Nu e bine să fii blocat într-o rutină.”

Mercy a schimbat subiectul. „Cunoști foarte bine familia Parker? Tânăra familie care locuiește destul de aproape de voi? I-am întâlnit pe Julia și Steve aseară, când m-am dus să le iau un interviu despre incendiul de la ei.”

„Îi cunosc. Micuța lor Winslet este o păpușă.” Rose a strâmbat din nas. „Am mirosit fumul de la incendiul lor în dimineața de după ce s-a întâmplat.”

„Ai auzit să se întâmple ceva neobișnuit?” a întrebat Mercy, realizând brusc că sora ei era o sursă excelentă de bârfe și zvonuri în oraș. „Adică...”

„Știu ce vrei să spui. Dacă am ascultat vorbindu-se despre împușcături și incendii. Cine cred oamenii că ar putea fi responsabil, sau cine are o problemă pe care vrea să o rezolve cu un vecin? Sau cine este supărat pe poliție?”

„Exact.”

„Nu am auzit nimic foarte util.”

„Atunci ai auzit *ceva*.”

„Păi, bineînțeles. Numai despre asta se vorbește.”

„Ce spun?” Mercy știa că pistele puteau fi îngropate în conversațiile ocazionale. Nu fusese în oraș suficient de mult timp pentru ca locuitorii să vorbească deschis în jurul ei, dar toată lumea vorbea cu Rose.

„Ei bine, până când cei doi agenți au fost împușcați, oamenii erau înfierbântați că copiii sau adolescenții au provocat incendiile. Erau convinși că

copilul cuiva avea o problemă cu focul și că părinții trebuiau să fie mai atenți la ce fac copiii lor înainte ca cineva să provoace pagube mari.”

„Aș numi situația familiei Parker o pagubă destul de mare. Le-ar putea lua câțiva ani să reconstruiască ceea ce au pierdut.”

„Sunt de acord.” Rose a dat din cap. „I-am auzit pe mama și pe tata spunând că vor face tot ce pot pentru a-i ajuta să recupereze.”

Mândria și tristețea se luptau în interiorul lui Mercy. Mândria că părinții ei îi supravegheau și îi ajutau pe ai lor; tristețea că nu mai era sub umbrela lor de grijă.

Nu pot repara ceea ce ei au dărâmat.

„Dar după ce agenții au fost împușcați, oamenii au devenit nervoși. Ceea ce la început fusese perceput ca niște copii proști a devenit brusc o amenințare înrădăcinată în comunitate. Când credeau că e vorba de copii, vocile lor erau pline de furie și dezgust. După împușcături, vocile lor sunt mai liniștite și pline de îngrijorare. Oamenii se simt vulnerabili.”

„De înțeles.” Mercy știa exact ce voia să spună Rose. „Despre ce copii au speculat oamenii la început?”

„Singurele nume pe care le-am auzit aruncate în jur au fost cei doi băieți Eckham. Dar erau doar vorbe bazate pe comportamentele lor anterioare, știi?”

„Au mai avut probleme cu incendiile?”

„Nu din câte știu eu. Cele două femei pe care le-am auzit vorbind despre asta păreau să își bazeze presupunerile pe un istoric de comportamente precum fumatul și băutura și mersul pe motociclete de teren prin mijlocul orașului.”

Jason Eckham a fost unul dintre tinerii cu Kaylie noaptea trecută. Mercy a luat o înghițitură din băutură, amintindu-și cum fuseseră frații ei la acea vârstă. Comportamentele stupide erau deseori obișnuite la bărbații de o anumită vârstă.

„O cunoști pe Tilda Brass? Proprietara proprietății unde au fost împușcați agenții?”

„Am întâlnit-o o dată sau de două ori. Părea o femeie liniștită. Se mișca încet și vorbea ca și cum ar fi fost prezentă doar parțial.”

„Truman a spus că are probleme de memorie. Poate începutul unei

demențe.”

Înțelegerea trecu pe fața lui Rose. „Asta ar explica impresia mea. Presupun că nu a avut prea multe informații utile?”

„Niciuna.”

„Bieții agenți și familiile lor”, a șoptit Rose. „Te duci la înmormântări în seara asta?”

„Da. Vrei să te duc cu mașina?”

„Nu, Pearl s-a oferit deja.”

Ea și Rose stăteau în tăcere în timp ce amintirile unei înmormântări recente le învăluiau.

„Cum se descurcă Kaylie?” a întrebat Rose.

„La fel de bine cum se poate aștepta. O încurajez să se țină ocupată. O împiedică să se gândească prea mult la Levi.”

„Uneori, pur și simplu stau și-mi amintesc de el”, a spus Rose, degetele ei jucându-se cu cana ei de cafea. „E important să te gândești la momentele bune.”

Dar apoi îți amintești de acea ultimă zi.

O cicatrice roz înfricoșător de aproape de ochiul drept al lui Rose a reținut privirea lui Mercy, iar ea a lăsat furia și ura față de atacatorul surorii ei să iasă dintr-un dulap încuiat în mintea ei. El îi omorâse fratele și îi brutalizase sora. Ea ar fi vrut să-l castreze pe acel om pentru ceea ce făcuse familiei ei. În schimb, Truman încercase să-i salveze viața. În zadar. Nu se simțea vinovată pentru că îl ura pe omul mort; se hrănea cu această ură, folosind-o pentru a-și alimenta actuala căutare a ucigașului polițiștilor.

„Trebuie să mă întorc la muncă.” Regretul a cuprins-o. Ar fi preferat să stea și să bârfească fără sens cu sora ei. Să vorbească despre nume de copii și să bea prea multă cofeină.

Rose s-a ridicat și a sărutat-o de rămas bun. „Fii atentă.”

Mercy a părăsit cafeneaua după ce le-a salutat pe Pearl și Kaylie, care completau comenzile de băuturi pentru o familie de cinci persoane.

Kaylie era un copil bun și, din nou, Mercy spera că putea continua să o îndrume, nu să creeze o diviziune între adolescentă și celelalte rude ale ei.

Pierderea sprijinului familiei a fost un nivel al iadului pe care Mercy nu îl dorea nimănui.

***

Mercy a deschis ușa de la Tahoe și a zărit doi bărbați care discutau peste drum. Inima ei se simțise fericită după conversația cu Rose, dar atitudinea ei lipsită de griji a dispărut la vederea fratelui ei Owen.

El mă urăște.

Owen vorbea cu un bărbat supraponderal cu o barbă deasă. Mercy nu l-a recunoscut pe bărbat, dar a observat imediat umflătura de la șoldul lui de sub haina grea. Conversația lor părea calmă, dar Owen s-a uitat în jur de câteva ori, ca și cum s-ar fi asigurat că nu ascultă nimeni.

Mercy a încremenit cu bocancul pe bord. *Ar trebui să mă apropii de el?* Făcuse unele progrese cu mama ei și cu Pearl. Poate că era timpul să înceapă să lucreze și cu Owen. *Mai am un singur frate.*

A trântit ușa și a traversat strada înainte să se poată abține. Amândoi bărbații s-au uitat în direcția ei, iar Owen s-a uitat de două ori, umerii lui îndreptându-se când a recunoscut-o. Fața i s-a înăsprit și și-a băgat mâinile în buzunarele hainei în timp ce se uita în altă parte. A pivotat, întorcându-se cu spatele la ea.

Continuă să mergi.

Mercy a pășit pe bordură și s-a oprit în fața celor doi bărbați. Bărbatul bărbos i-a aruncat o privire curioasă și și-a atins borul pălăriei de cowboy. Ochii lui erau de un maro închis, iar două pete roșii îi ardeau sus pe obraji. Era și mai mare de aproape, circumferința lui rivalizând cu cea a unui pin uriaș de lângă cabana ei. Liniile din jurul ochilor îi spuneau că era mai bătrân decât presupusese ea de la distanță. Acum îl estimase ca având în jur de cincizeci de ani.

„Hei, Owen”, a spus ea. „Tocmai am băut o cafea cu Rose.” Owen s-a

uitat la ea și a plecat privirea. Ea i-a întins mâna celuilalt bărbat. „Eu sunt Mercy Kilpatrick. Sora lui Owen."

Înțelegerea a cuprins fața celuilalt bărbat și el a clipit de câteva ori. I-a luat mâna, strângând-o slab. Genul pe care îl dă un bărbat când îi este teamă să strivească mâna unei femei. „Tom McDonald. Am auzit de tine." Barba și mustața lui aveau nevoie de o tunsoare. Firele de păr i se încrețeau sub buză și îi acopereau jumătate din dinți în timp ce vorbea.

Owen părea nefericit. „Totul e bine, sper", a spus ea făcându-i cu ochiul bărbatului cu barbă. Nu-i recunoscuse numele, dar i se părea familiar, chiar dacă nu-și amintea niciun bărbat de mărimea lui din tinerețea ei.

Tom îi zâmbi lui Owen, iar Mercy își ținu privirea fixată pe ochii lui, surprinzându-l pe Tom când acesta își întoarse atenția spre ea.

Grozav. Prietenul lui Owen este un ticălos.

Tom s-a scuzat și s-a îndreptat spre un Chevy king cab mare, cu trei puști în suportul de arme de pe luneta din spate. Alți doi bărbați în blugi și paltoane groase s-au sprijinit de aripă, așteptând în mod evident ca Tom să li se alăture. Cei trei s-au urcat în camionetă și au plecat.

„Un tip plăcut", a spus Mercy, memorând numărul de înmatriculare al Chevrolet-ului.

Owen s-a holbat la ea și a dat să plece.

„Owen, așteaptă!" Ea a accelerat după el, vorbindu-i din spate. „Vreau să fim capabili să vorbim unul cu celălalt. Nu trebuie să mă placi, dar hai măcar să ajungem în punctul în care să putem fi în aceeași cameră. Avem o nouă nepoată sau nepot care vine peste șapte luni. Aș vrea să întâmpin copilul fără să mă simt urâtă la întâlnirile de familie."

El s-a învârtit, făcând-o să se oprească, furia strălucindu-i în ochi. *Seamănă cu tata când e furios.*

„*Tu* l-ai ucis pe Levi. E vina ta că e mort. Nu vorbi cu mine despre familie."

Mercy nu se mai putea mișca. Plămânii i s-au prăbușit pe trotuar și vederea i s-a îngustat pe chipul lui. Indiferent la ce se aștepta, nu fusese asta.

„Ce?", a răcnit ea în cele din urmă.

„Voi, polițiștii, v-ați băgat nasul în toate. Levi ar fi fost încă în viață dacă nu ați fi venit voi în oraș.”

„Craig Rafferty l-a împușcat pe Levi! Nu poți da vina pe mine pentru asta. Craig era prietenul *tău.* Nu ai văzut niciodată cât de nebun era? *A ucis-o pe cea mai bună prietenă a lui Pearl*.” În urechile ei a început un zumzet ascuțit.

„L-ai împușcat pe Craig înainte ca el să-și poată dovedi nevinovăția.” Owen a scuipat cuvintele. „Este imposibil ca un om mort să se apere. Asta e soluția polițiștilor pentru orice.”

„Îi găsești scuze omului care ți-a ucis fratele”, a șoptit ea. *Owen crede cu adevărat ceea ce spune?*

„Adevărata problemă se află în centrul societății noastre”, a continuat Owen, cu ochii fioroși. „Legea și ordinea trebuie să revină în mâinile oamenilor... Ei ar trebui să se guverneze singuri.”

„Cine crezi că ne face legile?”, a răbufnit ea la el. „Pisicile? Extratereștrii?”

„Legile sunt făcute de birocrați care stau pe scaune de catifea în vile undeva. Ei nu au nicio legătură cu omul de rând. Trebuie să avem un cuvânt de spus.”

„Aveți un cuvânt de spus. Toată lumea are. Se numește vot.”

„Procesul nostru a luat-o razna. Este timpul să întoarcem puterea înapoi la omul obișnuit. El este cel care înțelege cum este viața cu adevărat.” Pasiunea îi ardea în voce. „Oamenii care stau la Washington... la naiba, oamenii care stau în *Salem* nu înțeleg cum este viața aici. De ce sunt ei cei care ne spun ce să facem?”

Chiar ne certăm despre politică?

„Voi, polițiștii, sunteți un produs secundar al problemei.”

O ceață roșie a început să apară la marginea vederii ei. „Poftim?”

„Levi și Craig nu ar trebui să fie morți”, a șuierat el la ea. „Tu și prietenul tău polițist sunteți doar niște unelte. Unelte ale nemernicilor care conduc țara asta. Nu avem nevoie de voi. Ne putem purta singuri de grijă.”

Mercy a deschis gura să argumenteze și apoi a închis-o, studiind furia

din expresia lui. *Nu e în stare să asculte*. „Ce s-a întâmplat cu tine, Owen?”

„M-am deșteptat. M-am săturat să mă aplec și să o iau în fund. Levi a fost ultima picătură.”

„Și mie mi-e dor de el.”

„Nu ți-e dor de el. Nici măcar nu știi cine a fost.” Ura din tonul lui i-a sfâșiat inima.

„A fost fratele meu”, a șoptit ea.

„Ei bine, nu te-ai purtat ca o soră prea bună.”

„Acum sunt aici. Vreau...”

„Las-o baltă, Mercy.” El i-a tăiat cuvintele cu o smucitură a mâinii. „Fă orice crezi că trebuie să faci. Doar ține-o departe de mine. Te-ai strecurat în oraș și le-ai câștigat pe Kaylie și Rose, dar nu îndrăznești să te apropii de copiii mei.”

Ea nu putea vorbi.

El se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Mercy l-a privit cum merge, văzând ecouri ale tatălui lor în poziția și pasul lui.

Am încercat. A lăsat deoparte furia și tristețea pe care el i le smulsese din inimă și i-a reluat cuvintele în minte. *Unelte. Birocrați. Să avem grijă de noi.*

Nu-i plăcea locul în care mintea lui își petrecea timpul.

Capitolul 10

Uniforma lui Truman se simțea nefiresc pe corpul lui, ca și cum ar fi împrumutat hainele altcuiva. O purtase de trei ori de când preluase postul de șef al poliției. O dată pentru depunerea jurământului și de celelalte două ori pentru evenimente speciale. Astăzi era un eveniment, dar nu era unul bun. Era o necesitate care își dorea cu ardoare să nu existe.

Doi ofițeri de poliție urmau să fie îngropați astăzi. Își petrecuse jumătate

din zi încercând să-și țină stomacul sub control. Valuri de greață îl loveau la întâmplare, aducându-i aminte de noaptea în care oamenii muriseră.

Aș fi putut fi eu.

De două ori scăpase de moarte acolo unde muriseră alți ofițeri.

În întreaga lor carieră, majoritatea ofițerilor nu ar fi trebuit niciodată să tragă cu arma, darămite să moară aproape de două ori. De ce se simțea ca și cum norocul lui era pe cale să se termine? Conform șanselor, ar fi trebuit să fie în siguranță pentru tot restul vieții sale. În schimb, era neliniștit și anxios, ca și cum moartea îl aștepta după colț, furioasă că îl ratase de două ori.

Lângă el în Tahoe, Mercy era tăcută, arătând autoritar în costumul ei marin elegant și haina grea. Kaylie stătea tăcută pe bancheta din spate. Mai devreme în cursul zilei, Mercy a pus la îndoială adolescenta, nesigură că ar dori să participe la o înmormântare atât de curând după cea a tatălui ei, dar Kaylie a fost fermă. Ea voia să onoreze ofițerii care au murit la datorie.

Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, Truman a observat că fața lui Kaylie era palidă, dar determinarea strălucea în ochii și în postura ei. Arăta ca o versiune mai tânără a lui Mercy. Păr mai deschis și cu câțiva centimetri mai scundă, dar la fel de încăpățânată și dură.

Era mândru de ea.

A parcat, iar cei trei au traversat parcarea în direcția mulțimii mici care se îndrepta spre centrul civic. Camioanele de știri prin satelit umpleau capătul îndepărtat al parcării. Camerele de filmat și reporterii stăteau în spatele unei frânghii, cu obiectivele îndreptate în tăcere în direcția celor îndoliați. Câțiva agenți ai districtului se aflau într-o linie rară, în fața camerelor de luat vederi, impunând distanța între observatori și participanți. Truman a zărit două camioane ale rețelelor naționale de știri prin cablu și a auzit-o pe Mercy înjurând în liniște. I-a strâns mâna. El o apucase când ea coborâse din camion și nu avea de gând să îi dea drumul. Kaylie a făcut o pauză când privirea ei a găsit camerele, iar el și-a înfășurat brațul în jurul umerilor ei.

„Ignoră-le”, i-a spus el.

„Este CNN”, a mormăit ea. „De ce sunt ei aici?”

„Împușcături ale poliției.” Era tot ce trebuia să spună.

„Asta nu ar trebui să fie *un lucru*”, a mormăit Kaylie în timp ce își ștergea obrazul.

„La naiba, da”, a fost de acord Truman.

Parcarea era plină cu o varietate de mașini de patrulare. El a văzut logo-uri din Washington, Idaho și Nevada. Majoritatea erau din partea de est a Cascadelor din Oregon, iar inima i s-a umflat când a văzut logo-uri din orașe rurale minuscule, ai căror ofițeri trebuie să fi condus ore întregi și să-și fi lăsat comunitățile fără personal pentru a-și prezenta omagiile.

Când ofițerii mureau, făceai tot posibilul să apari.

Atenția lui Kaylie a rătăcit, iar el a observat în timp ce se concentra asupra unui tânăr înalt, că pașii ei au încetinit și umerii i s-au îndreptat. Cade Pruitt era înainte cu ceea ce păreau a fi părinții săi. Nu o văzuse încă pe Kaylie și s-a oprit pentru a saluta un grup de oameni. Truman i-a recunoscut pe cei trei prieteni ai lui Cade din noaptea trecută printre câțiva bărbați mai în vârstă din grup.

Truman a încercat să îi plaseze pe membrii mai în vârstă. *Mai erau rude?* Unii dintre ei purtau jachete grele de camuflaj și își țineau pălăriile în mână, părând a fi niște oameni de la țară tipic muncitori. Unul sau doi dintre ei păreau ușor cunoscuți, dar nu suficient pentru ca Truman să-și amintească numele.

Cade ieșea în evidență printre bărbații de vârsta lui. Nu stătea aplecat și purta pantaloni acolo unde ceilalți purtau blugi.

Poate că Kaylie a ales unul decent.

A văzut cum privirea lui Mercy a sărit între nepoata ei și tânăr, două linii adâncindu-se între sprâncene.

Mama urs.

Au intrat și și-au luat locurile, Mercy stând între el și Kaylie, cu mâna lui încă ținând-o strâns pe a ei.

Următoarele patruzeci și cinci de minute i-au sfâșiat inima.

Prezentarea cu diapozitive a vieții lui Damon Sanderson. Imagini cu el și soția lui însărcinată. Și apoi imagini cu noua lui fetiță. Fratele lui Ralph Long a vorbit curajos, fără să verse o lacrimă, despre dragostea lui Ralph pentru meseria sa, dar a lăsat întreaga audiență cu batistele ude. Un solist al poliției a

fost adus cu avionul din Seattle și a făcut oameni în toată firea să plângă cu versiunea sa din „Amazing Grace”.

Când au ieșit din clădire, Truman aproape că i-a cerut lui Mercy să conducă. Își lăsase puterea și inima pe podea în auditoriu. Chiar și Kaylie părea să se lupte pentru a-și ține capul sus, cu energia secată.

„Mă simt de parcă tocmai am alergat un maraton. Jenna și cu mine probabil că nu vom face mare lucru în seara asta”, le spuse Kaylie celor doi în timp ce Truman conducea spre casa prietenei ei. Își făcuse planuri să petreacă noaptea cu Jenna pentru a lucra la un proiect școlar. Mercy pusese la îndoială să o lase pe Kaylie să stea cu o prietenă în timp ce ea era încă în apă adâncă, dar apoi văzuse cât de multă muncă mai era la prezentarea care urma să fie în curând.

Ei au lăsat-o, iar Mercy a dat adolescentei o îmbrățișare, împreună cu câteva cuvinte severe despre a rămâne pe loc în acea noapte. „Nu am dorința de a merge nicăieri în seara asta,” a spus Kaylie. „Trebuie să începem devreme dimineața, așa că am nevoie de somn.”

Truman nu se putea plânge că adolescenta era plecată în seara aceea. Era epuizat emoțional și, în mod egoist, o voia pe Mercy doar pentru el.

***

Mercy l-a privit pe Truman cum verifica din nou ușile casei sale. Nu se oprise din mișcare de când intraseră în casa lui. Până acum hrănise pisica, turnase băuturi pentru ei doi, aranjase camera de zi și descărcase mașina de spălat vase. Se aștepta ca el să înceapă să dea cu aspiratorul.

A luat o înghițitură din sucul de portocale și vodca pe care i le pregătise. Era extrem de tare. O altă acțiune a lui ieșită din tipare. Sau s-a gândit că ea avea nevoie de el după trenurile de marfă emoționale de la slujba de înmormântare.

S-a așezat cât a putut de nemișcată la masa din sufragerie. Ca și cum

lipsa ei de mișcare l-ar fi putut calma și încetini. Neliniștea lui umplea casa, iar ea a trebuit să lupte pentru a o împiedica să pună stăpânire pe propriul ei nivel de energie.

Simon a sărit pe scaunul de lângă ea și a cerut în tăcere atenție, privirea ei aurie fixată pe cea a lui Mercy. Ea mângâia blana neagră și mătăsoasă a pisicii și își dorea ca Truman să se așeze pentru ca Simon să se așeze în poala lui și să-i insufle din calmul ei.

Truman s-a întors în bucătărie, a zărit pisica și s-a oprit să o scarpine sub bărbie.

„Ce s-a întâmplat?" Mercy nu a stat pe gânduri.

Și-a păstrat privirea asupra lui Simon. „A fost o zi destul de nasoală."

„Sunt perfect de acord, dar simt că mai e ceva care te roade." Ea a pus pisica pe scaunul ei și s-a apropiat de el, punându-și ambele mâini pe brațul lui. „Spune-mi."

Gâtul lui s-a mișcat și ea a văzut o venă pulsând la gâtul lui.

„Sunt sigură că slujba de înmormântare a fost grea pentru tine. Ai fost acolo", a continuat Mercy. „Ai fost cu amândoi în ultimele lor clipe."

„Nu a fost doar asta", a spus el, încă mângâindu-l pe Simon. „Ceva s-a întâmplat în dimineața asta."

Mercy a așteptat, luptându-se cu nevoia de a-i mângâia brațul în timp ce el mângâia pisica.

„A fost o simplă oprire în trafic."

„Nicio oprire în trafic nu este simplă. Sunt complet imprevizibile." L-a tras pe canapea și l-a făcut să se așeze, poziționându-se lângă el, cu piciorul lipit de al lui de la șold la genunchi, în timp ce-i strângea mâinile.

„Chiar nu vreau să vorbesc despre asta acum." Privirea lui nu s-a întâlnit ei.

„Spune-mi, Truman", a șoptit ea. El avea nevoie să se descarce, iar ea voia să fie cea pe care o căuta pentru consolare. Dorința îi era străină. Înainte, ar fi vrut ca oamenii să-și țină problemele pentru ei și să nu-i tulbure viața cu problemele lor. Dar ceva în interiorul ei dorea să-i cunoască durerea. Era o intimitate pe care o dorea de la el.

I-a atins barba aspră de pe partea laterală a maxilarului. El a tresărit și i-a luat mâna, întorcându-se cu fața la ea. Obloanele dispăruseră din ochii lui și agonia lui a izbit-o ca o piatră.

„Camionul avea două stopuri stinse. *Două dintre ele.”*

„Deci trebuiau cu siguranță să fie opriți”, a fost de acord ea. „Erau un pericol pe drum.”

„I-am tras pe dreapta pe autostradă, la est de oraș. Știi unde are două benzi lățime și se răsucește lângă ferma Polk?”

„Da, este un acostament larg și frumos pentru ca ei să tragă pe dreapta. O grămadă de loc.”

„Este.” S-a uitat drept în față, cu privirea distantă pe măsură ce își amintea. „Totul era în regulă. Le verificasem plăcuțele de înmatriculare, anunțasem locația mea și tocmai mă apropiasem de geamul șoferului.”

El s-a oprit din vorbit, iar ea a așteptat un moment lung înainte de a-l împinge din nou. „Ce s-a întâmplat?”

„E o prostie. Mă uit acum în urmă și nu poți înțelege cât de supărat sunt că am reacționat așa.” Mâna lui s-a strâns pe a ei.

„Opririle în trafic pot produce anxietate.”

„O altă mașină a trecut în viteză în timp ce eu ajungeam la fereastră, iar cauciucurile ei au aruncat o piatră.” El s-a uitat la mâinile lor strânse. „Am crezut că a fost o împușcătură când a lovit aripa camionului.”

„Ohhhh.” *Acum am înțeles*. Inima ei a cedat pentru el.

„Exact. Am sărit în spatele platformei camionului și mi-am scos arma înainte să mă gândesc.”

„Ce a făcut șoferul camionului?”

„Nici nu cred că a observat că am dispărut brusc. Abia când l-am auzit înjurându-și pasagerul că piatra i-a lovit aripa, mi-am dat seama ce s-a întâmplat de fapt. Am fost îngrozit, Mercy. Inima mea nenorocită încerca să-și croiască drum prin cutia toracică și transpiram ca și cum ar fi fost o zi umedă în Houston. *Instantaneu. Totul a lovit instantaneu*. Și mi-au trebuit douăzeci de secunde până să-mi pot părăsi poziția din spatele camionului.”

„Ai vorbit cu șoferul?”

„Abia am putut vorbi. Tot ce voiam să fac era să mă urc în mașină și să plec. Probabil a crezut că sunt un idiot. A trebuit să îi cer permisul de două ori, pentru că prima dată i l-am dat înapoi fără să citesc ce era pe el. Creierul meu era în scurtcircuit. În cele din urmă i-am dat un avertisment și apoi am stat în mașina mea încă zece minute, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.”

„Este total sub...”

„Nu mă lua de sus!” a răbufnit el. „M-am prăbușit din cauza unei pietre. *O piatră blestemată!* Și apoi abia am putut să mă întorc la muncă. O oră mai târziu am văzut pe cineva trecând prin fața unui stop și nu am putut să fac nimic în privința asta. M-am uitat la ei plecând în viteză. Am înghețat.”

Inima i s-a rupt în două, senzația de sfâșiere fiind la fel de dureroasă ca atunci când, din greșeală, și-a smuls o bucată mare de piele de pe coapsă cu un șurub. *Nu are nevoie de mine să-i spun că e normal, după toate prin câte a trecut. Nu are nevoie să-i explic logic reacțiile sale.*

Are nevoie doar să îl ascult.

„Nu știu dacă mai sunt în stare să fac meseria asta”, a șoptit el. „Am mai căzut în gaura asta și a fost o muncă infernală să mă trag afară din groapă. Nu știu dacă o mai pot face o dată”.

„Nu trebuie să te decizi în seara asta.” Ea și-a ținut respirația, îngrozită să spună ceva greșit.

El s-a aplecat în față și și-a îngropat capul în mâini. „Sunt atât de epuizat, încât nu pot gândi limpede.”

„Comemorarea de azi m-a secătuit complet”, a recunoscut Mercy. „Nu-mi pot imagina cum ar fi să particip la ea după ce ai trecut prin ce ai trecut azi.”

„Dar nu am trecut prin *nimic*. A fost o oprire în trafic cu o piatră zburătoare. Oricine altcineva s-ar fi ferit și ar fi râs. Nu s-ar fi destrămat și s-ar fi ascuns.”

„Tu nu ești *altcineva*. Tu ești *tu,* iar noi toți suntem rezultatul experiențelor noastre trecute. Este ceea ce ne face unici. Nimeni altcineva nu a trecut prin ce ai trecut tu sau prin ce am trecut eu. Nu e nimic de care să-ți fie rușine.”

„Dar sunt eu potrivit pentru a fi șeful poliției? Am venit la Eagle's Nest

pentru că părea o slujbă cu care mă puteam descurca și aveam nevoie să scap de un oraș în care vedeam lucruri oribile pe care nu le puteam repara. Am fugit de fricile mele nenorocite doar pentru a le face să reapară în cel mai liniștit oraș din Statele Unite? Mă păcălesc singur? Dacă ar trebui să mă duc chiar acum la incendiul de noaptea trecută, nu cred că aș avea curajul să alerg la Damon în timp ce el zace muribund pe jos." Ochii îngroziți s-au întâlnit cu ai ei. „Nu mai sunt de ajuns?"

Ea i-a luat fața în mâini și a întors-o spre ea, atingându-și fruntea de a lui. „Faci atât de mult bine aici. Nu lăsa ca asta să te oprească."

„Dar..."

„Nu există daruri acum. Nu vom rezolva asta în seara asta. Dimineața va arăta altfel." Ea s-a ridicat și l-a tras lângă ea, vârându-și capul sub bărbia lui și înfășurându-și brațele în jurul pieptului lui. Au stat nemișcați câteva secunde lungi, iar ea i-a simțit pulsul bătându-i în păr.

„Du-mă în pat", a șoptit ea.

Brațele lui s-au strâns în jurul ei și ea nu a mai avut nevoie să o roage de două ori.

Capitolul 11

Se pierduse în Mercy noaptea trecută. Ea se deschisese în fața lui într-un mod pe care el nu-l experimentase niciodată. Ea nu vorbea; ea vorbea cu corpul ei și el se trezise prins în emoțiile ei. După ce și-a deschis inima în fața ei pe canapea, el fusese convins că era prea distrus pentru a mai funcționa, iar ea îi arătase că încă mai avea ceva în el.

De unde îi veniseră energia și pasiunea?

Deși se gândise la pat și la somn încă de ieri de la prânz, găsise energia de a rămâne treaz încă o oră, săturându-se cu ea. Îi fusese greu să se dea jos din pat în dimineața asta, iar acum conducea fără noimă prin oraș, creierul său

retrăind încă seara precedentă.

Radioul lui trosni și Lucas îi spuse că la Sandy's Bed & Breakfast era o problemă domestică.

Truman întoarse la dreapta la următorul colț. „Sunt la un minut distanță. Ce se întâmplă?”

„Sandy spune că unul dintre clienții ei își bate soția în spatele clădirii sale.”

A accelerat pe o stradă pustie, lăsând în urma lui o dâră de frunze de toamnă viu colorate care se învârteau.

Casa veche și grandioasă se afla pe strada principală a orașului. Truman a parcat lângă bordură și l-a anunțat pe Lucas că sosise. Lucas i-a spus că Royce era la câteva minute distanță. Sandy a ieșit pe ușa din față și a alergat pe scări. Roșcata înaltă avea un sucitor în mână și părea gata să îl folosească pe capul cuiva. „Sunt în spate, în foișor. Mergeți pe acolo.” Furia îi strălucea în ochi în timp ce arăta spre partea laterală a casei. „Aveam de gând să-mi iau cleștele și să-l abordez eu, dar m-am gândit că te poți descurca cu el mai bine decât mine.”

Truman se uită la foarfecă și la privirea ei sumbră. Sandy putea fi destul de intimidantă. „Vezi vreo armă?” a întrebat el în timp ce se plimba prin casă. Sandy a ținut pasul cu el în timp ce se învârteau în spatele casei, furia ținându-i maxilarul strâns.

„Nu. L-am văzut purtând o armă de câteva ori de când e aici, dar nu am văzut nimic azi. Asta nu înseamnă că nu poartă.”

„Cât timp au stat aici?”

„Patru nopți.”

„Numele?”

„Wayne și Kimberly Davidson. Din Coeur d'Alene.”

„Rămâneți aici”, a ordonat Truman când strigătele au ajuns la ei. A aruncat o privire rapidă după colțul casei și a zărit foișorul chiar în momentul în care bărbatul care stătea în structura romantică s-a tras înapoi și a dat cu pumnul în obrazul femeii. Ea s-a împiedicat doi pași înapoi, cu mâna acoperindu-și rana. S-a oprit, privindu-l șocată și înăsprindu-și spatele. După o fracțiune de secundă, a zburat spre el cu unghiile dezgolite.

Truman a făcut un pas înainte. „Departamentul de Poliție Eagle's Nest!” A apăsat pe declanșatorul tocului, ținând mâna deasupra armei, dar nu a scos arma.

Cuplul s-a destrămat. „Ești în mare rahat acum!”, a țipat femeia la soțul ei.

Bărbatul și-a atins șoldul, făcându-l pe Truman să creadă că era obișnuit să poarte o armă de foc, și s-a încruntat la intruziune. *Asta nu înseamnă că nu are alta în altă parte.* S-a oprit la o distanță sigură de cuplu. Kimberly avea o buză însângerată și o tăietură roșie pe obraz. Soțul ei avea câteva tăieturi pe frunte, iar părul lui arăta de parcă ar fi încercat să-i smulgă câteva bucăți.

„Voi doi ați terminat?” a întrebat politicos Truman.

„Asta nu e treaba ta”, a răbufnit Wayne. „Avem o discuție privată.”

„Când începeți să vărsați sânge și să încercați să vă jupuiți unii pe alții în orașul meu, devine treaba mea.”

„Nu ai ceva mai bun de făcut decât să hărțuiești publicul?” a rânjit Wayne. „Ce s-a întâmplat cu polițiștii care își respectau cetățenii? Du-te și găsește pe cineva care chiar a comis o infracțiune.”

Truman a dat din cap spre Kimberly. „Chipul ei îmi spune că acea persoană ai fi tu. Acum îndepărtați-vă unul de celălalt și, pentru siguranța mea, aș vrea ca amândoi să vă puneți mâinile pe cap ca să le pot vedea.”

Kimberly s-a conformat imediat, dar Wayne a fost mai lent. I-a ținut privirea lui Truman în timp ce își ridica încet mâinile, făcând un spectacol deliberat de a-și lega degetele și de a-și sprijini mâinile pe păr. Truman s-a apropiat cu câțiva pași și a văzut semnalul din ochii lui Wayne când acesta a decis să fie prost.

Bărbatul a făcut doi pași și s-a năpustit asupra lui Truman. După ce a anticipat mișcarea, Truman a făcut un pas în lateral, a apucat cu grijă unul dintre brațele lui Wayne, l-a răsucit, l-a sprijinit și a aplicat presiune în spatele cotului.

„La naaaaiba!” Wayne a înghețat cu brațul în strânsoarea lui Truman.

Truman a mai aplicat un pic de presiune și genunchii lui Wayne au început să cedeze. A lăsat-o puțin mai moale și bărbatul a tresărit ușurat.

„Ești un funcționar public nenorocit! Nu ai niciun drept să-ți pui mâinile pe mine!”

„Dar trebuie să suport să mă ataci? Nivelul de servicii pentru clienți din partea acestui nenorocit de funcționar public depinde de cooperarea ta. Până acum a fost naspa, așa că îți întorc favoarea.”

„Lasă-l în pace!” Kimberly a făcut un pas în direcția lor.

„Vino mai aproape și îi rup mâna.” Wayne a țipat când Truman a apăsat pe cotul lui.

„Nu-l răni”, l-a implorat ea.

„Oh, te rog.” Sandy s-a apropiat și a îndreptat făcălețul spre Kimberly. Femeia s-a dat înapoi câțiva pași și și-a pus mâinile la loc pe cap.

Femeie deșteaptă.

„Tu aperi un om care ți-a făcut asta la față?” a întrebat Sandy dezgustat. „Urmează să-mi spui că ai meritat-o.” Sirenele au sunat în față când au sosit întăririle lui Truman.

Deși Sandy este un sprijin solid.

„Nu ai niciun drept să faci asta”, a mormăit Wayne.

„Am crezut că am abordat deja această problemă”, a spus Truman. „Pe scurt: te înșeli.”

„Voi, polițiștii, sunteți aproape terminați pe aici”, a continuat Wayne. „Veți ieși din afaceri.”

„Dacă slujba mea nu mai este necesară, atunci înseamnă că nemernicii ca tine nu-și mai bat nevestele. Voi accepta cu plăcere această schimbare.”

Încrâncenat, Wayne și-a îndreptat atenția spre Sandy. „Localul tău este un jaf. Prețurile tale sunt nebunești.”

Zâmbetul lui Sandy era dulce ca zaharina. „O să-mi lipsească afacerea ta. Nu!”

„Fii drăguț”, a ordonat Truman, apăsând pe cot. Wayne a tremurat și Truman a lăsat-o mai moale.

Grăbește-te, Royce.

***

O oră mai târziu, Truman a terminat hârtiile privind arestarea lui Wayne și a lui Kimberly Davidson. Cuplul se merita unul pe celălalt, a decis el. Furia lor antiguvernamentală era mai mult decât putea suporta el. Se pare că amândoi doreau să trăiască într-o utopie în care Wayne era liber să-și bată soția cât de mult dorea. Nimic din ce ar fi putut spune Truman nu i-ar fi schimbat convingerea lui Kimberly că soțul ei avea acest drept.

Truman era gata să îi trimită în utopie.

Ceea ce nu a aflat a fost de ce se aflau în Eagle's Nest. Amândoi au spus că sunt în vacanță.

Cine își face vacanța aici?

Sa dovedit că Wayne a avut câteva dosare în Idaho. Amenzi pentru viteză. DUI. Agresiune (nu asupra soției sale). Acestea nu l-au surprins pe Truman, dar a existat o altă acuzație care i-a atras atenția. A sunat la departamentul de poliție care l-a arestat pentru mai multe detalii și a aflat că Wayne făcea parte dintr-un grup care a decis că nu mai plătește impozite și și-a dus nemulțumirile la tribunal. Dar, în loc să se prezinte la tribunal, au mers acasă la un judecător și și-au prezentat protestul în persoană.

Wayne a petrecut o lună în închisoare pentru acea cascadorie.

Întreruperea luptei de dimineață îi redase lui Truman un pic din încrederea care îi lipsise aseară. Era, de asemenea, ceva foarte satisfăcător în a răsuci brațul unui nemernic care-și bătea soția. Recunoștința lui Sandy ajutase și ea.

Telefonul său mobil a sunat, iar inima i-a accelerat fericită când a citit numărul de telefon al lui Mercy. A răspuns, iar sunetul vocii ei i-a alungat gândurile de dimineață.

„Cum îți merge ziua?”, a întrebat ea.

„Am arestat două persoane, iar Sandy mi-a dat o duzină de prăjituri proaspăt coapte pentru că m-am ocupat de problemă.”

„Se pare că a meritat. Nu le mânca pe toate.”

„Prea târziu. Lucas, Royce și Ben le-au mirosit în secunda în care am pus piciorul în birou. Am fost deștept să mănânc una pe drumul de întoarcere la departament. Ce e nou acolo?” Tonul vocii ei îi spusese că are vești.

„Am identificat cadavrul găsit de Ben la incendiu. Joshua Pence din Nevada.”

„Nevada? Ce făcea el aici?”

„Bună întrebare. Am încercat să-i urmărim mișcările prin intermediul cardurilor sale de credit, dar nu pare să aibă vreunul. Avea o mică proprietate în Nevada care a fost executată acum un an. Nu ne putem da seama unde a locuit de atunci. Înmatricularea mașinii sale este expirată de patru ani, iar permisul de conducere trebuia reînnoit acum două luni. Nu s-a întâmplat.”

„Ce fel de vehicul?”

„Un Ford Ranger din nouăzeci și cinci. Roșu.”

„Voi fi cu ochii pe el. Dar familia?”

„Divorțat de mult. Există o fiică care locuiește în Oregon - dar ea locuiește în zona Portland. Nu pe aici. Cred că ar fi putut să stea cu ea.”

„Trebuie să existe niște informații recente despre el. Se pare că tot ce găsești este istorie antică.”

„Exact așa pare.”

„Cum poți să conduci un vehicul cu numere care au expirat acum patru ani?” Truman își trecu o mână peste ochi. „Nu contează. Mi-am răspuns singur la întrebare. Uneori uit că nu toată lumea este un cetățean care respectă legea ca mine.”

„Nu sunt sigură cum ai putea uita vreodată asta”, a răspuns Mercy, cu un zâmbet pe tonul ei.

„Spune-mi că sunt optimist.”

„Ăsta e un lucru bun. Nu-l pierde.”

„E greu în unele zile.”

„Dar apoi cineva îți dă o duzină de prăjituri.”

„Și toată credința este restaurată. Joshua Pence a fost arestat?”

„O acuzație de acum aproape zece ani, așa am găsit amprentele. A fost curat de atunci.”

„Huh.” Asta nu i-a convenit lui Truman. Se aștepta ca mortul să aibă un cazier încărcat. „Asta ți se pare ciudat?”

„Da. Verificăm să vedem dacă ne-a scăpat vreun pseudonim.”

„Poate că a fost un trecător nevinovat la acel incendiu”, a sugerat el, agățându-se de paie.

„În toiul nopții?” a întrebat Mercy. „Și avea benzină stropită pe partea de jos a blugilor și pe mâini. În cartea mea - și în cartea lui Bill Trek - asta indică faptul că împrăștia acceleratorul. Marea întrebare este: cine a decis că nu mai are nevoie de ajutorul lui Pence și că singura modalitate de a-l concedia era să-i taie gâtul?”

„Am sperat că identitatea lui va răspunde la această întrebare. Poate că fiica va avea niște răspunsuri. Aveți un istoric al locurilor de muncă pentru el? Unde a lucrat?”

„Nu a mai fost angajat de șase ani. Avea asistență socială, iar cecurile erau livrate într-unul din acele locuri poștale private din Nevada unde poți închiria o cutie poștală. Ei nu au o adresă de expediere pentru el, iar cecul de luna aceasta era încă în cutie.”

„Sunt surprins. Din câte se pare, avea nevoie de acel cec. Mi se pare neobișnuit să nu-l ridice imediat.”

„Exact ce gândeam și eu.”

„Altceva? Cum este Kaylie? ”

„Încă lucrează la proiectul școlar la prietena ei. A sunat și pare optimistă că îl vor termina astăzi.”

„Am de gând să arunc o privire mai atentă la Cade Pruitt”, a recunoscut Truman. „E un pic cam bătrân să se întâlnească cu o elevă de liceu.”

Mercy a râs. „Vorbești ca un tată protector.”

„Mă simt ca unul. Nu pot să-ți spun cât de zguduit am fost când am văzut-o cu cei patru tipi noaptea trecută. Jedi-ul meu interior a vrut să treacă o sabie laser prin ei și să o scoată de acolo.”

„Crezi că sunt probleme?” s-a gândit Truman.

„Nu știu. Sincer, mă identific destul de mult cu ei. Îmi amintesc cum era să fii de vârsta lor și să locuiești pe aici. Poate de aceea vreau să mă uit mai

atent”, a recunoscut el cu timiditate. „Știu cum gândesc și cum acționează băieții de vârsta lor.”

Cineva a început să vorbească cu Mercy în fundal, iar ea a încheiat convorbirea cu promisiunea de a-l ține la curent cu orice informație despre Joshua Pence.

Truman a închis și a început imediat să caute propriile informații despre Joshua Pence. Chipul fără viață al bărbatului îi era întipărit în minte și simțea o nevoie copleșitoare de a urmări ultimele luni ale bărbatului.

Cine te-a ucis?

Capitolul 12

Cade înfipse încă un cui în scândură. Lemnul plin de noduri nu ar fi fost prima lui alegere pentru a construi noul coteț, dar înțelegea că lemnul era ieftin și nu era locul lui să ofere sugestii. Tom McDonald era șeful, iar Cade era acolo să facă ce i se spunea. Tom plătea bine și avea destulă treabă pentru el, așa că Cade nu avea de gând să zguduie barca cu ceva atât de neimportant precum părerea lui despre calitatea cherestelei.

Cel puțin mirosea bine. Era mult mai bine decât să se ocupe de vitele sau porcii lui Tom. Familiaritatea lui Cade cu șarpantele îi adusese o recomandare din partea unuia dintre vecinii săi și îl făcuse să intre pe ușă la ferma lui Tom. Economiile lui creșteau încet, iar în curând își va putea permite să plătească o rată la un camion mai nou. Era un pic jenant să o ia pe Kaylie în actualul său POS, dar ea nu părea să se supere.

Un camion nou ar trebui să o impresioneze.

Și-a lipit palma de placă, mulțumit de senzația de soliditate, și a luat următoarea placă pentru a o așeza.

Chip își vârî capul în baracă. „Hei! Du-te și mai adu niște cuie din magazia de lângă hambar. Aproape am terminat.”

Chip era un idiot. Era perfect capabil să-și ia singur cuiele, dar îi plăcea să-i dea ordine lui Cade. Mai ales când era cineva în preajmă care să asculte. Cade învățase să-și muște limba și să facă doar ce voia nemernicul. Știa ce fel de om era Chip: un bătăuș. Cel mai bine era să nu arăți nicio emoție în preajma bătăușilor. Cu asta se hrăneau ei: de emoții și reacții.

„Sigur că da.” Cade și-a lăsat ciocanul jos și a trecut pe lângă Chip care stătea în pragul ușii. Chip și alți câțiva băieți lucrau la o clădire adiacentă, unde extindeau o mică bucătărie existentă împreună cu o sală mare de mese și o sală de ședințe. Noua construcție i-a ridicat moralul lui Cade. Unii oameni spuneau că Eagle's Nest se usucă și moare, dar, potrivit lui Tom McDonald, avea de lucru pentru o mulțime de oameni și dorea facilități pentru a-i găzdui.

În proiectul actual al lui Cade urmau să doarmă zece oameni. Patru dormitoare erau deja construite, iar el auzise că existau planuri pentru încă zece. Se întreba dacă ar putea să facă rost de muncă în construcții pentru unii dintre prietenii lui. Dar de ce avea nevoie McDonald să construiască atât de multe dormitoare? Nu erau prea multe de făcut la fermă. Un tip se ocupa de mica turmă de vite și de cei câțiva porci. Cade nu vedea o muncă care să justifice cazarea atâtor oameni.

Dar o mulțime de oameni trăiau la ferma izolată. Din câte își putea da seama Cade, în primul rând vorbeau mult. Echipa de constructori era formată în prezent din cinci oameni, inclusiv el și Chip, și toți cinci se întorceau seara la casele lor. Dar el văzuse o duzină de camionete necunoscute venind și plecând în timpul săptămânilor în care fusese aici, oameni care intenționau să se întâlnească cu McDonald în mica și vechea sa fermă.

Erau din afara orașului. Plăcuțe de înmatriculare din Idaho, Montana și Nevada. Câteva plăcuțe de Oregon. Bărbați care îl ignorau în mare parte. Ocazional, McDonald aducea câțiva oameni să facă un tur al dormitoarelor și al cantinei. Se întâlneau cu bărbații care locuiau în dormitoare și mergeau pe jos prin pădurile fermei. *Poate că McDonald plănuia să înceapă exploatarea forestieră?* Uneori stăteau în jur și dădeau din cap aprobator în timp ce McDonald arăta locurile pentru următoarele câteva dormitoare. Cade se dădea la o parte și privea cum oamenii îi examinează munca. Nu-l deranja; știa că

munca lui era solidă.

Toți bărbații erau de tipul „sare din pământ”. Cizme grele, blugi Wrangler, pălării sau șepci de cowboy și fețe serioase. Nu zâmbeau. Își scărpinau bărbile sau se încruntau, sprâncenele lor grele creând o linie solidă pe frunțile afectate de vreme.

Căutau de lucru?

Cade nu le înțelegea prezența. Poate că erau investitori în planul lui McDonald pentru ferma lui. Dar, judecând după vechimea camionetelor și stresul de pe fețele lor, nu păreau genul de oameni care să aibă mii de dolari de pierdut. Așa că Cade dădu respectuos din cap și își ținu urechile ciulite. Făcuse deja greșeala de a-l întreba pe Chip ce planuri avea McDonald pentru noile clădiri. Acea întrebare îi atrăsese un scuipat îndreptat spre cizme și un rânjet, împreună cu: „Nu e treaba ta. Ești plătit, nu?”

„Da.”

„Atunci taci și fă-ți treaba. Consideră-te norocos că ai de lucru.”

Cade i-a urmat sfatul. Gura închisă. Urechile deschise.

A deschis ușa grea a magaziei și s-a îndreptat spre rafturile unde știa că erau depozitate cuiele. A luat câteva cutii și s-a întors spre ușă, dar s-a oprit când un miros ciudat i-a ajuns la nas. Un fel de dulce, dar nefamiliar. În lumina slabă, s-a uitat în spatele magaziei, observând un teanc de cutii de lemn pe care nu le mai văzuse până atunci. Cineva aruncase peste ele o pătură de pânză uzată, dar capetele cutiilor nu erau acoperite, lăsând să se vadă colțurile. A ridicat un colț al păturii și a citit partea laterală a uneia. DuPont Explosives.

A scăpat pătura și s-a învârtit, ieșind în pas grăbit din magazie.

Dinamită?

Când era copil, văzuse cutii similare în vechiul hambar al bunicului său, iar tatăl său îi ordonase să stea departe de ele. Așa că, bineînțeles, s-a uitat înăuntru în primul moment în care a putut. Batoane vechi, învelite în hârtie decolorată. Pete dintr-o substanță uscată, lipicioasă și transparentă care se scurgea de sub hârtie.

Fusese dezamăgitor și emoționant în același timp.

Din câte știa el, dinamita nu mai exista.Cutiile din magazia lui McDonald

păreau aproape la fel de vechi ca cele din hambarul bunicului său. Cu zeci de ani în urmă, era normal să fie folosită la o fermă. De fapt, își amintea că bunicul său spunea că putea cumpăra dinamită de la magazinul de furaje. Cade era sigur că acele zile erau demult apuse. Dar, fără îndoială, încă se mai găsea în colțurile uitate ale hambarelor bătrânilor.

A mers pe pietriș până la sala de mese care creștea încet, cu cutiile de cuie în mâini, cu creierul învârtindu-i-se, întrebându-se de unde venise dinamita. Fusese în magazie săptămâna trecută și era sigur că nu fusese nimic în acel colț. Anvelopele au sunat pe pietriș și a văzut un Chevrolet mai nou oprindu-se lângă casă. Era curat și strălucitor, spre deosebire de majoritatea camioanelor vizitatorilor. Bărbatul a coborât, s-a uitat în direcția lui Cade, apoi a dispărut în casă fără să bată.

Cade a clipit, pasul lui încetinind.

Era unchiul lui Kaylie, Owen?

S-a uitat din nou la camion, zărind autocolantul din liceul local și și-a amintit că Kaylie avea veri care frecventau școala.

Gândindu-se bine, și-a amintit că văzuse camionul pe proprietate încă o dată sau de două ori, dar nu-l văzuse pe șofer. El a întâlnit unchiul lui Kaylie de câteva ori în oraș. Tatăl său îl cunoștea de mult timp, deși Cade nu-i spusese niciodată asta lui Kaylie. Era de așteptat ca majoritatea oamenilor să se cunoască între ei în jurul Eagle's Nest. Asta era normalul, nu excepția.

Cade livrat în tăcere cuiele lui Chip, care le-a acceptat cu un zâmbet. „Hei, dă-i o mână de ajutor lui Mitch pentru un minut. Are nevoie de cineva care să țină scândurile alea."

Din cealaltă parte a camerei, Mitch s-a uitat înapoi cu surprindere pe față, echilibrând clar o scândură fără nicio problemă. Cade nu spuse nimic, dar se duse la el și îl sprijini de capătul cel mai îndepărtat, aruncându-i o privire de genul „doar fac ce mi se spune". Mitch a dat din cap și nu a spus nimic în timp ce bătea cu ciocanul placa la locul ei.

Cade i-a înmânat-o pe următoarea și a întărit capătul.

„Mulțumesc, Cade", mormăi Mitch. „Poți să te întorci la baracă acum."

Ignorându-l pe Chip, care se chinuia cu niște lucrări electrice, Cade a

ieșit pe ușă cât se poate de discret, sperând să scape de ochii lui Chip. Cade își făcea mai multă treabă când nu era în vizorul lui Chip. Chip avea o nevoie copleșitoare să îi dea ordine, să îi atribuie sarcini inutile și să îl împiedice să termine munca pe care trebuia să o facă.

În afara cantinei, aproape că s-a ciocnit de Tom McDonald și Owen Kilpatrick. I-a salutat pe amândoi din cap, stabilind un scurt contact vizual, și s-a grăbit spre baraca de dormit care creștea.

Clipa de recunoaștere din privirea lui Owen Kilpatrick l-a urmărit.

***

Mercy a parcat în fața micuței case Craftsman dintr-o veche suburbie din Portland, admirând peisajul perfect. Fiica lui Joshua Pence, Debby, fusese de acord să se întâlnească cu ea și cu Truman. Ava McLane, una dintre colegele lui Mercy de la biroul FBI din Portland, o informase deja personal pe femeie că tatăl ei murise. Mercy vorbise cu agentul special McLane după vizită și aflase că Debby nu mai vorbise cu tatăl ei de șase luni. Fiica fusese zdrobită de moartea lui - mai ales de modul în care a murit. Mercy o rugase special pe Ava să îi transmită notificarea, știind că prietena ei o va trata cu sensibilitate și tact.

Mercy și Truman deciseseră să facă o călătorie peste lanțul muntos Cascade pentru a vorbi personal cu fiica victimei lor. S-a uitat la ora de pe bord, sperând că nu va fi prea târziu până când ea și Truman vor face lungul drum spre casă.

„Frumoasă casă”, a comentat Truman. „Dar nu mai vreau să trăiesc cu traficul ăsta. Nici măcar nu e o zi din săptămână și e o nebunie.”

„Amin.” Mercy fusese surprinsă de propria ei nerăbdare față de traficul de pe autostradă. Conducea în el de ani de zile, pierzând ore întregi în timp ce vehiculele se târau spre destinațiile lor. Dar în seara asta nu fusese în stare să stea liniștită în timp ce traficul se târa încet spre nord. „Dacă ar mai fi tras o persoană în fața mea, i-aș fi lovit bara de protecție.”

„Cred că e și din cauză că joia viitoare e Ziua Recunoștinței. Se pare că întotdeauna crește traficul.”

Ea nu a spus nimic. A fost prima dată când el a menționat sărbătoarea de la discuția lor de zilele trecute. Fusese de acord ca el să pregătească cina, dar o mică parte din ea mai spera că va primi o invitație din partea părinților ei.

Probabil că nu dacă Owen avea vreun cuvânt de spus în această privință.

Ușa grea din lemn avea o coroană de toamnă frumoasă care părea direct dintr-un proiect de pe Pinterest, sau de la una dintre cele mai scumpe florării din oraș. Mercy a vrut să facă o poză pentru a o arăta lui Kaylie. Ea nu avea nici o îndoială adolescentula ar putea recrea coroana în câteva ore.

Ușa se deschise, iar o femeie micuță cu păr șic, scurt și eyeliner negru greu îi întâmpină. Mercy era pe punctul de a întreba dacă mama ei era acasă când și-a dat seama că era Debby Pence. Mercy știa că are treizeci de ani, dar arăta de parcă ar fi trebuit să servească cafeină la o cafenea drive-through care difuza muzică rock. Genul în care trebuia să țipi ca să-ți faci comanda. Ava îi spusese că Debby era o avocată de succes la o firmă mare din centru.

Acum înțelegea atingerea de amuzament pe care o auzise la Ava în ton.

Mercy îi strânse mâna, simțindu-se ca un uriaș lângă femeia mică.

Energia radia din ea, deși ochii ei erau triști și ușor roșii. Debby i-a aruncat lui Truman o privire admirativă în timp ce acesta se prezenta, iar Mercy a fost surprinsă de posesivitatea care i-a izbucnit în piept. Și-a înăbușit-o repede.

Au pășit în camera de zi, chiar la dreapta intrării. Construcțiile de epocă imaculate, mulurile în coroană din lemn închis la culoare și lambriurile străluceau în lumina blândă.

„Este frumos”, a spus Mercy, admirând corpurile de iluminat. Păreau desprinse direct din prima jumătate a secolului al XX-lea, dar ea bănuia că erau reconstituiri de la unul dintre magazinele de iluminat la modă, unde primul tău născut era un avans obligatoriu pentru un candelabru.

„Mulțumesc. Am restaurat eu însămi cea mai mare parte a casei în ultimii doi ani. Este un hobby al meu”, a spus Debby cu o notă de mândrie.

„Nu lucrezi într-unul dintre acele birouri de avocatură care necesită

șaizeci de ore de lucru pe săptămână?" a întrebat Truman.

„Ba da. Dar tot mai rămân o sută opt ore într-o săptămână. Îmi place să fiu ocupată."

Mercy a chicotit, plăcându-i imediat femeia. Și ea ura timpul pierdut.

„Unii oameni dorm ocazional", a spus Truman.

„Da, așa este." Debby nu pretindea că ea era unul dintre ei. Ea a făcut un gest să se așeze pe canapea. După ce le-a oferit ceva de băut, pe care l-au refuzat, s-a afundat într-un scaun cu un oftat. „Mă simt de parcă nu m-am mai așezat de azi dimineață."

„Vă mulțumim că v-ați întâlnit cu noi într-un weekend", a spus Mercy.

„Nu mi se întâmplă des să primesc două vizite de la FBI într-o singură zi. Niciodată, de fapt."

„Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită", spuse Truman cu acea voce calmă a lui care o făcea pe Mercy să vrea să se târască în poala lui și să tragă un pui de somn. După expresia bruscă de pe fața lui Debby, și ea simțise aceeași dorință.

„Mulțumesc. Așa cum i-am spus agentului mai devreme, nu mi-am mai văzut tatăl de mult timp. Ultima dată a fost acum cinci ani, când am fost în Reno pentru o conferință. Am condus până acolo ca să-l văd atunci." Curiozitatea i-a umplut trăsăturile. „Am înțeles că a fost ucis, dar de ce se interesează FBI-ul?"

„Este o poveste cam lungă", a spus Mercy. A ridicat imediat mâna la privirea de neîncredere a lui Debby. „Dar promit să vă spun tot ce pot. Dar mai întâi ne poți spune mai multe despre tatăl tău? Știi de ce a fost în Oregon Central?"

„Habar nu am. Am fost șocată că a fost atât de aproape și nu m-a sunat. Nu ne mai sunăm." S-a uitat în jos la mâinile ei încleștate în poală. „E atât de ciudat să vorbești cu el la telefon. El nu are niciodată nimic de spus și eu trebuie să vin cu întrebare după întrebare pentru a menține conversația. A început să trimită e-mailuri cu ceva timp în urmă, iar asta a înlocuit apelurile telefonice. SMS-urile au înlocuit e-mailurile în urmă cu aproximativ doi ani, iar asta a fost o ușurare. Este mult mai ușor. Dar, într-un fel sau altul, sunt șocată că nu mi-a

spus că era atât de aproape.”

„Nu am aflat unde stătea sau de cât timp era aici. Știți dacă a evitat întotdeauna cardurile de credit?”

Debby și-a aruncat capul pe spate în timp ce râdea. „Doamne, da. Urăște „cardurile diavolului” din plastic. Sincer, nu știu cum a reușit să treacă prin toți acești ani fără unul. Se pare că nu poți face nimic fără să te asiguri cu un card în zilele noastre.”

„Este greu”, a fost de acord Mercy. „Cum rămâne cu munca lui? Se pare că nu are niciun trecut profesional de șase ani.”

„Pare a fi corect. S-a rănit la spate la fabrica de cherestea atunci. Când l-am văzut acum cinci ani, era fericit că nu mai trebuia să facă muncă fizică. Mi-a spus că primește pensie de invaliditate.” S-a așezat mai dreaptă, privindu-i ferm în ochi. „Așa cum ar fi trebuit. Chiar era distrus. S-a îngrășat aproape 25 de kilograme după accident pentru că abia se mai putea deplasa. Nu căuta o pomană.”

„Bineînțeles că nu”, a spus Mercy. „Era capabil să trăiască pe cont propriu dacă era rănit?”

„Asta a fost și îngrijorarea mea. Dar totul arăta bine când am fost acolo. Avea vecini serviabili.”

„Părinții tăi au divorțat când erai tânără, corect?” a întrebat Truman.

„Da. Și mama mea a murit acum doi ani.” Ea și-a strâns buzele. „Am fost un copil unic. Acum ambii mei părinți nu mai sunt”, a șoptit ea. Bărbia ei era încă ridicată și privirea solidă, dar Mercy a văzut ușoare fisuri în fațada ei.

„Știai că casa lui din Nevada a fost executată silit?”, a întrebat ea cu blândețe.

Debby a rămas cu gura căscată. „Mi-a spus că a vândut-o.”

„Unde ar fi locuit?” a întrebat Truman.

„Nu știu.” Șocul i-a ascuțit vocea. „Nu a spus niciodată că are nevoie de un loc unde să locuiască. Cred că ar fi putut închiria un loc mic.” S-a uitat de la Mercy la Truman. „Să înțeleg că nu ați putut găsi niciun dosar de închiriere?”

„Nu. Dar ar fi putut fi în afara registrelor sau o situație ocazională.”

„Dar locuia în Oregon?” a întrebat Debby. „Cu cât timp în urmă a părăsit

Nevada?”

„Speram să ne puteți lămuri”. Mercy a făcut o pauză, căutând un mod delicat de a-și formula următoarea întrebare. „Ai spune că tatăl tău a preferat să fie... independent? Poate să se plângă un pic că legile se amestecă prea mult în viața oamenilor?”

Înțelegerea trecu pe fața lui Debby. „Întrebi dacă făcea parte dintr-un grup ciudat care crede că guvernul trebuie să își vadă de treaba lui.” Amuzamentul i-a zvâcnit în buze.

„Ceva de genul ăsta.”

„Să spunem doar că tatăl meu a fost destul de șocat când am mers la Facultatea de Drept.”

„A fost furios?” a întrebat Truman.

Debby părea gânditoare în timp ce se gândea la întrebare. „Întotdeauna a fost furios”, a spus ea liniștită. „Casa părinților lui a fost executată silit cu mult timp în urmă. A fost amărât din cauza asta de când mă știu. Întotdeauna a predicat că oamenii trebuie să fie lăsați în pace să-și trăiască viața, în loc să fie taxați de fiecare dată când se întorc.”

„Ce părere are despre aplicarea legii?” Mercy a înghițit greu, nu era sigură că vrea să audă răspunsul lui Debby.

„Întotdeauna a urât polițiștii”, a răspuns Debby. „Polițiștii și militarii. Îmi amintesc asta de când eram tânără. Nu am știut niciodată de ce.”

Mercy îl văzu pe Truman cum își strânge maxilarul. *Sper că acele focuri nu erau menite să rănească forțele de ordine.*

„Acum spune-mi de ce este implicat FBI-ul.” Tonul și comportamentul lui Debby trecură în modul avocat.

„Eagle's Nest a avut o serie de incendii mici pe care le investigam”, a spus Truman. „Dar apoi doi agenți au fost uciși când au răspuns la un incendiu mai mare. Apoi cineva a tras asupra unuia dintre ofițerii mei la incendiul în care am descoperit uciderea tatălui tău. FBI-ul a fost adus să investigheze moartea agenților. Ei includ moartea tatălui tău în ancheta lor.”

„Ofițerul tău este bine?” a întrebat Debby.

„Da. L-au ratat. Mulțumesc.” Truman a dat din cap spre ea.

„Vă întrebați dacă tatăl meu a fost implicat în declanșarea incendiilor. Și în crime.”

Mercy și Truman au rămas tăcuți, privind-o pe tânăra femeie. Debby s-a uitat în altă parte și a tresărit ușor. „Asta e oribil. Îmi pare rău pentru celelalte morți, dar sincer, nu-l văd pe tatăl meu implicat.” A întâlnit privirea lui Mercy. „Era un ursuleț de pluș mare și inofensiv. Era bun și blând și nu putea răni o muscă. Pur și simplu nu era în el. Sigur, el a vorbit cuvinte grele despre poliție, dar nu cred că ar acționa de fapt.”

„Știu că avea două arme înregistrate la momentul morții sale”, a spus Mercy. „Avea mai multe?”

Debby a ridicat din umeri. „Întrebi persoana nepotrivită. Nu știu ce avea. Tatălui meu îi plăcea să tragă și chiar a câștigat câteva premii. Era un trăgător uimitor cu pușca.” Și-a întors privirea spre Truman. „Dar nu ar fi ucis niciodată pe nimeni.”

Tăcerea s-a întins între cei trei.

„Nu vă puteți gândi la nicio cunoștință pe care a avut-o în zona Bend?” a întrebat Mercy, simțind nevoia să pună capăt tăcerii.

Femeia s-a holbat la podeaua din dreapta ei, strângându-și buzele. „Pur și simplu nu știu. Chiar nu am fost foarte atentă când a vorbit despre oameni cu care nu eram familiarizată.” A clipit puternic și s-a întors spre Mercy. „Nu știu cine au fost prietenii lui în ultimul deceniu. Asta mă face o fiică stricată?” a șoptit ea.

„Deloc.” Stomacul lui Mercy a fiert în timp ce simțea eticheta de putredă pe propria ei frunte.

„A vorbit vreodată despre mutarea în Oregon?” a întrebat Truman.

„Cred că s-ar putea să fi spus ceva.” Fața lui Debby s-a limpezit și ea s-a îndreptat. „Când am venit aici pentru slujba mea, acum patru ani, el spusese că nu va părăsi niciodată Nevada. Dar acum aproximativ un an” - și-a frecat bărbia în timp ce se concentra – „cred că a fost în jurul Halloween-ului. A menționat că cineva pe care îl cunoștea se muta în Oregon și a glumit spunând că acum se gândea și el la asta. Cel puțin am presupus atunci că glumea.” Privirea ei căprui-închis s-a plimbat între Mercy și Truman. „Asta a fost cam

în perioada în care și-a pierdut casa, nu-i așa?”

Mercy a dat din cap.

Umerii fiicei s-au prăbușit. „Ar fi trebuit să ascult mai bine. Poate că încerca să ceară ajutor cu un loc unde să locuiască.” Și-a apăsat podul palmelor pe ochi. „La naiba. Cred că am râs de el. I-am spus că știu că nu va părăsi niciodată Nevada. Aș vrea să-mi amintesc cine a spus că se mută aici, dar sincer nu-mi amintesc numele niciunuia dintre oameni despre care vorbea. Nu pot să vă spun nici măcar numele vecinilor drăguți care locuiau alături cu atâta timp în urmă.”

„Din moment ce nu ne-am dat seama încă unde a locuit, nu avem nimic din lucrurile lui în afară de hainele pe care le purta”, a spus Mercy. „Cu siguranță cineva va ieși în față când identitatea lui este lansat public mâine și vom afla mai multe. Am vrut să vorbim cu tine înainte să se întâmple.”

„Cineva trebuie să știe unde și-a petrecut ultimul an.” Ochii lui Debby erau plini de speranță. „Vă spun de pe acum că sunteți bineveniți să căutați prin toate lucrurile lui pentru a afla cine i-a ucis pe acei agenți.” Ea a făcut o pauză și a continuat cu o voce gânditoare. „Tatăl meu este mort și nu există nimic în trecutul lui pe care trebuie să îl protejez.”

„Mulțumesc.” Mercy a surprins privirea lui Truman și a ridicat o sprânceană. *Altceva?*

El a clătinat din cap. S-a ridicat și i-a înmânat cardul lui Debby, menționând rugămintea obișnuită ca ea să-i contacteze dacă își mai amintește ceva. Mercy a făcut la fel și și-au luat rămas-bun.

Aerul de afară era răcoros și Mercy și-a tras gulerul în jurul gâtului în timp ce mergeau pe aleea lui Debby. „Simt că e pe cale să plouă.”

„Aerul este cu siguranță mai umed pe aici”, a fost de acord Truman. „Ce crezi despre descrierea tatălui ei ca fiind un ursuleț de pluș?”

„Cred că e o tânără îndurerată care și-a pierdut tatăl.”

„E isteață”, a spus Truman. „Cred că și-ar fi dat seama dacă ar fi fost în stare să ucidă pe cineva.”

„Nu cred că *cineva* poate ști cu adevărat de ce este capabilă o altă persoană. Nu contează dacă ești fiică, fiu sau soție. Oamenii văd doar ceea ce

vrei tu să vadă.” S-a uitat în altă parte când Truman s-a uitat la ea. „Ea a recunoscut că el trage bine. Oricine i-a împușcat pe acei agenți avea adevărate abilități.”

„De partea noastră a munților, există o mulțime de oameni cu astfel de abilități.”

„Adevărat”, a recunoscut Mercy. *Partea noastră de munți*. Voia să se întoarcă în partea lor. În doar câteva luni, Portland încetase să mai fie casa ei. Poate că nu fusese niciodată. Pur și simplu își aștepta timpul când locuia aici? Nimic din oraș nu o făcea să vrea să rămână.

Ei bine, aproape nimic.

„Ai mâncat vreodată înghețată cu ulei de măsline?”, a întrebat ea, brusc copleșită de o poftă.

El a dat înapoi. „Ce naiba? Sună dezgustător.”

„Ai încredere în mine?” Ea s-a oprit pe partea ei de vehicul, uitându-se la Truman peste capotă.

„Nu chiar în acest moment.” El părea îndurerat.

„Îți va schimba felul în care te uiți la înghețată. Îți promit. Trebuie să facem o oprire înainte să ne îndreptăm spre casă.”

A respirat adânc. „Ar fi bine să fie bună.”

Capitolul 13

Truman a încercat să se concentreze pe e-mailul de pe desktop. A căscat de câteva ori, chiar dacă dormise șase ore bune.

Noaptea trecută Mercy avusese dreptate. Înghețata cu ulei de măsline era unică. Nu simțea un impuls copleșitor de a se grăbi să se întoarcă la Portland și să mai cumpere, dar fusese o experiență revelatoare. Își dorea să fi avut curajul să încerce aroma cu măduvă osoasă și cireșe afumate, în loc să se mulțumească cu cea cu sare de mare și caramel, care părea sigură.

O urmărise pe Mercy cum se răsfăța cu înghețata ei ciudată și se bucurase de privirea ei fericită. Era ciudată în privința mâncării. Selectivă și particulară într-un mod despre care el citise doar pe internet sau văzuse în filme. Dar când venea vorba de înghețată, toate regulile ei ieșeau pe fereastră. Nu o văzuse niciodată refuzând desertul.

Cineva a bătut la ușa lui și a împins-o. Pearl, sora lui Mercy, a pășit înăuntru. „Ai un moment liber?", a întrebat ea.

Surprins, el s-a ridicat și a făcut semn spre scaunul din fața biroului său.

„Absolut, Pearl. Ce pot face pentru tine?"

Ea purta șorțul de la cafenea și avea părul strâns într-o coadă de cal lungă. Era aproape 8:00 a.m., iar el a fost șocat că ea nu era în spatele tejghelei în timpul unei perioade care trebuia să fie aglomerată. Ea nu s-a așezat, iar el a continuat să stea în picioare.

„Unii dintre clienți mi-au spus că bărbatul care a fost găsit la acel incendiu a fost identificat." Ea și-a înclinat capul într-o parte în timp ce vorbea cu el, cu mâinile îngropate în buzunarele adânci ale șorțului ei. „Am scos articolul din ziar pe telefonul meu în dimineața asta. Spunea că FBI-ul încearcă să dea de urma lui de câteva luni. Este adevărat?"

„Este adevărat. Nu avem o adresă actuală pentru el. Îl cunoști?"

„Nu-l cunosc, dar i-am recunoscut poza. Nu știam că îl cheamă Joshua Pence până nu am citit. A fost în magazin recent. Poate de o jumătate de duzină de ori în ultima lună sau două."

„Deci cu siguranță locuia pe aici."

„Nu știu asta sigur", a clarificat Pearl. „S-ar putea să fi locuit la o oră sau două distanță, iar drumul spre serviciu îl aducea prin oraș."

„Bine spus." Truman a privit-o. Ea se frământa cu buzunarele și îi era greu să-l privească în ochi. „Să înțeleg că nu-ți amintești să fi discutat cu el despre locul unde locuia."

„Nu-mi amintesc să fi fost un vorbăreț. Dar mărimea lui a ieșit în evidență, de aceea l-am recunoscut."

Truman a așteptat. Pearl nu și-ar fi părăsit cafeneaua pentru a-i spune că pur și simplu își amintea de un client.

„A venit cu Tom McDonald de câteva ori.”

Asta este.

Truman nu-l cunoștea pe McDonald decât pentru a da din cap pe stradă. Ferma lui era departe de oraș, iar poliția nu intervenise niciodată acolo pentru vreun incident. Lui Truman îi plăcea asta la un rezident, dar îi plăcea și să își cunoască oamenii. McDonald nu se făcuse disponibil pentru a fi cunoscut. Ținea la el.

„McDonald este și el un tip mare”, a comentat Truman.

„De aceea mi-am amintit de el. Împreună făceau o pereche pe cinste.”

„Deci McDonald este tipul cu care trebuie să vorbesc”, a spus Truman. „Să sperăm că el poate să lumineze puțin mai mult istoria lui Pence.”

„Trebuie să mă întorc la muncă. Asta era tot ce aveam să-ți spun. Nu eram sigură că ar fi de ajutor.”

„Cu siguranță a fost de ajutor.”

Pearl s-a întors să plece, iar Truman a venit în jurul biroului său. „Stai puțin, Pearl.” Ea s-a oprit și s-a uitat la el cu o privire de căprioară în faruri. „Articolul din ziar spunea că FBI caută orice informație despre Joshua Pence, nu?”

Ea a dat din cap.

„Cum de nu ai luat legătura cu Mercy?”

Privirea ei a sărit dintr-o parte în alta. „M-am gândit că vei ști ce să faci cu informația. Și a fost ușor să dau o fugă până aici.”

„Ai fi putut să o suni la fel de ușor”, a spus el cu blândețe, știind că se afla pe un teren fragil. Pearl părea gata să fugă pe ușă.

„Asta a fost mai ușor”, a recunoscut ea.

„Înțeleg.” Deși eforturile lui Pearl de a-și evita sora îl dureau într-un punct sensibil al inimii lui.

Ea și-a înclinat din nou capul. „Înțelegi?”

„Cred că încerci să mergi pe o funie întinsă între sora ta și restul familiei tale.” El i-a atins ușor brațul. „Te simți ca și cum ai fi la mijloc. Încerci să menții pacea, să nu enervezi niciuna dintre părți. Dar totuși să păstrezi un contact fragil.”

Buzele ei s-au strâns.

„Cred că vrei doar ca toată lumea să fie fericită.”

„Vreau.”

„Ce faci de Ziua Recunoștinței?” a întrebat el.

Ar fi putut la fel de bine să o împungă cu un baston.

„Probabil mă duc la casa părintească.”

„Nu ai încă planuri?”

Pearl și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. „Este un dat. E ceea ce am făcut în ultimii doi ani. Încă nu am vorbit cu adevărat despre asta.”

Lui Truman i se părea greu de crezut. Își amintea când mama lui plănuia cinele de Ziua Recunoștinței. Avea meniul delegat între rude și lista de cumpărături scrisă cu două săptămâni înainte de data stabilită. Pearl i s-a părut a fi același tip de organizator.

„Poate că tu și familia ta puteți trece pe la casa mea pentru desert. Gătesc pentru Mercy și Kaylie, dar ne-ar plăcea ca toată lumea să vină.”

Ea se relaxă puțin, așa cum se așteptase el. Știa că desertul se va simți mai puțin amenințător decât întreaga masă.

„Voi verifica cu toată lumea și să te anunț.”

Truman i-a ținut privirea. „Te rog să o faci. Kaylie va coace, și sunt sigur că vor fi tone de bunătăți.”

Pearl părea gânditoare. „În acest caz, s-ar putea să sar peste coacerea oricăror deserturi.

Kaylie întotdeauna ne-a întrecut pe toate. Chiar și pe mama mea.”

Ușurarea curgea prin Truman. *Se gândea la asta.* Nu voia să o copleșească pe Mercy cu o înghesuială de familie, așa că familia lui Pearl era o alegere bună. Auzise despre ultima conversație a lui Mercy cu Owen și știa mai bine decât să încerce să-l contacteze. Nu știa ce să facă în legătură cu părinții lui Mercy. Poate că o scurtă discuție cu Rose i-ar lămuri problema. „Mulțumesc, Pearl. Înseamnă mult pentru mine.”

Ochii contemplativi îl priveau. „Ești un om diferit, Truman Daly. Într-un sens bun. Rick al meu nu s-ar fi gândit niciodată să amestece altă oală în afară de a lui.” Ea râse. „Ăsta e un lucru bun pentru mine de cele mai multe ori, dar

uneori mi-aș dori *să vadă* dincolo de farfuria lui."

Truman se întreba dacă Pearl îi servea farfuria lui Rick. Cu douăzeci de ani în urmă luase cina la o mătușă care făcuse asta pentru soțul ei. Mama lui își dăduse ochii peste cap, dar tatălui său îi plăcuse. Asta a dus la o conversație interesantă în mașină, pe drumul de întoarcere spre casă. „Ce crede el despre orele tale la cafenea?"

„Mmmph." Buzele ei s-au întors puțin în sus la colțuri.

„Atât de bine, nu?"

„Va trece peste asta. Cu un copil plecat din casă și celălalt aproape independent, aveam nevoie de asta. Mă simt bine că adaug bani la gospodărie. Știu că și lui Rick îi place partea asta... Doar că îi ia ceva timp să se răzgândească."

„Mult noroc."

„Mulțumesc." S-a întors din nou să plece, dar s-a oprit și s-a uitat înapoi. „Ai grijă de tine, Truman", a spus ea stânjenită, coborându-și bărbia ca și cum ar fi fost ușor jenată.

El a privit-o plecând, simțindu-se bine în legătură cu conversația lor. Ar fi făcut tot ce era necesar pentru a ușura tranziția lui Mercy înapoi la Cuibul Vulturului. Voia ca ea să rămână aici pe termen lung.

***

Mercy primise un telefon de la Truman în care i se spunea că Joshua Pence fusese văzut în oraș cu Tom McDonald în ultimele luni, așa că ea îi găsise imediat adresa și îl recrutase pe Eddie pentru a merge la ferma McDonald. Eddie supraveghea procesarea dovezilor de la toate incendiile, ceea ce, potrivit lui, presupunea în primul rând o mulțime de e-mailuri și telefoane prin care îi implora pe oameni să își grăbească munca.

Urmându-și GPS-ul, Mercy a ieșit de pe o autostradă, iar Tahoe-ul ei a ricoșat prin gropi adânci pe un drum de pământ.

„Ești sigură că e bine?” Eddie a apucat mânerul de deasupra portierei sale. „Se pare că nimeni nu a mai condus pe aici de câteva luni.”

„Bănuiesc că exact așa vrea el să pară.” Cu siguranță, după un minut, drumul accidentat a fost înlocuit de un drum de pietriș bine îngrijit. „Poate există un drum în spate care este folosit mai des.”

„De ce toată lumea de aici depune atât de mult efort încercând să evite oamenii?” mormăi Eddie.

Mercy a rânjit. „Nu am un răspuns pentru tine.”

„Au prea mult timp liber”, a spus Eddie. „Și cred că se uită prea mult la televizor la conspirații.”

„Poate.”

Pe măsură ce urcau în altitudine, conduceau printre două culmi. Vegetația din jurul lor era uscată și rară, dând zonei un ton bej tern în mijlocul peisajului stâncos, tipic pentru deșertul înalt din Deschutes County. Drumul a luat o curbă bruscă și Mercy a intrat într-o zonă mare și plană de câteva zeci de acri. O mică fermă veche era așezată într-o parte, de parcă ar fi fost singuratică încă din anii 1950. Garduri de sârmă ghimpată înconjurau mai multe pășuni. Lemne proaspete încadrau mai multe anexe, iar o duzină de camionete indicau că oamenii erau pe undeva prin zonă.

Mercy a parcat lângă camionete și a coborât, studiind noile construcții. Câteva clădiri mai vechi se aflau dincolo de cele noi, părând la fel de vechi ca și ferma. Mercy se uită la fermă și apoi la culmile pe lângă care trecuseră, simțind un sentiment de déjà vu.

Era sigură că nu mai condusese niciodată până la fermă, dar avea aceeași aură a unui alt loc pe care îl vizitase. A continuat să cerceteze clădirile, căutând în amintirile ei legătura și așteptând să vadă cine îi va întâmpina pe ea și pe Eddie.

Ferma unchilor mei.

Asta era. Satisfacția a cuprins-o. Cei cinci frați ai mamei ei deținuseră o fermă similară în sud-estul statului Oregon. Trei dintre unchi decedaseră de-a lungul anilor. Doi au murit din cauza unor probleme cardiace, iar cel mai tânăr a fost ucis în erupția Muntelui St. Helens în 1980. Cei doi unchi rămași locuiau

acum undeva în estul statului Washington, iar Mercy nu se mai gândise la ei de când plecase de acasă, în urmă cu cincisprezece ani.

Își amintea de lungile călătorii cu mașina din copilărie care se terminau la ferma unchilor ei din partea cealaltă a statului. Ea și frații ei fuseseră lăsați liberi să exploreze proprietatea în timp ce adulții vorbeau ore întregi. Gândindu-se bine, și-a dat seama că ultima lor călătorie avusese loc înainte ca ea să împlinească 12 ani. Nu știa sigur de ce au încetat călătoriile, dar odată ce doi dintre frați au murit, știa că ceilalți au fost de acord că era timpul să vândă și să meargă pe drumuri separate.

Amintirile ei erau despre o proprietate dominată de bărbați. Cu atât de mulți unchi și numeroșii lor lucrători la fermă, era de înțeles. Nu-și amintea prea multă interacțiune cu mătușile ei, în afară de ajutor la gătit și la treburile casnice. Contactul unchilor rămași cu mama ei părea să se fi dizolvat odată ce s-au mutat la Washington, iar Mercy s-a întrebat brusc dacă nu cumva în acea parte a familiei avusese loc o despărțire de care ea nu fusese deloc conștientă.

Un avantaj de a fi un copil.

„Asta îmi amintește mult de ferma unchilor mei”, i-a spus ea lui Eddie. „Obișnuiam să o vizitez când eram copil. Un loc grozav pentru a mă juca de-a v-ați ascunselea cu frații mei.”

„Era atât de îndepărtată?”

„Mai mult de atât.”

Privirea lui Eddie spunea că nu era surprins.

Cineva a ieșit din cea mai apropiată clădire de construcții noi. Tânărul purta o centură cu scule și se uita în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva mai în vârstă care să se ocupe de vizitatori. Lui Mercy i s-a făcut milă de el și s-a apropiat, hotărând să facă prima mișcare.

„Bună dimineața”, a spus ea. „Sunt agentul special Kilpatrick, iar acesta este agentul special Peterson.”

Tânărul s-a holbat o clipă la ea, apoi a pălit și și-a aplecat bărbia. „Îmi pare foarte rău. Nu am vrut să o bag în belele.” Cuvintele lui se rostogoleau unele peste altele.

„Poftim?” Mercy era pierdută. Era un puști arătos care în mod clar înțele-

sese greșit motivul vizitei lor. L-a văzut pe Eddie înăbușind un zâmbet din colțul ochiului.

„Poți să ne spui ce s-a întâmplat?” a întrebat Eddie pe un ton serios. Mercy voia să-i dea un cot pentru că îl hărțuia pe bărbat.

Tânărul se îndreptă și se întoarse spre Mercy, întâlnindu-i privirea direct de data aceasta. „Chiar îmi place Kaylie”, a spus el cu un tremur în voce și și-a lins nervos buzele. „Îmi pare rău că am convins-o să se furișeze afară noaptea. Asta a fost vina mea, nu a ei.”

A răsărit înțelegerea. „Tu ești Cade?” a exclamat Mercy, când și-a dat seama că acesta era tânărul pe care îl văzuse schimbând o scurtă privire cu Kaylie la serviciul memorial. Nu știa dacă să îi spună ce gândește sau să îi admire curajul de a o înfrunta.

El a clipit rapid. „Ummm... da. Nu de asta ești aici? Pentru a vorbi cu mine? Kaylie mi-a spus că vrei să mă întâlnești.”

„Ei bine, da, dar mi-am imaginat că ar fi o cină undeva,” a reușit Mercy să spună. „Nu știam că lucrezi aici.”

Cade s-a uitat confuz de la ea la Eddie. „Nu înțeleg.”

„Suntem aici să vorbim cu Tom McDonald”, i-a spus Eddie. „Nu cu tine.” S-a întors spre Mercy. „*Acesta* este tipul cu care s-a furișat Kaylie?” I-a aruncat lui Cade o privire răutăcioasă. „Câți ani ai?”

„A-a-am douăzeci.”

„Ea este în liceu”, a subliniat Eddie, folosind încă vocea lui de polițist dur.

„Încetează”, a intervenit Mercy. „Nu este momentul sau locul potrivit. Tom e pe aici?”

„Ce se întâmplă? E totul în regulă, Cade?” O voce nouă a vorbit în timp ce doi bărbați veneau în jurul clădirii. Ca și Cade, purtau centuri de scule, dar erau cu cel puțin un deceniu sau două mai în vârstă. Unul era scund și zvelt, în timp ce celălalt era cu câțiva centimetri mai înalt și rămăsese în spate, părând ușor incomod la vederea vizitatorilor.

Lui Mercy i-a displăcut imediat bărbatul mai scund care vorbise. Ochii lui erau răi și strâmbi. „Îl căutăm pe Tom”, a spus ea plăcut.

„Cine îl caută?”, a spus ticălosul încrucișându-și brațele și provocând-o cu ochii aceia.

„FBI-ul”. Ea a zâmbit, arătându-și toți dinții, în timp ce se prezenta pe ea și pe Eddie.

„Tom nu este aici”, a răspuns Ochi Strâmbi.

„S-a dus la Salem”, a adăugat al doilea bărbat cu o voce mai prietenoasă. „A spus că s-ar putea să nu se mai întoarcă astăzi”. A primit o privire din partea lui Ochi Strâmbi pentru că a împărtășit informația suplimentară. Sau pentru că fusese de ajutor.

Eddie îi întinse fotografia pe care o luaseră din vechile înregistrări DMV ale lui Joshua Pence. Mercy a estimat că cântărea ceva mai puțin în poză, dar părul și barba păreau potrivite. „Îl cunoști pe tipul ăsta?”

Ochi Strâmbi s-a uitat la fotografie și a plecat privirea. „Nope. Nu l-am mai văzut până acum.”

Mincinosule.

Al doilea bărbat a clătinat din cap păstrându-și privirea pe fotografie.

Prea laș ca să-l provoace pe Ochi Strâmbi.

Eddie a ținut fotografia astfel încât Cade să o poată vedea. Cade a studiat-o pentru câteva secunde și s-a încruntat. „Nu sunt sigur”, a spus el încet. „S-a întâmplat ceva cu el?”

„E mort. Ucis. Încercăm să aflăm unde a locuit și a lucrat în ultimele șase luni.”

Cade a pălit. „Păcat, dar nu dau prea multă atenție oamenilor care vin în vizită. O mulțime de tipi trec pe aici.”

Un răspuns sigur.

„De ce se întâmplă asta?” a întrebat Mercy. Ea a făcut un spectacol în a privi în jurul proprietății. „Tom vinde vite sau porci? Nu văd o mulțime de animale. Ce cdetermină atâta trafic?” I-a zâmbit inocent lui Cade.

„Nu animalele. Nu știu, cred. Eu doar lucrez aici și nu pun prea multe întrebări.” Privirea i-a căzut la picioare și a lovit cu piciorul niște pietriș în pământul prăfuit. „Nu sunt aici de prea mult timp. Eu doar îmi fac treaba.”

„Care anume este asta?” a întrebat Eddie.

Mercy îl urmărea pe Ochi Strâmbi cu coada ochiului în timp ce Cade răspundea. Bărbatul își mutase greutatea pe degetele de la picioare și se aplecase în față cu un centimetru, privindu-l intens pe Cade în timp ce vorbea.

„Construcții.” Cade arătă spre clădirea care mirosea a lemn proaspăt din spatele lui.

„Și voi doi?” Eddie i-a întrebat pe ceilalți bărbați.

„La fel. Construcții”, a răspuns Ochi Strâmbi. Ceilalți au dat din cap în tăcere.

„Tom trebuie să aibă niște planuri mari”, a declarat Mercy, aruncând o privire la toate clădirile noi.

Nimeni nu i-a răspuns.

La 50 de metri distanță, o femeie a ieșit dintr-o altă clădire. Împletiturile ei erau băgate în haina grea de pânză a unui bărbat, iar ea purta pantaloni de camuflaj cu cizme grele. S-a uitat la vizitatori și s-a apucat să golească o oală mare cu apă la câțiva metri de ușă, apoi a dispărut înapoi înăuntru.

„Am dori să arătăm această fotografie altor câteva persoane”, a spus Eddie.

„Nu sunt de acord să vă plimbați pe proprietatea lui Tom când el nu este aici”, a spus Ochi Strâmbi. „Nu cred că i-ar plăcea să-i întrerupi angajații în timp ce lucrează. Sunt sigur că ar fi fericit să stabilească o întâlnire cu tine.” Ochi Strâmbi a decis că era momentul lui să rânjească la Mercy.

Ea a menținut contactul vizual și i-a ignorat dinții strâmbi cu bucățile negre de tutun de mestecat prinse între ei. „Vă lăsăm cărțile noastre de vizită și poți să i le dai lui Tom. Spune-i să ne dea un telefon când se întoarce.” I-a înmânat intenționat cardurile lui Cade, care le-a acceptat cu reticență, ca și cum ar fi primit o amendă de circulație. Ea nu i-a dat drumul până când el nu și-a ridicat privirea pentru a se uita la ea. Ea i-a întâlnit privirea confuză și apoi a dat drumul cărților.

„Mi-a făcut plăcere să vă cunosc”, a spus Eddie cu un mic semn din mână când s-au întors să plece.

„De unde ți-a venit accentul de sudist?” a mormăit Mercy în timp ce se îndreptau spre mașina ei.

„Mi s-a părut că e lucrul potrivit de spus în acel moment.”

„Te așteptai la un răspuns de genul „Vă întoarceți acum, ați auzit?”?” Ea a tras de mânerul de la Tahoe.

„Un om poate spera. Crezi că Cade va ajunge la tine?”

„O femeie poate spera.” Ea a pornit vehiculul, a făcut o întoarcere în U și s-a îndreptat în direcția din care veniseră. „De fapt, sunt sigură că voi auzi de el în curând.”

***

Acum 25 de ani

„Ține-te bine, dragă.”

Mercy simțea mirosul de fum de pipă în respirația unchiului John în timp ce acesta se ghemuia în spatele ei și îi muta brațele și mâinile ei de opt ani în poziția corectă pe pușca mare. Paiele din baloții de fân îi împungeau pielea de pe stomac și genunchi când îngenunchea pe unul dintre ei pentru a ajunge corect la arma de pe suportul armei.

În spatele ei, Owen mormăia că îi ia prea mult timp rândul ei.

„E mai rapidă decât erai tu la vârsta asta”, l-a informat unchiul John pe fratele ei. „Și trage și mai bine.”

Mercy a zâmbit, dar și-a ținut privirea îndreptată spre țintă. Owen, în vârstă de șaisprezece ani, putea face totul mai bine decât ea. Dar dacă unchiul ei spunea că ea trăgea mai bine decât el la vârsta ei, atunci era adevărat.

„Las-o să tragă, Owen”, a adăugat Rose. „Rândul tău a fost mult mai lung.”

„Dar e util pentru mine să învăț. E o prostie pentru o fată.”

„Înapoi pentru un minut”, i-a spus fratele mamei ei în ureche.

Mercy și-a luat degetul de pe trăgaci și s-a uitat peste umăr. Owen avea fața bosumflată, iar Rose scutura din cap. Lângă ea, Levi era ghemuit,

ignorând mica ceartă și desenând ceva în pământ cu un băț. Era un moment rar când toți frații se înțelegeau. Discordia între cel puțin doi dintre ei era normal.

Unchiul ei John s-a oprit în fața lui Owen, în vârstă de șaisprezece ani. „Nu crezi că surorile tale merită să învețe să tragă?”

Owen a ridicat din umeri. „Nu văd rostul.”

„Dacă sunt în drumeție și dau peste un urs supărat? Dacă cineva le intră în casă când sunt adulte și încearcă să le atace? Ce se întâmplă dacă soțul lor este rănit și incapabil să le apere?”

Owen a privit în altă parte și a dat din umeri mai puțin. „Cred că da.”

„Toată lumea are de câștigat dacă învață să tragă. Să fim capabili să ne apărăm este dreptul nostru.”

„Pare stupid să înveți un copil.”

Unchiul John a scuturat încet din cap, iar dezgustul i-a umplut tonul.

„Cum crezi că ai învățat? Tatăl tău și frații mei sunt de acord că cel mai bine este să înveți de timpuriu respectul pentru arme, pentru a elimina fascinația de neatins. Un copil care este învățat respectul adecvat are mai puține șanse să provoace un accident. Aceasta este o treabă serioasă și sunt mândru că tatăl vostru m-a lăsat să vă învăț pe toți.”

„Chiar și pe mine”, a spus Rose. Ea învățase alături de toți. Studiind armele cu vârfurile degetelor, învățând reculul fiecărei arme. Nu putea nimeri o țintă, dar știa cum să tragă, iar unchiul lor spusese că trebuie doar să tragă în direcția potrivită pentru a speria orice amenințare.

„Așa este”, i-a spus el lui Rose. „Nu se știe niciodată când o persoană va trebui să ia o armă pentru a se apăra”, i-a spus lui Owen. „Poate chiar să te aperi de propriul tău guvern. Sper să nu se ajungă la asta într-o zi, dar dacă se va întâmpla, vom fi pregătiți.”

„De ce ne-ar ataca guvernul?” a întrebat Owen.

Unchiul ei și-a trecut o mână peste barbă, cu privirea distantă. „Asta nu e ceva de care trebuie să vă faceți griji acum. Doar fii pregătit pentru orice incertitudine și nu va trebui să-ți faci griji pentru nimic. Acum ține-ți gura închisă până termin cu sora ta.”

Mercy își întoarse privirea spre privelişte, delirând de fericire că Owen intrase în belele.

„Nu mai rânji”, îi şopti amuzat unchiul ei lângă ureche. „Trage adânc aer în piept şi lasă-l să iasă, apoi trage. Cinci focuri.”

Mercy a făcut ce i-a cerut şi a fost încântată să vadă cinci găuri în al treilea şi al patrulea inel al ochiului de taur aflat la cincizeci de metri distanţă.

„Bună treabă, Mercy.”

Ea a radiat şi şi-a aliniat următoarea serie de focuri.

În acea seară, la masa adulţilor, unchiul ei s-a lăudat cu precizia ei. Era o masă plină. Părinţii ei, cei patru fraţi ai mamei ei şi două dintre soţiile lor se strânseseră împreună, în timp ce cei cinci copii mâncau pe scaune pliante în jurul unei mese de cărţi. Owen se îmbufnase pentru că fusese pus să mănânce la masa copiilor, iar declaraţia unchiului ei despre împuşcăturile lui Mercy îi făcuse umerii să cadă şi mai mult.

În timp ce el se afunda mai mult, Mercy stătea mai dreaptă. A ascultat cu atenţie discuţia adulţilor şi a ignorat cearta lui Levi şi a lui Pearl despre cine va călări ce cal mâine. Îi plăcea să viziteze ferma unchilor ei. Cei patru bărbaţi aveau o mulţime de cai, ceea ce făcea ca lunga călătorie cu maşina să merite pentru ea. Lui Mercy îi plăcea să călărească caii, să exploreze vasta fermă împreună cu fraţii ei şi să-şi ajute mătuşile să gătească mese copioase pentru îngrijitorii fermei.

Mătuşile ei erau întotdeauna foarte tăcute la cină, lăsându-i pe bărbaţi să vorbească cel mai mult. Chiar şi mama ei vorbea mai puţin aici decât acasă. Probabil pentru că erau mai mulţi oameni de ascultat. Unchii ei aveau un fel de a vorbi unul peste altul, fiecare vorbind mai tare decât ceilalţi pentru a-şi face auzite cuvintele. Mai ales când vorbeau despre guvern. Acel subiect îi înflăcăra cu siguranţă. Nu aveau încredere în guvern şi se certau cu privire la cel mai bun mod de a evita orice interacţiune cu acesta.

Se plictisea când adulţii schimbau subiectul cu vitele şi privirea i se îndrepta spre fotografiile de familie de pe perete. Le ştia pe de rost. Nu se schimbau niciodată de la o vizită la alta. Erau poze cu părinţii mamei ei, care muriseră amândoi înainte ca Mercy să se nască, şi erau poze cu mama ei când

era mică, mai tânără decât era Mercy acum. Toată lumea spunea că Mercy semăna cu mama ei în copilărie, dar Mercy nu vedea asemănarea. Mama ei purta un breton incredibil de scurt și avea o mulțime de pistrui. Unchiul ei Aaron avea un loc de cinste pe perete. El campase lângă Muntele St. Helens când erupuse și fusese unul dintre cei aproape șaizeci de morți. Mai multe fotografii cu el erau atârnate într-un cerc în jurul pozei sale din ultimul an de liceu.

Nu-și amintea nimic despre acest unchi care murise cu 20 de ani înainte să se nască ea, dar fotografia lui semăna foarte mult cu cea a celorlalți unchi ai ei. Unchiul John era preferatul ei; era întotdeauna foarte amuzant.

„Mănâncă-ți mazărea", i-a ordonat Pearl.

Mercy s-a holbat la sora ei mai mare. „Nu ești șefa mea". Ea ura mazărea.

„Pearl e șefa când mama nu e aici", a afirmat Levi, băgându-și mazărea în gură. A mestecat și apoi i-a arătat o limbă acoperită cu terci verde.

„Mama e aici." Mercy a aruncat o privire nervoasă la masa adulților pentru a vedea dacă mama ei era atentă la cearta lor. În orice altă zi l-ar fi certat pe Levi pentru că era scârbos, dar nu voia să îi atragă atenția mamei ei asupra mazării neconsumate din farfuria ei. „Și mi-am mâncat toți morcovii. Așa că gata."

A aruncat o privire spre masa mare și i-a atras atenția unchiului ei John. El ascultase. I-a făcut cu ochiul și a făcut un spectacol împingându-și mazărea pe marginea farfuriei. Inima ei s-a încălzit și ea și-a plecat capul, jenată de fericire.

Chiar și cu numărul mare de bărbați de la ferma unchilor ei, nu se simțea în inferioritate numerică, așa cum se simțea acasă, doar cu Levi și Owen. Frații ei aveau un fel de a dicta fiecare moment din viața ei.

Au mai rămas trei zile din vizita lor, iar Mercy plănuia să se bucure de fiecare minut.

Capitolul 14

„Am auzit că Tom McDonald este plecat din oraș”, a comentat Jeff, supraveghetorul lui Mercy, când aceasta s-a oprit în ușa biroului său.

„Să înțeleg că Eddie ți-a spus deja despre vizita noastră?” a întrebat Mercy. „Am trecut pe aici să te pun la curent. Oricum, ce cauți în birou într-un weekend?”

„Când cineva a ucis ofițeri de poliție, fiecare zi este luni pentru mine. Te va suna McDonald când se întoarce?”

Ea a ridicat o sprânceană la el.

„Nu cred. Continuă să treci pe la el până când vorbești cu el.”

„Ferma lui nu este chiar în drumul meu spre serviciu. Călătoria de azi mi-a luat o mare parte din ziua mea, dar voi continua.”

„Nu te duce singură.” Jeff bătea la tastatură, cu privirea pe ecran. Lui Mercy i s-au ridicat nervii. „Ai spune asta dacă aș fi Eddie?”

Jeff a oftat și s-a lăsat pe spate în scaun, împreunându-și mâinile pe piept într-un mod care a făcut-o să se simtă ca și cum ar fi fost pe cale să primească o predică de la tatăl ei. „*I-aș spune* asta lui Eddie. O locație îndepărtată cu o grămadă de țărănoi care nu vor ca forțele de ordine să se bage peste tot? Poți paria că i-aș spune să nu meargă singur.”

Mercy a dat înapoi. „Îmi pare rău. Ai dreptate. Și eu nu m-aș fi gândit de două ori înainte să mă duc acolo singură, așa că e bine că ai adus vorba despre asta. Am crescut în jurul unor astfel de locuri și mi se pare familiar... ca și cum aș avea rădăcini comune cu ele. Dar trebuie să privesc lucrurile din perspectiva unui ofițer de poliție, nu ca un localnic.” Se încruntă, dându-și seama că nimerise în plin. Încă se vedea ca una dintre ei; prin urmare, ei nu i-ar face rău. O linie de gândire potențial nesăbuită. Oamenii vedeau doar insigna ei.

„Rădăcinile tale nu-ți oferă nicio protecție pe aici. N-ai mai fost localnică de mult timp.”

„Mi se tot amintește de asta, dar în unele zile parcă n-am plecat niciodată. Ceva noutăți suplimentare despre cazurile noastre?”

„Nu am mai avut un nou incendiu de câteva zile.”

„Asta înseamnă că ne așteaptă flăcări sau că au renunțat?” a întrebat Mercy.

„Poate că Joshua Pence a fost inițiatorul focului nostru. Avea benzină pe haine.”

Adevărat. „Dar sunt deranjată de raportul lui Clyde Jenkins, care a spus că și-a văzut pornitorii de foc alergând. Și Parkerii au crezut că au auzit voci tinere. Pence nu se potrivește niciuneia dintre aceste descrieri.”

„Încă procesăm probele de la primele două incendii mari. Să sperăm că vom prinde o pauză înainte de următorul.”

„Și eu sper.”

Jeff i-a făcut semn să plece și s-a întors la tastatură. Mercy s-a oprit la birou pentru a-și lua geanta și a ieșit pe ușă spre Tahoe-ul ei, simțind nevoia să revadă scena în care fuseseră împușcați agenții. Putea să se oprească și să discute cu Tilda Brass, chiar dacă Truman și Jeff raportaseră că aceasta suferea de unele pierderi de memorie.

Un apel rapid către Tilda Brass a dus la o invitație la ceai la ora 16:00. Mercy nu credea că a mai „băut ceai” de când, în copilărie, organizase petreceri de ceai cu Rose. Casa Tildei era departe de oraș, așa că a pornit devreme și a trecut de limitele orașului Bend și a coborât pe autostrada cu două benzi spre proprietatea Brass, făcându-și o notă mentală să verifice cu Bill Trek și să vadă dacă șeful pompierilor avea noutăți despre ancheta incendiilor.

O camionetă a început să o depășească pe autostradă, iar ea a încetinit puțin, amintindu-și cum acea porțiune lungă și dreaptă de drum fusese întotdeauna preferata adolescenților pentru cursele de mașini improvizate.

Tahoe-ul ei a tresărit puternic când camionul care trecea i-a lovit aripa stângă din spate și vehiculul ei s-a rotit în fața camionului pe banda din sens opus. Mintea i s-a încețoșat și a strâns volanul în timp ce peisajul se încețoșa în afara ferestrelor ei. A frânat în timp ce vehiculul ei a ieșit de pe șosea și a zburat pe acostament.

Metalul a scârțâit și s-a zgâriat pe stâncă în timp ce ea a lovit stâncile de lavă de la bază. Airbag-ul a lovit-o în față și i-a tăiat respirația din plămâni. Tahoe-ul ei s-a oprit brusc într-un unghi ascuțit, partea din spate a vehiculului

fiind prea înaltă și pieptul ei apăsând pe centura de siguranță, care o suspenda în cabină. S-a luptat să își recapete respirația și să își încetinească bătăile inimii.

A făcut o nenorocită de manevră PIT!

O manevră preferată a polițiștilor de pretutindeni pentru a opri vehiculele rătăcite. La Quantico se antrenase la manevră, dar amintirile despre cum să reacționeze atunci când se afla la capătul recepției se dezintegraseră în momentul în care el îi lovise Tahoe-ul. Și, ca să fie cinstită, nu o experimentase niciodată la 100 de kilometri pe oră.

S-a întărit, a apăsat butonul centurii de siguranță și a alunecat din SUV, căzând la pământ cu un metru mai mult decât de obicei, și și-a curățat hainele de praful de airbag. Picioarele îi tremurau când a făcut un pas înapoi pentru a-și inspecta vehiculul și s-a sprijinit slab de o stâncă mare, salutând prezența ei solidă și imobilă. Puntea din spate a Tahoe-ului se sprijinise de bolovani uriași, iar anvelopele din spate nu se apropiaseră deloc de sol.

Eu nu plec nicăieri.

Își scoase telefonul, încercând să își amintească orice descriere a camionetei care o lovise. Avea impresii, nu amintiri. Se gândea că era roșu închis și că în cabină ar fi putut fi doi bărbați, dar nu era sigură.

De ce? Cine m-a scos de pe șosea?

Creierul ei a refuzat să ia în considerare întrebarea; obiectivul său principal era să obțină ajutor.

A sunat la 911 și a raportat incidentul, informându-l pe operator că camionul ar putea avea avarii la partea dreaptă din față. După ce l-a asigurat pe operator că nu a fost rănită, a închis și a urcat în pantă spre autostradă. Camionul ei ajunsese într-un loc cu câțiva metri mai jos decât șoseaua.

Au ales un loc bun. Dacă aș fi fost rănită, nu m-ar fi văzut nimeni.

Era furioasă. Pur noroc, Tahoe-ul ei nu se rostogolise. Locul unde ieșise de pe autostradă era lat și plat înainte de a coborî ușor spre stânci. Dacă ar fi fost pământ moale sau o pantă mai abruptă, s-ar fi rostogolit pe stâncile mari de lavă. L-a sunat pe Eddie.

„Ești sigură că nu ești rănită?”, a întrebat el. „Uneori nu-ți dai seama decât mai târziu.”

„Probabil că spatele și gâtul meu nu vor fi mulțumite de mine mâine”, a recunoscut ea. „Dar acum sunt bine. Poți să vii să mă iei și apoi să mă duci să iau o mașină de închiriat?”

„Te iau eu, dar apoi te duc la spital. Nu pleci nicăieri până nu ți se face o radiografie la coloană. Și Jeff va fi de acord cu mine.”

„Rahat.” Ea nu avea timp pentru asta.

„L-ai sunat pe Truman?”

„Nu încă.”

„Fă-o.”

„Nu vreau să-l întrerup în timp ce lucrează. Sunt bine și tu ești mașina mea. Îi voi spune mai târziu în seara asta.”

Eddie a suspinat în telefon. „Nu știi nimic despre bărbați, nu-i așa?”

„Nu am nevoie ca Truman să vină să mă ia. Sunt la serviciu, așa că am sunat un coleg. Asta e ceea ce ar trebui să fac, nu?”

„Sună-l și spune-i ce s-a întâmplat. Nu mă face să-l sun.”

„De ce ai face-o?” Exasperarea a făcut-o să vrea să-l scuture.

„Spune-i o chestie de cod masculin. Când femeia prietenului tău a fost într-un accident, îl anunți pe tip.”

„Ăsta e cel mai cavernicol lucru pe care te-am auzit vreodată spunând.” Ea nu știa dacă să fie șocată, flatată sau amuzată. „Nu mi-am dat seama că există *ceva* între tine și Truman.”

„Doar fă-o, bine?”, a implorat el. „Spune-i că sunt pe drum și că te duc la spital.”

„Sună și pentru remorcare”, a spus ea înainte să încheie apelul.

S-a uitat în jos la mașina ei și s-a întrebat când va putea fi condusă din nou. Îi plăcea Tahoe. Devenise prietenul ei și se simțea în siguranță când îl conducea. *Dacă daunele de dedesubt sunt prea mari pentru a fi reparate?* Gândul a deprimat-o.

S-a apucat să-și scoată lucrurile din vehicul, începând cu rucsacul pe care îl avea mereu pregătit, ascuns în spate. Camionul ei era, de asemenea, bine aprovizionat cu echipamente pentru munca ei. Va trebui să le transfere în mașina lui Eddie înainte de sosirea camionului de remorcare.

S-a așezat pe o stâncă lângă Tahoe și a sunat-o pe Tilda, anulând întâlnirea lor pentru ceai, promițându-i că o va face mâine.

Apoi l-a sunat pe Truman.

„Mi-am distrus Tahoe-ul”, a spus ea când a răspuns el.

„Ești bine?”, aproape a strigat el.

„Sunt bine. Nu e nevoie de agitație. Sunt doar supărată pentru că am dat-o în bară și acum va trebui să ratez o programare.”

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat el cu o voce mai calmă.

Ea i-a relatat întreaga poveste, simțindu-se ușor neliniștită pentru că el a devenit foarte, foarte tăcut în timp ce ea vorbea.

„Asta e tot ce îți amintești despre vehiculul care te-a scos de pe șosea?”, a întrebat el în cele din urmă.

„Din păcate, da. Ce mai investigator sunt.”

„Ai fost undeva la muncă astăzi?”

Ea i-a povestit despre excursia ei și a lui Eddie la ferma lui Tom McDonald. „Există vreo șansă ca vehiculul să fi fost de acolo?”

„Nu pot să o exclud.” Și-a frecat fruntea, simțind o durere surdă în creier. *De ce nu m-am uitat mai atent la camion înainte să treacă?* Ar fi putut să o scoată de pe șosea fundul ăla mic de la fermă cu ochii strâmbi?

Gândul îi făcu durerea de cap să se agraveze. „Când va ajunge Eddie acolo?”

„În curând. Și ar trebui să-ți spun că mă duce să-mi fac o radiografie la spate.”

„Bine.”

„Atunci o să am nevoie de o mașină de închiriat.”

„Nu vei primi una în seara asta. Până când vei ieși de la Urgențe, va fi prea târziu.”

Are dreptate. La naiba.

„Ne întâlnim la Urgențe.”

„Asta nu e necesar. Nu vreau să trebuiască să..”

„Ne întâlnim la Urgențe.” Furia i-a infuzat tonul.

Cuvintele anterioare ale lui Eddie despre Truman i-au trecut prin minte.

„Bine.”

Au încheiat convorbirea, iar ea s-a întors pe pantă pentru a fi cu ochii pe Eddie. Un bun samaritean s-a oprit să vadă dacă are nevoie de ajutor. Șoferul trebuia să aibă vreo șaptezeci de ani și a insistat să aștepte până apărea mașina lui Mercy. „Nu pot lăsa o altă femeie singură pe marginea drumului aici. Dacă nu vrei să te duc cu mașina, voi aștepta aici până apare a ta.” I-a oferit lui Mercy căldura din mașina ei, dar Mercy a refuzat, preferând să stea afară, unde Eddie o putea vedea cu ușurință.

Frigul îi limpezea mintea și, cu cât se gândea mai mult la epavă, cu atât devenea mai convinsă că cineva de la fermă o urmărise. Putea să înțeleagă că deranjase niște oameni, dar nu suficient cât să-i facă să o rănească.

La naiba, aș fi putut muri.

Decizia de a sta afară a dus la oprirea a încă doi buni samariteni. Mercy a decis în cele din urmă să accepte oferta mașinii calde și l-a sunat pe Eddie pentru a-i spune să fie atent la un Cadillac alb vechi de două decenii de pe marginea drumului.

Femeia a discutat plăcut în timp ce așteptau, iar Mercy a aflat că era o asistentă medicală pensionară.

„Nu ți-a fost teamă să oprești pentru un străin?” a întrebat Mercy.

„Oh, nu, dragă. Mi-am dat seama după fața ta că ești o fată cuminte.”

Mercy s-a gândit la asta pentru o vreme, neștiind dacă să o ia ca pe un compliment sau nu.

Eddie a apărut și a fermecat-o pe însoțitoarea ei în timp ce Mercy transfera lucrurile în mașina lui. Camionul de remorcare a apărut un minut mai târziu, iar șoferul s-a scărpinat în cap în timp ce privea Tahoe-ul blocat pe stâncile de sub drum. Mercy nu avea niciun sfat de împărtășit. El era expertul, iar acum era problema lui să o rezolve.

Câteva minute mai târziu erau în drum spre Urgențe. Mercy și-a sprijinit capul de spătarul scaunului și a suspinat. „Nu am timp pentru asta.”

„Treci peste asta”, a spus Eddie. „Hai să ne asigurăm că nu te vei trezi mâine cu vreo rană devastatoare provocată de cioburi de os care își croiesc drum prin măduva spinării sau prin organele interne.”

Ea s-a holbat la el. „Mulțumesc pentru această imagine.”

„Truman a spus că va fi acolo în aproximativ o oră.”

„L-ai sunat? Ți-am spus că o voi face.”

„M-a sunat să vadă dacă te-am luat deja.”

Ea nu a spus nimic. Știind că oamenii vorbiseră despre ea când nu era prezentă, îi venea să se bosumfle ca un copil irascibil. Chiar dacă intențiile lor erau bune. Când acest lucru era combinat cu certitudinea tot mai mare că cineva încercase să o rănească, starea ei de spirit se înrăutățea cu fiecare minut.

***

Tensiunea îi trecea prin vene, Truman a urmat indicațiile asistentei către patul cu perdea din capătul micii săli de urgență. A zărit pantofii unui bărbat sub tivul draperiei.

„Eddie?”, a întrebat el.

Agentul FBI a dat perdeaua înapoi, în timp ce ușurarea și epuizarea i se citeau în ochi în spatele ramei groase a ochelarilor. „Mă bucur că ești aici. Eu plec.” Și-a înclinat capul spre Mercy, care stătea cocoțată pe marginea patului de spital într-un halat, părând gata să iasă pe ușa din față. „E numai a ta.”

„Nu am nevoie să fiu dădăcită”, a răbufnit Mercy. „Nu am șase ani.” Eddied și-a dat ochii peste cap la Truman. „Distracție plăcută”, a murmurat el în tăcere.

Truman s-a așezat lângă Mercy și a tras-o la el, sărutând-o adânc. Ea s-a aplecat în sărut după o clipă în care a stat înțepenită și apoi a oftat când și-a sprijinit capul pe umărul lui. El a jurat că stresul s-a evaporat din ea ca ploaia pe pavajul fierbinte. Propriul lui stres a scăzut pe măsură ce o strângea la piept și îi simțea pielea atingând-o pe a lui. Pe tot parcursul drumului spre spital, își făcuse griji pentru rănile ascunse, îngrozit că va ajunge și o va găsi inconștientă.

A îmbrățișat-o mai strâns.

„Razele X au confirmat că ești întreagă?” Mirosea a spital - bandaje și dezinfectant. A observat un bandaj pe brațul ei și s-a întrebat dacă i-au testat sângele pentru alcool. Dacă poliția o adusese aici, ar fi putut înțelege necesitatea unei prelevări.

„Nu mi s-a spus dacă sunt întreagă. Au făcut radiografia acum treizeci de minute și aștept ca cineva să o analizeze. Încă nu m-am rupt în două, așa că presupun că sunt bine.” I-a urmărit privirea spre brațul ei. „Am cerut recoltarea de sânge. Nu am nevoie ca o agenție de supraveghere să mă întrebe dacă eram beată când am distrus proprietatea guvernului. Mai bine să fiu în siguranță decât să-mi pară rău.”

Iritarea se scurgea din tonul ei, iar el știa că îi era greu să aștepte. Mercy era o făptuitoare. Fără îndoială că și-ar fi găsit propriul radiolog și ar fi fost verificată până acum, dacă i s-ar fi permis. Iritarea l-a încurajat; părea a fi ea însăși, ca de obicei.

Ea a întrebat: „Vreo pistă despre vehiculul care m-a lovit?”

„Niciuna”, a spus Truman. „Atât Deschutes County, cât și băieții mei sunt cu ochii pe o camionetă roșie cu unele avarii în partea din față.”

„Dacă e deștept, șoferul ar fi ascuns imediat vehiculul.”

„Dacă ar fi fost deștept, nu ar fi scos un agent FBI de pe șosea.”

„Adevărat”, a fost ea de acord.

„De ce au făcut-o?”, a întrebat el tranșant. „Trebuie să ai niște idei.” În drum spre spital, el vorbise cu șeful ei, care teoretizase și el că ea și Eddie stârniseră ceva furie la ferma McDonald.

Mercy se uită la podea, gândindu-se clar la opțiunile ei. „Cel mai probabil a fost cineva de la ferma McDonald. Mișcarea a fost clar deliberată, pentru numele lui Dumnezeu. M-am învârtit în fața vehiculului lor. Dacă ar fi fost accidental, ar fi oprit.”

„Doar dacă nu erau neasigurați sau speriați.”

„Adevărat din nou.”

„Joshua Pence avea un camion roșu pe care nu l-am localizat încă.”

Privirea lui Mercy a zburat înapoi la el. „Mi-a trecut și mie prin minte.

Crezi că a fost rechiziționată de cineva de la McDonald?”

„Pearl a spus că Pence a intrat în cafenea cu McDonald de câteva ori, deci e posibil să fi lucrat acolo, chiar dacă nu asta e povestea pe care ai primit-o când ai vizitat ferma. Vehiculul nu a apărut încă, așa că n-aș fi surprins dacă cineva care știa că e mort ar fi decis pur și simplu să înceapă să o conducă.”

„Idioți”, mormăi Mercy. „Trebuie să ne întoarcem acolo și să ne uităm la vehiculele de afară...”

Un tânăr doctor cu aspect obosit a pășit în interiorul cortinei. „Doamnă Kilpatrick. Filmele dumneavoastră arată bine.” Purta un halat albastru deschis și pantofi de alergare pe care Truman se gândise să-i cumpere până când văzuse că prețul era de aproape 200 de dolari. S-a uitat la Truman și a continuat să vorbească. „Un radiolog va examina, de asemenea, filmele. Veți primi o factură separată de la cabinetul lor și...”

„Știu”, a spus Mercy, întrerupându-l. „Dar nu vezi nicio problemă?”

„Nu.”

„Pot să plec?”

„Îți tipăresc actele de externare. S-ar putea să aveți dureri și rigiditate mâine dimineață. Luați niște analgezice OTC și folosiți gheață la nevoie. Dacă aveți dureri de cap severe, vreau să vă întoarceți aici sau să mergeți imediat la doctor.”

„Nu am încă un doctor”, a spus ea. „Sunt aici doar de câteva luni.”

„Atunci e un moment bun să-ți găsești unul”, a spus el cu un zâmbet politicos care arăta că asta nu era problema lui. A dispărut.

„Îmbracă-te.” Truman a pășit în afara perdelelor și a stat de pază în timp ce ea se schimba. O greutate i s-a ridicat de pe umeri, ușurat că nu fusese rănită.

Dar cine ar fi scos intenționat un agent FBI de pe șosea?

Avea întrebări grele pentru oamenii de la ferma McDonald.

***

Truman conducea spre apartamentul ei, dorindu-și ca ea să vină acasă cu el. Ea a spus că vrea să fie acasă pentru Kaylie, pentru a se asigura că se trezește la timp pentru școală dimineața. Știa că va fi greu să se întâlnească cu o femeie cu un adolescent. Chiar dacă Kaylie era destul de autosuficientă, Mercy avea nevoie să fie disponibilă pentru ea. Trebuia să treacă peste asta; fata tocmai își pierduse tatăl.

Dar, uneori, el o voia pe Mercy pentru el însuși.

„Mulțumesc pentru drum. Nu trebuia să vii la spital."

Ajunge!

Furia îl străbătu și respiră adânc când trase pe marginea drumului și opri contactul. Erau la câteva străzi de casa ei. S-a întors spre ea de pe scaunul șoferului SUV-ului, cu inima bubuindu-i și frustrarea trecându-i prin membre. „De ce să nu te duc eu?"

Ochii mari au clipit la el. Avea atenția ei.

„Eddie m-ar fi putut conduce. Era deja acolo."

„Poate că *am vrut* să te duc eu. *Am vrut* să fiu la spital."

„Dar.."

„Fără daruri. Nu-mi spune ce simt."

„Nu am vrut să te simți obligat."

„Știu că Eddie a trebuit să te convingă să mă anunți despre accident."

Ea s-a încruntat. „Acel mic..."

„Nu el mi-a spus. Jeff a făcut-o. Eddie i-a menționat și Jeff mi-a spus când l-am sunat."

Ea a aruncat mâinile în sus. *„De ce vorbește toată lumea despre mine pe la spatele meu?"*

„Pentru că ne pasă!" El a împins cuvintele printre dinții strânși ca să nu țipe la ea.

Ea a deschis gura să răspundă, dar a trântit-o în timp ce se holba la el în lumina slabă a mașinii.

„De ce îți este atât de greu să lași oamenii să aibă grijă de tine?" a întrebat el cu o voce normală.

„Nu am nevoie să se aibă grijă de mine", a răbufnit ea. „Sunt un adult."

„*Să am grijă de tine* nu e modul în care ar fi trebuit să formulez asta... De ce e greu să lași oamenii să facă lucruri frumoase pentru tine? De ce nu ai vrut ca eu să știu despre accident?”

„Pentru că știam că vei pleca de la serviciu și este important să-ți faci treaba. Oamenii se bazează pe tine. Cazurile au nevoie de atenția ta. Cazuri importante.”

„Și tu ești importantă.”

„Dar l-am avut pe Eddie. De ce aveam nevoie de doi oameni pentru a răspunde? Câți oameni trebuia să anunț că am dat-o în bară și am ieșit de pe drum?”

„Nu a fost vina ta, și vreau să mă suni mereu când ți se întâmplă ceva.”

Farurile unei mașini care trecea luminau interiorul SUV-ului, făcându-i ochii verzi să strălucească. *Alea sunt lacrimi?*

„De ce este atât de greu pentru tine?”, a întrebat el, luându-i ușor mâna. Era ca și cum ar fi ținut gheață.

„Eu nu mă bazez pe alți oameni. Mă bazez pe mine”. Ea a făcut o pauză lungă. „Dacă nu am putut să mă bazez pe familia mea - oameni care ar trebui să mă iubească necondiționat - cum pot să mă bazez pe cineva pe care abia îl cunosc?” Cuvintele ei s-au încheiat într-o șoaptă.

Era un moment fragil. Își dăduse la o parte cortina emoțională, își expusese vulnerabilitatea. Lui îi era frică să se miște, darămite să vorbească, de teamă ca ea să nu-l excludă. *Cum să o asigur că este în siguranță?*

„Spune-mi un lucru”, a spus el cu grijă. „Vrei ca Kaylie să se bazeze și să depindă de tine?”

„Da! Lumea ei a fost smuls de sub ea, și ea are nevoie de stabilitate. Vreau ca ea să știe că voi fi întotdeauna disponibilă... ceva ce nu am avut după ce am împlinit optsprezece ani.”

„Pentru că este important ca ea să știe că are oameni în viața ei care o iubesc”, a adăugat el.

„Absolut. Îmi doresc să fi avut asta în acei ani grei.”

„Încerc să fiu acea persoană pentru tine.” El și-a ținut respirația, urmărind semnele de fugă.

Ea a clipit rapid. „Nu mă cunoști... Noi abia am-”

„Nu ai mai văzut-o pe Kaylie de când avea un an. Asta contează pentru tine? Trebuie să petreci un an să o cunoști înainte să te angajezi cu ea?”

„Nu e la fel!” Ea a încercat să își smulgă mâna din mâna lui, dar el și-a întețit strânsoarea, nefiind dispus să o lase să se ascundă atât de ușor.

„Ascultă.” El a așteptat până când ea a făcut contact vizual. „Ți-e frică că mâine nu voi mai fi aici. Sau peste două luni. Așa că te abții, refuzând să-ți pui inima acolo. Eu îți spun că sunt un pariu sigur.”

„Nu poți promite...”

„Nu încerca să-mi spui ce pot sau nu pot promite. Știu de ce sunt în stare. Nu mi-e frică să-mi expun inima în fața ta, Mercy, dar știu că ție ți-e frică să faci la fel.”

Ea a rămas tăcută.

„Dar asta e în regulă. Am înțeles. Știu că faptul că ai fost abandonată de familia ta a făcut o gaură adâncă în tine și ai ziduri înalte construite în jurul inimii tale pentru a o proteja. Dar trebuie să înțelegi că nu este un semn de slăbiciune să te lași iubită.”

„Nu pot face asta”, a șoptit ea.

„Nu încă”, a fost el de acord. „În cele din urmă vei învăța că este un semn de putere. Vei învăța că este unul dintre cele mai dificile jocuri de noroc din lume, dar la naiba... atunci când este bine, răsplata este de neuitat.” I-a atins obrazul, îngrijorat că a forțat prea tare, dar ea nu fugise. Încă.

Era atât de încăpățânată și independentă.

Dar el nu s-ar fi îndrăgostit de ea dacă ar fi fost altfel.

Capitolul 15

Mercy o plăcu pe Tilda Brass de la prima vedere.

Se simțea ca acasă cu femeia elegantă, manierată, care purta salopetă

bărbătească și cizme de cauciuc și vorbea cu o voce amabilă. Tilda i-a turnat o ceașcă de ceai și Mercy a refuzat laptele, optând pentru o felie de lămâie. Îi ceruse Tildei să reprogrameze ceaiul pentru mijlocul dimineții și Mercy se bucura că își luase deja doza de cofeină pentru ziua respectivă. Ceaiul nu era otrava ei preferată.

Se trezise cu gâtul înțepenit, dar un duș fierbinte și niște ibuprofen o rezolvaseră repede. Eddie o luase, se oprise la Starbucks și apoi o lăsase la o agenție de închirieri, unde așteptase nerăbdătoare în spatele a două grupuri de turiști care nu se puteau decide ce tip de mașină să închirieze. De fiecare dată când funcționarul în vârstă de 20 de ani se uita într-o parte și prindea privirea lui Mercy, părea că își pierde complet concentrarea și trebuia să le ceară clienților să repete. Patruzeci de minute mai târziu era pe drum într-un SUV Ford, simțindu-se ca și cum și-ar fi înșelat Tahoe-ul.

Cuvintele lui Truman de aseară îi erau proaspete în minte. De fapt, ele ricoșaseră în creierul ei aproape toată noaptea. El era dispus să rișteo inimă frântă pentru ea.

Ea nu era pregătită să rișteuna pentru el. Încă.

Nu e nimic rău în a avea nevoie de mai mult timp.

Și-a sorbit ceaiul și a admirat șemineul din lemn sculptat complicat al Tildei. Fotografii și tablouri împânzeau fiecare suprafață din sufrageria formală. Lui Mercy îi plăcea contrastul dintre ștergarele delicate și afganele croșetate cu ținuta gazdei sale, deoarece credea cu tărie în îmbrăcămintea confortabilă. „De cât timp locuiți aici?” întrebă Mercy, știind că Truman scrisese douăzeci de ani în raportul său. Casa nu mai semăna cu căsuța în care locuise prietena ei din copilărie pe proprietate. Părea să fi fost extinsă de mai multe ori.

„Peste două decenii”, a răspuns Tilda. „Aveam aproape șaizeci de ani pe atunci, dar încă mai aveam mai multă energie decât majoritatea tinerilor de douăzeci de ani. Cumpărarea acestei ferme mari nu părea mare lucru, dar după vreo doisprezece ani a devenit prea mult pentru soțul meu. El era cu zece ani mai în vârstă decât mine și încetinise destul de mult.” O privi pe Mercy peste marginea ceștii de ceai. „Am auzit că te culci cu acel șef de poliție arătos care

m-a intervievat zilele trecute.”

Mercy aproape că și-a scuipat ceaiul. Tilda putea avea maniere minunate, dar se pare că spunea tot ce avea chef.

„Nu arăta atât de șocată. Am auzit asta din două surse diferite din oraș. Oamenii vorbesc, știi tu.”

„Credeam că nu prea ajungi în oraș”, a spus Mercy slab.

„Nu prea ajung. Dar am un telefon. Încă îmi place să vorbesc și să mă pun la curent cu unele lucruri. Cine se culcă cu cine este întotdeauna un subiect pe care prietenele mele vor să îl discute. Ele par să vă aprobe pe voi doi.”

„Uh... asta e bine.”

„Îmi place să pot pune o față pe numele despre care aud, așa că am fost foarte încântată când m-ai sunat și ai vrut să ne întâlnim.” Se uită la Mercy de sus în jos, evaluând și dând din cap ca și cum i-ar fi plăcut ceea ce vedea. „Pun pariu că ești aproape la fel de înaltă ca el, nu-i așa?”

„Aproape.”

„Asta e bine. Am fost mai înaltă decât primul meu soț și nu m-a deranjat niciodată atât de mult, dar când m-am recăsătorit, mi-am dat seama cât de frumos era să pot privi ochi în ochi cu al doilea soț.”

„Înțeleg.” Mercy înțelegea. Fusese mai înaltă decât majoritatea băieților cu care mersese la liceu. Puțini erau dispuși să se intereseze de o fată pe care trebuiau să o admire.

„Nu prea contează în pat, totuși, nu-i așa?”

Mercy și-a păstrat o față serioasă. „Cred că nu.”

„Șeful tău de poliție îmi amintește de al doilea soț al meu. Înalt și brunet, cu ochi blânzi și un zâmbet frumos.”

Propriul ei zâmbet i se întinse pe față. „Da, ăsta e Truman.”

„Ai privirea asta”, a spus Tilda gânditoare, scanând fața lui Mercy. „Când i-ai rostit numele, am văzut cât de important este pentru tine. Arătai ca o femeie îndrăgostită. Îmi amintesc sentimentul acela.”

Mercy și-a prins răsuflarea. Ea și Truman încă nu își spuseseră acele două cuvintele. De mai multe ori a simțit că el așteaptă ca ea să i le spună și a fost convinsă că le va spune în timpul discuției de aseară.

Dar nu a făcut-o. *Am fost dezamăgită?*

Un pic. O parte din ea a vrut să audă, iar cealaltă parte a strigat că ea nu era gata.

Pentru că dacă el a spus-o, atunci ea ar trebui să spună și ea. *Nu-i așa?*

Sunt pregătită?

Își aduse aminte de bucățica de bumbac lipită cu bandă adezivă pe care o smulsese din cotul brațului ei la duș cu câteva ore în urmă. Îl făcuse pe Truman să creadă că recoltarea de sânge era menită să-i verifice nivelul inexistent de alcool. Dar când Mercy nu a putut să jure că nu era însărcinată, în pregătirea pentru radiografii, doctorul a ordonat testul rapid. „Mai bine să mergem la sigur", a spus medicul.

Mercy a petrecut următoarele câteva minute cu teama că era însărcinată. Dar nu era.

„Dar sunt momente când îți vine să le dai în cap cu lopata și să îi îngropi adânc în pășunea din spate pentru că te-au enervat", a continuat Tilda cu un zâmbet. „Asta duce de obicei la sex de împăcare. Și apoi totul e mai bine până când vrei să le spargi capul din nou."

Mercy bău din ceaiul ei, încă în pană de cuvinte.

„Dar nu ești aici ca să vorbești despre bărbatul tău, vrei să știi dacă mai e ceva în legătură cu acel incendiu."

Ușurarea a inundat-o. „Da. Ceva nou?"

„Nu. Nimic." Tilda a luat o înghițitură mare de ceai. „Îmi amintesc când părinții tăi s-au mutat în oraș, știi. Am locuit departe de ei o vreme. De fapt, bărbatul meu l-a ajutat pe tatăl tău să sape gropi pentru stâlpii de gard într-un an."

„Nu știam asta." *Tilda avea nevoie de ceva timp pentru bârfă, nu de o ocazie să vorbească despre incendiu.* Se întrebă cum să direcționeze conversația înapoi la crimă.

„Îmi amintesc că erau tineri și motivați și voiau să se protejeze de lume."

„Asta sună ca părinții mei."

„Nu erau nebuni, cum sunt unii pregătitori. Nu i-am văzut niciodată exersând exerciții cu măști de gaze sau săpând un buncăr pentru a se proteja

împotriva radiațiilor. Păreau să vrea să se întoarcă la vremurile mai simple, când oamenii se bazau pe ei înșiși.”

„Exact asta au vrut să facă.”

„Erau vecini buni. Ne-am mutat în cealaltă parte a orașului imediat după ce mama ta a avut primul copil. Soțului meu îi plăcea să se mute mult. A fost întotdeauna o pacoste. Se părea că întotdeauna trebuia să împachetez și să despachetez.” Ea a suspinat. „Cred că e timpul să fac asta din nou. Poate voi angaja niște brațe tinere și puternice care să facă partea asta pentru mine.”

„Te muți?”

„Am avut o ofertă bună pentru această proprietate.”

„Nu mi-am dat seama că e de vânzare.”

„Nu este. Dar când cineva bate la ușa ta și oferă bani pentru casa ta care s-a simțit mult prea mare, o iei ca pe un semn de la bunul Dumnezeu de sus.”

„Unde te vei duce?”

Femeia și-a înclinat capul și s-a uitat în depărtare. „Cred că e timpul să-mi găsesc una dintre acele case de bătrâni. Acelea în care locuiești singur, dar cineva este întotdeauna disponibil să te ajute la nevoie. Un fel de complex de apartamente, dar special amenajat pentru noi, bătrânii. Știu cât de bătrână sunt. M-am gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă aș aluneca și mi-aș rupe un șold. Cred că oferta pentru proprietatea mea a venit la momentul potrivit și intenționez să îi dau curs. Sper că înțelege că este prerogativa unei femei să se răzgândească.”

„I-ai spus deja că nu vrei să vinzi?”

„I-am spus. Recunosc că a fost o reacție emoțională. Nu mi-a păsat că a mărșăluit până la ușa mea și mi-a vorbit de parcă aș fi fost o bătrână infirmă. L-am trimis la plimbare. S-a întors câteva zile mai târziu și a fost mai politicos, dar eu tot nu eram interesată. Mi-a lăsat numărul său de telefon. O să mă mai gândesc câteva zile și apoi o să-l sun.”

„Numai dacă ești pregătită. Și evaluează proprietatea. S-ar putea să creadă că poate face rost de ea pe nimic.”

„Nicio problemă pe frontul ăsta. Am un nepot care e agent imobiliar. El va avea grijă de mine.”

Francheța de mai devreme a Tildei o pusese pe Mercy pe gânduri, dar discuția despre imobiliare o ajutase să-și repună creierul pe drumul cel bun. „Am citit notițele de la primul tău interviu, și ai menționat că singura persoană care a venit la ușă recent căuta un câine pierdut. Cu cât timp în urmă a făcut omul oferta pentru casa ta?”

Tilda a făcut ochii mari. „Ei bine, ce ageră ești. Ai perfectă dreptate. Am uitat să-i menționez acel vizitator omului tău și celuilalt agent FBI. Cumpărătorul a trecut prima dată pe aici la începutul lui noiembrie. Îmi amintesc pentru că a comentat despre coroana mea de toamnă de pe ușa mea. Dădusem deja jos pisica de Halloween care fusese agățată acolo pentru decor.”

„Vreți să ne spuneți numele celui care v-a făcut oferta?”

„Bineînțeles. Îi voi găsi cartea de vizită.” S-a ridicat țeapănă, dar a ieșit din cameră cu energia unei femei mai tinere. Mercy se uită la poza ciobănescului german de pe șemineu, amintindu-și cum Truman spusese că ea susținuse la începutul interviului că acel câine era în viață. *Astăzi părea ascuțită ca o piuneză*.

„Ei bine, nu sunt sigură unde am pus numărul acela”, spuse Tilda când se întoarse. A scanat camera, căutând bucata de hârtie incriminată. „Jur că l-am lăsat chiar lângă telefon. Am aruncat-o la început, dar am pescuit-o din gunoi gândindu-mă că s-ar putea să mă răzgândesc la un moment dat.”

„Îți amintești numele lui?”

Tilda și-a bătut un deget pe bărbie în timp ce se gândea. „Nu-mi amintesc. Era pe card. Nu-l întâlnisem și nici nu auzisem de el până atunci.”

Probabil că nu este relevant. Dar o frământă. Incendiul a avut loc pe proprietatea Tildei după ce ea a refuzat să vândă. Justifica o privire mai atentă.

„Voi continua să caut.”

Pregătită să plece, Mercy își scoase cartea de vizită și i-o înmână Tildei. „Nu o pierde pe asta. Sună-mă când o găsești pe cealaltă. Vreau să știu cine este cumpărătorul tău nerăbdător.”

„Doar nu crezi că a pus focul ca să mă sperie, nu?”

„Asta sună cam extrem, nu crezi?” întrebă Mercy, sperând că avea dreptate.

„Dacă vor să mă dea afară de pe proprietate, să ardă hambarul ăla vechi nu e calea de a o face. Nu-mi lipsește hambarul ăla deloc. Dar dacă încearcă în casa mea, vor avea o surpriză.” Tilda mângâie ceva în buzunarul larg al salopetei, iar Mercy își dădu seama că băuse ceaiul cu o femeie înarmată.

E un mod de a fi pe față, Kilpatrick.

***

Mai multe seturi de anvelope scârțâiau pe pietrișul de afară, iar Cade se opri să asculte. Era aproape 9:00 p.m. și nu mai lucrase niciodată atât de târziu, dar nu avea niciun rost să se grăbească acasă, pentru că Kaylie oricum nu se putea întâlni cu el mai târziu. De două ori a trebuit să demonteze o lucrare pe care o terminase pentru că făcuse greșeli stupide. Ambele incidente au fost rezultatul gândirii lui despre vizita mătușii lui Kaylie în loc să se concentreze asupra slujbei sale. Se hotărâse să nu plece acasă până când nu rezolva problema.

Afară se auzeau mai multe voci, iar el a auzit glasul scăzut și distinctiv al lui Tom. Celelalte voci păreau îngrijorate și supărate. Cade s-a lipit de peretele de lângă ușa cușetei și a ascultat. Chip vorbea. Cade nu putea descifra cuvintele, dar tonul lui era mai ridicat decât de obicei. I s-a părut că a auzit de câteva ori cuvântul „FBI”. Și numele lui Joshua Pence. Tom răspunse cu un glas liniștitor, iar pașii se auziră în timp ce grupul se îndrepta spre sala de mese în creștere.

Cade expiră, conștient brusc că își ținuse respirația în timp ce încerca să asculte. Fără îndoială, Chip transmisese vestea vizitei agenților FBI. Cade aproape căzuse când mătușa lui Kaylie apăruse la locul lui de muncă. Să-și găsească limba pentru a vorbi cu ea fusese de o sută de ori mai greu decât își imaginase. Se simțise ca și cum ea îi cunoștea toate secretele în timp ce îi vorbea, ochii ei verzi pătrunzându-i în creier. A vrut să-i spună că îl cunoștea pe Josh Pence. Că omul lucrase la fermă înainte ca Cade să fie angajat și că

fusese amabil și vesel, dar că se certase cu unii dintre ceilalți bărbați.

Apoi, într-o zi, el nu a apărut la muncă. Nimeni nu părea îngrijorat. Cade l-a întrebat pe Mitch, care a ridicat pur și simplu din umeri și a spus: „Cred că a găsit ceva mai bun”. Observase schimbul rapid de priviri dintre Mitch și Chip după răspuns.

Dar acum Josh fusese ucis?

Cade încercase să caute pe Google numele lui Josh, dorind să afle detalii despre moartea lui, dar serviciul de telefonie mobilă de la fermă era temperamental. În seara asta nu era niciunul. Nada. Zip. Trebuia să aștepte până ajungea acasă. Întrebându-se iar și iar ce i se întâmplase lui Josh, se distrăsese și mai mult și lucra defectuos.

Du-te și trage cu urechea.

Înghiți, cu gâtul brusc uscat.

S-a întâmplat ceva cu Josh, iar ei știu despre asta.

Cade deschise ușa buncărului și îi zări pe bărbați mergând încă spre sala de mese. Soarele apusese cu câteva ore înainte, iar lumina era slabă. În lumina slabă de deasupra ușii cantinei, ei erau un grup de siluete în noaptea întunecată. Cei doi băieți care se obișnuiseră să meargă peste tot cu Tom mergeau chiar lângă el. Cade nu-l mai vedea niciodată pe Tom fără ei. Păreau niște gardieni.

Este Tom la fel de periculos ca Josh?

De aceea nu merge niciodată singur nicăieri?

Picioarele i se mișcau înainte ca creierul lui să recunoască faptul că urma grupul. Cade se strecură până la marginea îndepărtată a grădinii de pietriș, preferând să meargă pe pământul tăcut. Respirația îi plutea în aer în timp ce ochii i se adaptau la lumina slabă. A început să alerge încet, păstrându-și pașii cât mai tăcuți posibil. A ajuns la sala de mese și s-a furișat în spate, unde Mitch și Chip nu terminaseră ușa din spate care ducea direct la bucătărie. Dacă s-ar fi întâlnit cu una dintre femeile de la bucătărie, ar fi spus că caută ceva de mâncare în drum spre casă. Ușa neterminată se deschise ușor, iar Cade păși într-o bucătărie goală și întunecată. Ușurarea îi făcu genunchii să slăbească. Vocile se auzeau de cealaltă parte a peretelui dintre bucătărie și zona mai mare de relaxare.

A scotocit prin unul dintre dulapuri, a luat două bucăți de pâine și a uns unt de arahide pe ele, încruntând ochii în lumina slabă.

Un sandviș pentru alibiul meu.

S-a aplecat și a urmat blatul lung până la trecere, care lăsa să intre puțină lumină în bucătărie dinspre sala de mese. Era o fereastră mare la capătul îndepărtat al bucătăriei, unde bucătarii puteau pune mâncarea pentru a fi luată cu ușurință din zona de ședere. Cade se ghemuise sub tejgheaua ridicată a trecerii și asculta.

„Familia Davidson nu mai poate rămâne în oraș. Au dat-o în bară și au fost observați de polițiști."

Nu sunt sigur cine vorbește.

„La ce s-au gândit?", a întrebat Tom McDonald.

„Nu știu", a spus prima voce. „Kimberly a făcut ceva care l-a declanșat pe Wayne."

„Zece zile consecutive de KP pentru ea", a ordonat McDonald. „Toate mesele."

Ce este KP?

„Unde au de gând să doarmă? Momentan suntem plini."

„Pot sta în cușeta care este aproape terminată și să întindă niște saci de dormit acolo. Frigul le va face bine", a declarat McDonald.

Vocile murmurând au fost de acord.

„Acum, Chip. Explică-mi cum am ajuns în atenția FBI-ului", a spus McDonald.

A urmat o pauză și câțiva pași în timp ce, a presupus Cade, Chip pășea în față. După volumul vocilor, se părea că McDonald se afla la câțiva metri de trecere, în timp ce ceilalți bărbați stăteau în grup și îl înfruntau.

Cu excepția celor două umbre ale sale. Cade și le-a imaginat stând la dreapta și la stânga lui McDonald.

Cade nu auzise niciodată un ton atât de politicos din partea lui Chip. „Cumva au făcut legătura între Pence și fermă. Aveau poza lui și ne-au întrebat dacă îl cunoaștem."

„Ce ați spus?"

„Mitch și cu mine am spus că nu-l recunoaștem. Cade a spus că nu este sigur și apoi a continuat să menționeze că o mulțime de bărbați vin și pleacă de la fermă.”

McDonald a înjurat și un alt murmur de asentiment a răsunat din micul grup. Cade și-a șters sudoarea care i se formase pe buza superioară.

„Puștiul s-a descurcat bine.”

Cade s-a înviorat la cuvintele lui Mitch.

„Pentru cineva cu doi agenți FBI holbându-se la el, Cade a jucat cool”, a continuat Mitch. „Mi s-a părut sincer. S-a comportat așa cum te-ai aștepta de la cineva care nu știe nimic, dar încearcă să fie de ajutor polițiștilor.”

Camera a rămas tăcută, iar Cade spera că Mitch nu va regreta că și-a riscat gâtul în apărarea lui.

„Ai grijă de el”, a ordonat McDonald. „Te fac responsabil să-l ții departe de priviri și să-i ții gura închisă dacă mai apar pe aici.”

„Da, domnule”, a răspuns Mitch. Coloana vertebrală a lui Cade s-a relaxat o fracțiune.

„Cum rămâne cu întrebările lor despre Pence?” a întrebat prima voce.

„Răspunde-le. Nu știm nimic despre el”, a spus McDonald. „Și află de ce cred ei că știm. Cineva trebuie să fi spus ceva care i-a adus aici.”

„Ai de gând să îi suni?” a întrebat Chip.

„Pentru ce?”

Tăcere.

„Asta e proprietatea mea și nu le datorez nimic. Destul de curând nu va mai trebui să-i suportăm.”

Bărbații au scos sunete de satisfacție împreună cu câteva răspunsuri de genul „La naiba”.

„Ați ales cu toții să fiți aici”, a spus McDonald pe un ton solemn. „V-ați pus încrederea în mine, iar noi avem un scop comun. Am de gând să mă asigur că vom atinge acest obiectiv. Pence a dat-o în bară și a plătit prețul. Este o lecție că toți trebuie să ne ținem ochii pe premiu. Văd o mare existență în viitorul nostru. Cea pe care ar fi trebuit să o avem ca americani”.

Mai multe replici de genul „La naiba, ai dreptate!” De data aceasta cu

volum.

„Dar Owen?” întrebă o a doua voce pe care Cade nu o recunoscu. „Sora lui este unul dintre agenții FBI.”

„Mă ocup eu de Owen”, promise McDonald. „Nu-ți face nici o grijă pentru el. Abia suportă să o vadă pe sora lui fibbie.”

„Eu o suport foarte bine”, a mormăit un bărbat. Râsetele au traversat grupul.

„Ea nu va fi o problemă. Și nu-ți face griji că nu vei avea femei la care să te uiți. Se vor aduna aici destul de curând. Ai fi surprins să afli cât de puternic sunt atrase femeile de bărbații cu putere. În adâncul sufletului, vor să aibă grijă de ele și vor vedea curând că acesta este locul potrivit pentru asta.”

Zgomote apreciative ajunseră la urechile lui Cade. Împreună cu sunetul ușii bucătăriei care se deschidea brusc. În mâini și în genunchi, s-a strecurat în spatele unui teanc de cutii cu produse, sperând că persoana nu va aprinde lumina. Și-a sprijinit spatele de cutii, trăgându-și picioarele lungi cât mai aproape de burtă. O lumină slabă s-a aprins, iar cutiile au aruncat o umbră peste Cade. El și-a strecurat încet cizma dreaptă din lumina care îi găsise degetul.

Te rog Doamne, te rog Doamne, te rog Doamne.

Lumina s-a stins și și-a dat seama că cineva deschisese și închisese frigiderul. Pași de bocanc au mers în spatele lui și până la ușa dintre bucătărie și sala de mese. Aceasta s-a deschis și s-a închis, iar Cade și-a îngropat capul în genunchi, ușurat.

Trebuie să ies de aici.

Și-a desfăcut picioarele și s-a târât tăcut înapoi spre ușă, cu inima bătându-i în urechi. Era aproape de ușă când cuvântul *dinamită* a ajuns la el. S-a oprit și a ascultat, încercând să audă dincolo de bătăile inimii sale.

Râsetele umpleau sala de mese. Orice ar fi sugerat McDonald, a fost hilar.

Cade nu se putea gândi la nimic hilar despre dinamită.

Frica l-a împins afară din bucătărie și pe ușă. A aruncat sandvișul în tufișuri, știind că va vomita dacă va mânca. A alergat înapoi la baracă, și-a aranjat uneltele pentru ziua următoare și s-a urcat în camionetă. Membrele îi

tremurau în timp ce conducea în afara proprietății și simțea greutatea cărții de vizită a agentului special Kilpatrick în buzunarul hainei.

A ordonat McDonald moartea lui Joshua Pence?

Capitolul 16

Poți să ne întâlnim pentru prânz?

Amețeala o cuprinse pe Kaylie în timp ce citi textul lui Cade. Ea a răspuns imediat că poate, iar apoi a petrecut următoarele treizeci de minute din a treia oră uitându-se la ceas, abia reușind să stea liniștită și să-l asculte pe dl Hausman vorbind despre cea mai înfiorătoare carte pe care o citise vreodată, *Lord of the Flies*.Cum putea să se concentreze asupra criminalilor de copii când Cade urma să vină?

Clopoțelul a sunat în cele din urmă, iar ea și-a ocolit dulapul și a ieșit pe ușa din față a școlii, gata să profite la maximum de prânzul ei de treizeci de minute. Nervii i-au furnicat la vederea camionetei lui Cade care staționa în fața școlii.

Mi-aș fi dorit să nu mai fiu la liceu.

Era greu să mergi la școală în fiecare zi când bărbatul pe care îl iubeai nu mergea.

Ea a deschis portiera pasagerului, a urcat în mașină și a alunecat pe banchetă, admirându-l în blugi și haină de piele. El a tras-o aproape și a sărutat-o adânc.

Ea s-a topit.

„De ce nu ești la serviciu?”, a întrebat ea după ce sărutul s-a încheiat și el a pus camioneta în viteză.

„Trebuia să vin în oraș pentru niște provizii. Nu cred că vor observa dacă îmi ia mai mult timp decât ar trebui.”

„Putem merge la Dairy Queen?”

Un burger suna delicios. „Absolut.”

Ea s-a cuibărit în umărul lui în timp ce el conducea, inhalând mirosul de cherestea proaspăt tăiată care se agăța de el.

Nu pot să sar peste restul zilei. Dar era tentat. Era un lucru bun că trebuia să se întoarcă la locul de muncă.

„A spus mătușa ta ceva despre mine?” a întrebat el.

„Nu. Trebuie să stabilim o zi în care poți veni la cină ca să te poată cunoaște.”

„A adus iar vorba despre asta?”

„Nu. Nu a mai pomenit nimic de la marea noastră discuție de zilele trecute, dar i-am spus că vom programa ceva.”

El a dat din cap și a apăsat intermitent pentru a vira în parcarea Dairy Queen. „La ce fel de cazuri lucrează ea la FBI?” a întrebat el.

„Știu că lucrează la asasinarea celor doi agenți. Asta îl include și pe tipul care a fost găsit ucis acum câteva nopți. Ei cred că aceste cazuri au legătură... împreună cu alte incendii minore. Ea nu prea vorbește despre asta acasă.”

„Probabil că nu ar trebui să o facă.”

„Adevărat. Și are nevoie de o pauză de la a se gândi la ele. Încerc să îi distrag atenția în timpul cinei pentru că devine foarte tăcută și știu că îi este greu să și le scoată din cap.”

„Dedicată.”

„Este.”

„Deci, ea lucrează cazuri de crimă,” a spus el, vocea lui prins pe cuvântul *crimă.*

„Nu întotdeauna. De când a fost transferată la Bend, primește câte puțin din toate. În Portland a fost repartizată în principal la terorism intern. Aici au mult mai puțini agenți, așa că toată lumea lucrează la toate.”

A parcat, dar s-a întors să se uite la ea în loc să deschidă ușa. Ochii lui căprui erau gânditori. „Îl cunoșteai pe vreunul dintre bărbații care au fost uciși? Agenții... sau celălalt tip?”

Kaylie a scuturat din cap. „Nu. Știu că Truman lucrase puțin cu agenții, iar ei tocmai l-au identificat pe celălalt tip, dar nu auzisem niciodată de el. Ei

nu sunt siguri de unde este.”

„Asta trebuie să fie frustrant.”

„Mătușa Mercy a spus că are o fiică în Portland și că a făcut demersuri pentru ca el să fie înmormântat acolo.”

Ușurarea i-a umplut fața. „Asta e bine.”

E atât de sensibil. „Ți-e foame? Probabil ar trebui să ne luăm mâncarea și să mergem să mâncăm în parcarea școlii, ca să nu întârzii.”

„Să mergem.”

Înăuntru și-au plasat comanda. Și au așteptat. *De ce e locul ăsta mereu atât de lent?*

Ea calcula câte minute mai avea cu Cade când l-a auzit salutând pe cineva. Și-a ridicat privirea de la telefon ca să vadă zâmbetul răutăcios al lui Landon și pe Finn stând chiar în spatele lui.

Ea a forțat un zâmbet, sperând că comanda lor de mâncare ar strigată în acea secundă.

„Chiulești?” a întrebat-o Landon.

„E prânzul.”

„Ai sunat la poliție pentru noi noaptea trecută?” Landon a întrebat cu un zâmbet larg, dar tonul lui era mortal de serios.

„Ce naiba vrei să spui?” a întrebat Cade în timp ce Kaylie a privit, frica se învârte în intestinul ei.

„Ceea ce vreau să spun este că nu cred că este o coincidență că un polițist a apărut în acea noapte. Și cine a fost singurul care a scăpat nepedepsit?” În spatele lui Landon, Finn a încercat să se uite de susținere, dar ofilit sub privirea lui Kaylie.

„Ai văzut-o dând un telefon?” a răbufnit Cade. „Crezi că are vreo putere telekinetică să îl cheme pe șeful poliției? Pentru că e singurul mod în care ar fi putut să o facă.”

„Nu am sunat pe nimeni,” a afirmat Kaylie. „Dacă nu vrei să fii prins de polițiști, atunci nu face nimic stupid.” Furia i-a întunecat vederea. Landon putea să se ducă naibii. Și dacă Cade nu putea vedea ce măgar era până acum, trebuiau să aibă o discuție serioasă.

„Ai vorbit cu șeful tău despre munca suplimentară?” Landon l-a întrebat pe Cade, schimbând subiectul.

Kaylie era iritată. *În niciun caz Cade nu trebuia să încerce să-i găsească de lucru.*

„Ei nu sunt în căutare chiar acum,” a spus Cade. „Dar voi păstra urechile deschise.”

Pot spune că minte. Poate că el începe să vadă tipul de persoană care este Landon.

„Numărul douăzeci și trei!”

„Asta suntem noi.” Kaylie s-a avântat în față pentru a apuca pungile cu mâncare. „Am nevoie să mă întorc la școală.” Ea s-a îndreptat spre ușă, lăsându-l pe Cade pentru a spune la revedere băieților. Ei îi ajunsese.

Afară, el a luat pungile de la ea și a ținut-o de mână în timp ce mergeau spre camionetă. „Nu vrei ca Landon să lucreze acolo, nu-i așa?” a întrebat ea.

Cade a deschis ușa camionului pentru ea înainte de a răspunde. „Nu cred că i s-ar potrivi.” A închis portiera și a mers pe partea șoferului.

„Eu nu l-aș recomanda,” Kaylie a declarat. „Am sentimentul el nu este foarte fiabil.” Ea l-a privit pe Cade îndeaproape, în așteptare pentru reacția lui.

„Nu este. Există un motiv pentru care a fost concediat de atâtea ori.”

Ea a respirat adânc. „Știu că este un bun prieten de-ai tăi, dar nu-mi place prea mult de el.”

Cade nu a spus nimic și s-a concentrat pe condus. „De fiecare dată când îl văd, mă insultă.”

„Asta e doar...”

„Nu cred că există nicio scuză pentru o asemenea grosolănie.”

El tăcea din nou.

„L-ai mințit în legătură cu slujba. L-ai întrebat măcar pe șeful tău despre asta?”

„Nu. Dar nu-i pot spune asta.”

„Asta e de înțeles.” Ea a respectat faptul că Cade și Landon au fost prieteni pentru o lungă perioadă de timp, dar ea nu avea de gând să rămână

tăcută despre cum o trata. „Nu pot să cred că m-a acuzat că l-am sunat pe Truman în acea noapte.”

„Întotdeauna caută pe cine să dea vina”, a spus Cade încet, ca și cum ar fi văzut în sfârșit adevărul.

„Nu e frumos.”

„Nu e. O să mă asigur că vom sta departe de ei când vom ieși împreună.” El a tras într-un loc de parcare la școală. A oprit camionul, i-a pus un braț în jurul umerilor și a sărutat-o. „Îmi pare rău că prietenii mei sunt idioți.”

Ea a râs împotriva gurii lui. „Chiar sunt. Mi-ar plăcea să fac lucruri cu alte cupluri, totuși. Sunt niște tipi la serviciu cu care ai prefera să stai?”

El s-a tras ușor înapoi, încruntându-se. „Nu.” El a deschis o pungă și i-a întins un burger.

Ea a așteptat, așteptând o clarificare. Dar nu a primit niciuna. „Nimeni? Pe bune? Nu-ți plac băieții cu care lucrezi?” A desfăcut sandvișul și a prins o picătură mare de grăsime cu șervețelul. A luat o înghițitură, savurând aroma cărnii sărate și suculente cu brânza.

„Ei sunt mai în vârstă. Nu cred că am avea prea multe în comun.” El a studiat celelalte mașini care ajungeau în parcare pe măsură ce studenții se întorceau de la prânz.

„Ei bine, o să mă gândesc la o seară în care poți veni la cină, astfel încât mătușa Mercy să te poată cunoaște.”

El a tresărit cât de puțin. „Am cunoscut-o deja.”

„Ce? Când?” Kaylie aproape se sufocă cu muscatura de burger din gura ei. „Mătușa mea nu mi-a spus asta!”

„A venit la fermă ieri. Întreba despre tipul ucis care a avut gâtul tăiat.”

„Oh, asta are sens. Te-ai prezentat?”

„Oarecum. Nu cred că mă place.”

„Ea nu te cunoaște. Nu o judeca după cum este în timp ce lucrează. Am văzut-o; e numai afaceri. Când nu lucrează, e mult mai relaxată.”

„Nu știu...”

„Poți să vii seara de Ziua Recunoștinței? Luăm cina mai devreme în timpul zilei, dar invităm niște oameni la desert. Ar merge?”

Părea inconfortabil. „Da, asta ar fi, probabil, bine.”

Kaylie înghițit ultima îmbucătură din burger ei și și-a șters gura. „Trebuie să fug. Sunt atât de bucuroasă că ai venit, chiar dacă nu am avut mult timp.” Sărutul lui a făcut-o să ia în considerare să sară peste testul ei de matematică în timpul ultimei ore. *Și el trebuie să se întoarcă la muncă.*

A coborât din camion și și-a luat rămas bun. El părea puțin supărat, iar ea s-a bucurat în secret că nici lui nu-i plăcea despărțirea.

Capitolul 17

Cade a descărcat trei bucăți din stiva de cherestea din spatele camionului său și le-a dus în magazia în care găsise dinamita zilele trecute.

Aceasta dispăruse. S-a holbat la locul gol, întrebându-se dacă și-a imaginat.

Nu. Știu *că a fost acolo.*

Amețit, a mers înainte și înapoi, descărcând mai multe scânduri în timp ce se întreba unde a dispărut dinamita.

Au mutat-o ca să nu o găsesc?

Ce au de gând să facă cu ea?

De ce îmi pasă mie?

A repetat ultima frază de zece ori în minte. Orice ar fi făcut Tom McDonald pe proprietatea sa nu era treaba lui Cade. El era aici ca să muncească. Era plătit bine și îi plăcea să vadă cum clădirile se construiau încet. Era satisfăcător să vadă rezultatele muncii lui. Chip spusese că săptămâna viitoare vor turna fundația pentru un alt adăpost. Pentru Cade, asta era confirmarea că mai aveau de lucru pentru el. Erau bani buni. Mai mulți decât câștigase vreodată, și să fie al naibii dacă avea de gând să o dea în bară.

A lăsat o placă la locul ei, s-a învârtit ca să ia alta din camion și aproape că a dat peste Tom McDonald.

McDonald bloca intrarea în șopron, circumferința lui mare fiind siluetă de cerul strălucitor din spatele lui. Cade s-a dat la o parte, presupunând că McDonald avea nevoie să intre în magazie. McDonald nu s-a mișcat, iar Cade nu i-a putut vedea ochii cu cerul din spatele lui. A aruncat automat o privire în spatele uriașului, căutându-și omniprezentul duo de... bodyguarzi? Lachei?

Maimuțe? McDonald era singur pentru prima dată. Cade a întredeschis ochii și a blocat lumina zilei cu o mână, aducând fața lui McDonald în centrul atenției.

„Scuzați-mă, domnule."

McDonald nu s-a mișcat. „Ești un copil politicos, Pruitt. Îmi place asta. Nu destul de mulți oameni au maniere în zilele noastre."

„Mulțumesc, domnule." Lui Cade nu-i păsa dacă McDonald îi spunea copil. McDonald putea să-i spună cum voia atâta timp cât continua să-l plătească.

„Tocmai mă uitam la munca ta la baracă. E solid și curat. Imi place asta. Mă bucur că am ascultat când mi-ai fost recomandat." McDonald a continuat să se holbeze la el.

Este acesta un fel de test?

„Vă mulțumesc din nou, domnule. Îmi place munca."

„Ai o bună etică a muncii." McDonald a dat din cap. „Mi-aș dori ca mai mulți oameni de pe aici să aibă asta. Ai terminat într-o singură zi ceea ce le lua lui Chip și Mitch să facă."

Mă întrebam dacă cineva va observa asta.

Cade îl privea pe McDonald cu ceva mai mult respect. Omul fusese atent. Sincer, Cade nu-l văzuse prea des pe la fermă și se întrebase cum reușea să ia pulsul la toate.

„Uneori trebuie să faci munci pe care le urăști", a continuat McDonald. „Dar întotdeauna am crezut că trebuie să dai o sută zece la sută, indiferent cât de nasoală e slujba sau cât de mult nu-ți plac oamenii cu care lucrezi. Important este cum te simți pentru că ai făcut ceea ce trebuia făcut și ai făcut-o bine." Ochii lui McDonald erau mici în fața lui bombată și largă. Întotdeauna a avut obrajii roz, dar astăzi păreau mai roșii. Respira greu. De înțeles de la efortul pe

care trebuie să-l depună pentru a-și mișca greutatea voluminoasă. Dar el nu era un leneș, era mereu în mișcare și dădea ordine.

Cade simțea transpirație sub subsuori. *La ce vrea să ajungă? Este supărat de ceva?*

„Am făcut ceva greșit, domnule?"

Fața lui McDonald s-a luminat. „Oh, nu, băiete. Te-ai descurcat bine. Nu aș putea fi mai mulțumit. Am vrut doar să-ți aud impresiile despre vizita FBI."

„Oh." Mai multă transpirație. „Aveau o fotografie și m-au întrebat dacă îl cunosc."

„Îl cunoșteai?"

Cade a ținut contactul vizual cu bărbatul mare. „Am crezut că l-am văzut pe aici, dar nu am fost sigur. Nu suficient ca să spun că îl cunosc."

O privire gânditoare a apărut în ochii lui McDonald, iar el a evaluat cuvintele lui Cade timp de cinci secunde lungi. „A lucrat pe aici un pic. Nu a ieșit bine și l-am lăsat să plece. Nu știu ce făcea la ferma aia cu focul... Poate dormea în hambar. Nu cred că mai avea unde să se ducă după ce l-am concediat." Ochii lui păreau să se întunece. „FBI-ul nu trebuie să știe că a lucrat aici. Uneori nu țin cele mai bune evidențe de angajare."

Cade a apucat scuza cu ușurare. „De înțeles, domnule."

„Uneori e mai bine pentru un angajat dacă îl plătesc pe sub masă. Nu-mi place să văd guvernul luând mai multe taxe decât merită."

„Asta e decent din partea ta."

„Guvernul nostru ia din toate mai mult decât ar trebui. Unde se duc toți banii ăia? Nu mi-ar da de pomană când am nevoie. De câte taxe au nevoie pentru a ne construi și întreține drumurile? Asta e tot ce am nevoie de la ei. Ceva pe care să conduc."

Cade a dat din cap. Auzise refrenul toată viața lui. Nu era neapărat de acord cu el, deși nu-i plăcea să vadă bucata aia scoasă din salariul lui la fiecare două săptămâni.

Se oferă să mă plătească pe sub masă?

Disconfortul îl făcu să-și miște picioarele. Nu era un drum pe care dorea să pornească. Voia să-și construiască un trecut profesional bun și să rămână de

partea cea bună a legii - toate acestea.

„Nu înțeleg de ce este nevoie de atât de mulți birocrați pentru a construi ceva atât de simplu precum drumurile”, a continuat McDonald. „Acolo se duc o mare parte din impozitele noastre, plătind oameni inutili. Același lucru se întâmplă și cu poliția de pe aici. Ei nu lucrează pentru noi; ei lucrează pentru guvern și sunt limitați să aplice o mulțime de legi stupide pe care nimeni nu le dorește. Suntem capabili să ne facem singuri poliția; noi știm ce este bine și ce este rău. Nu avem nevoie de o mulțime de politicieni care să decidă asta pentru noi.”

Privirea lui părea să pătrundă în craniul lui Cade. *Ar trebui să fiu de acord?*

În schimb, el își ține gura închisă. *Când ai dubii, nu spune nimic*.

McDonald a continuat să se holbeze la el, iar Cade a simțit cum îi curge sudoarea pe o parte. Apoi, un zâmbet mare i-a crăpat fața bărbatului. „Deștept, nu-i așa? Îmi place că-ți ții gura închisă chiar dacă ochii tăi spun că nu ești chiar de acord cu mine. Arată că ești capabil să asculți.”

„Fiecare are dreptul la opinie. Încerc să respect asta.”

„Bine.” Privirea lui era gânditoare în timp ce îl studia pe Cade. „Voi vedea ce pot face pentru a-ți găsi alte sarcini pe aici. Poate ceva mai multă responsabilitate. Dar dacă agenții ăia de la FBI sau alți polițiști apar, să mă anunți. Nu trebuie să le răspundem la nicio întrebare. Sunt doar curioși. Guvernul nu mă place de multă vreme pentru că nu le suport rahaturile. Profită de fiecare ocazie pentru a mă hărțui. Ceva îmi spune că acesta este doar începutul. Am plecat din Idaho pentru că lucrurile deveneau prea complicate. Aș vrea să evit asta aici.”

„Nicio problemă.” *Mai multă responsabilitate? Încearcă să mă mituiască? Să mă facă să tac?*

Dacă află că mătușa prietenei mele lucrează pentru FBI?

Cade a simțit o atingere de amețeală când gândul l-a lovit. Își mințea deja șeful că nu-i spunea despre mătușa lui Kaylie, Mercy?

Ce se întâmplă dacă el știe deja și acest lucru este un test mare?

Burta i s-a făcut lichidă și genunchii i-au cedat ușor. A continuat să mențină contactul vizual cu McDonald's, dar în interior era gata să se prăbușească și se întreba dacă transpirația lui era vizibilă prin cămașă.

McDonald l-a bătut pe umăr. „Ne mai vedem, Pruitt." L-a strâns de umăr, s-a întors și a plecat, magazia fiind brusc mai luminoasă în interior pentru că ușa nu mai era blocată. Cade a făcut doi pași și și-a sprijinit spatele de perete, apoi s-a aplecat și și-a sprijinit mâinile pe coapse. Se împotrivi dorinței de a vomita.

Tocmai am picat testul lui?

Acum ce?

Trebuie s-o țin pe Kaylie departe de aici.

***

Mercy își recunoscu fratele din spate în timp ce vorbea cu Rose. Rose stătea într-o cabină de la restaurant, cu fața întoarsă spre Owen când acesta stătea la masa ei. Mercy făcu o pauză, nevrând să deranjeze, dar apoi văzu *o expresie* pe fața lui Rose și se apropie, trăgând cu urechea în mod evident.

Ultima ei discuție cu Owen era proaspătă în mintea ei. *Discuție* era un cuvânt blând pentru felul în care îi vorbise și nu voia să revină asupra conversației lor, dar expresia de pe chipul lui Rose i-a anulat prudența. De când se întorsese la Eagle's Nest, Mercy descoperise că ar trece prin foc pentru orice membru al familiei ei. Chiar și pentru Owen.

Dezgustul din expresia lui Rose o făcu să meargă mai departe.

„ ... amândoi credem că e lucrul cel mai bun de făcut", îi spuse Owen ferm lui Rose.

„Ți-ai ieșit din minți", răspunse Rose.

„E un tip foarte drăguț. L-am întâlnit ieri pentru prima dată și cred că ți-ar plăcea de el."

„Ai întâlnit un tip o dată și ești gata să mă măriți cu el? Iisuse, Owen.

Știi câte lucruri sunt greșite în ceea ce tocmai mi-ai spus?”

„Căsătorie?” Mercy nu a mai putut sta deoparte. Ușurarea a umplut fața lui Rose când a auzit vocea surorii ei, iar Owen s-a întors.

„Poate reușești să-i bagi mințile în cap lui Owen”, a spus Rose. „El și tata sunt disperați să-mi găsească un soț.”

„Un soț?” Mercy s-a învârtit pe Owen. „Crezi că are nevoie de *un soț?”*

Bărbia lui Owen s-a ridicat în sus și și-a încrucișat poziția. „E însărcinată.”

„Și ce dacă?”

„E lucrul corect de făcut.”

„În ce secol trăiești?”

Furia i-a ieșit din ochi, iar Mercy și-a întors privirea spre Rose. „Tu nu ai nimic din toate astea, nu?”

„La naiba, nu.”

„Are nevoie de cineva...”

„Te asculți?” a spus Mercy. „Cunoști pe cineva mai capabil sau mai puternic decât Rose? Ea poate face orice!”

„Tu nu înțelegi”, a început el să spună.

„Înțeleg foarte bine”, a replicat Mercy. „Tu crezi că o femeie are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Da, este minunat când doi oameni se îndrăgostesc și încep o viață împreună, dar Doamne, Owen, nu *forțezi* să se întâmple asta!”

„Mama și tata îmbătrânesc. Ei nu vor mai fi capabili să aibă grijă de...”

„Oprește-te chiar acolo.” Mercy a ridicat o mână. „Cine are grijă de cine? Din câte am văzut, Rose are grijă de toată lumea din casa aia. Singurul lucru pe care nu-l poate face este să conducă.” S-a uitat atent la fratele ei. „Ai uitat că am crescut împreună? A lăsat vreodată Rose lipsa vederii să o oprească din *ceva?”*

„Este o lume diferită acum”, a susținut el. „Ea are nevoie de un bărbat protector în casa ei. Cu toții trebuie să fim capabili să ne apărăm.”

„Atunci învață-o cum. Sincer, nu știu ce ar trebui să o învăț.” S-a uitat la Rose, surprinsă că nu vedea abur ieșind din urechile surorii ei. „Ai făcut toate

cursurile de autoapărare pe care ai putut să pui mâna, nu?”

„Absolut.”

„Asta nu a ținut-o în siguranță acum două luni!” a răbufnit Owen.

Liniștea a umplut restaurantul.

„Vezi?” Owen și-a coborât vocea. „Știi că am dreptate. E vulnerabilă.”

„Ai uitat că *prietenul tău* a fost cel care a atacat-o?” a șuierat Mercy. „Nu aș avea încredere în niciun bărbat recomandat de tine. Istoricul tău e nașpa. Și tu recomanzi un tip pe care abia l-ai cunoscut? De unde știi că nu e un nenorocit care-și bate nevasta? Instinctul tău protector îți încurcă judecata.” Ea a fulgerat. „Sau poate că nu e așa. Poate că asta crezi cu adevărat... că orice bărbat e mai bun decât niciunul.”

„Pot să spun ceva?” Sarcasmul a umplut tonul lui Rose.

Owen și Mercy s-au uitat la ea.

„Amândoi exagerați și amândoi încercați să mă protejați în felul vostru. Treceți peste asta. Sunt perfect capabilă să vorbesc pentru mine. Owen, renunță. Să nu-mi mai vorbești *niciodată* despre bărbați. Mercy, liniștește-te. Pot să-mi duc singură bătăliile.”

Mercy respiră adânc și își strânse buzele, hotărâtă să nu vorbească. Rose avea dreptate. Era ca și cum ar fi fost din nou copii, iar Rose îi lua la rost pe frații ei pentru că încercau să îi ușureze calea. Întotdeauna fusese capabilă să facă lucrurile; nu avea nevoie ca Mercy să o apere.

Dar, Doamne, e al naibii de greu să-mi țin gura.

Mercy se uită la Owen și văzu că și el ducea aceeași luptă. Recunoașterea curgea între privirile lor. Rose nu avea nevoie de ei doi pentru nimic.

„Îmi pare rău, Rose”, mormăi Owen. „Mă simt de parcă aș fi din nou un adolescent care încearcă să-și protejeze surioara.”

„Gata cu discuțiile despre soț”, a ordonat ea.

„De acord”, a spus Owen morocănos, arătând ca și cum tocmai ar fi fost de acord să nu mai mănânce niciodată carne roșie. „Dar copilul...”

„Owen!”

El, cu înțelepciune, nu a mai spus nimic.

„Abia aștept să-mi cunosc noua nepoată sau noul nepot”, a spus Mercy.

„Vei avea mai mult ajutor decât știi tu ce să faci cu el.”

Owen și-a luat rămas bun și a ieșit din restaurant. Mercy s-a așezat în cabina de vizavi de Rose, bucurându-se de roșeața de pe obrajii lui Rose. *Va fi o mamă minunată.* Mercy încă se mai temea când se gândea că Rose va avea copilul violatorului ei. Dar momentele de teamă erau depășite numeric de momentele de mândrie față de sora ei. Știa că oamenii vor vorbi pe la spatele lui Rose, dar dacă Mercy va afla, nu vor mai scoate un cuvânt.

Dacă îl tratau diferit pe copilul nevinovat al lui Rose din cauza a cine fusese tatăl său, aveau să aibă de-a face cu mătușa Mercy. Dacă mai rămânea ceva după ce mama Rose se ocupa de ei.

„Owen e diferit”, a spus Rose. „Întotdeauna a fost supraprotector, dar nu l-am mai auzit niciodată atât de furios.”

„Era supărat pe tine?”

„Nu, nu era îndreptat spre mine, dar am auzit-o în felul în care își spune cuvintele. E ca și cum ar avea nevoie să se descarce... să-și ia un milion de lucruri de pe suflet. A fost așa de când a murit Levi. Nu a mai fost la fel.”

„Știu.” *Dar nu prea știu. Nu am avut timp să îl cunosc din nou pe Owen înainte să moară Levi.* „Încă port multă vină pentru asta”, a șoptit Mercy, copleșită brusc de imaginile fratelui ei ucis.

„Nu”, i-a ordonat Rose. „Nu a avut nimic de-a face cu tine”.

„Știu,” a repetat Mercy, mințind pentru a doua oară. *Dar așa se va simți mereu.*

„Bună ziua, doamnelor!” Ina Smythe, Barbara Johnson și Sandy de la bed-and-breakfast le-au salutat pe surori, iar Mercy s-a strecurat în cabina imensă pentru a-și face loc. Câteva secunde mai târziu a apărut Pearl și a ocupat ultimul pic de loc din cabină. Mercy era tăcută și lăsa conversația să curgă în jurul ei. Rose o invitase să se alăture micului grup de femei care se întâlneau la fiecare câteva săptămâni pentru a discuta și bârfi. Părea egoist, dar discutau și despre cine din oraș avea nevoie de ajutor. Puterea ascunsă a orașului stătea la masă, realiză Mercy dintr-o dată. Aceste femei îi cunoșteau pe toți, știau despre situațiile lor și erau dornice să ajute. De când Mercy s-a alăturat grupului, au strâns bani pentru rechizite școlare și haine pentru o familie tânără.

De asemenea, furnizaseră trei săptămâni de mese când soțul lui Sarah Browne murise.

Familiile erau prioritatea lor.

„Cum te tratează copilul ăla?” a întrebat Sandy cu o privire invidioasă în ochi. Mercy nu știa de ce roșcata înaltă nu era măritată și nu avea copii. Avea una dintre cele mai hrănitoare personalități pe care Mercy le întâlnise vreodată. Era perfectă pentru a-și conduce afacerea.

„Mă simt grozav”, a spus Rose cu zâmbetul ei dulce obișnuit. „O mulțime de energie”.

Acest răspuns a stârnit murmure din partea lui Ina, Pearl și Barbara. „Am fost epuizată din prima zi”, a spus Pearl. „Cu ambii copii. Și nu a dispărut până când nu au plecat la școală.”

Ina și Barbara au dat din cap cu emfază.

Mercy s-a uitat la ceas, știind că nu putea petrece mai mult de câteva minute cu grupul înainte de a se întoarce la biroul ei.

„Celie Eckham spune că fiul ei, Jason, are nevoie de o slujbă”, a spus Sandy. „Are cineva vreun indiciu?” S-a uitat cu speranță în jurul mesei.

„Am auzit că Tom McDonald face angajări”, a spus Barbara. „Dar e un pic cam greu să ajungi la el.”

Mercy a fost instantaneu alertă. „L-am cunoscut pe Tom”, a spus ea întâmplător. „Ce angajează oamenii să facă?”

Vechia ei profesoară de engleză din liceu s-a încruntat. „Cred că este în căutare de muncitori în construcții. Am auzit pe cineva spunând că plănuiește să găzduiască destul de multe mâini în cele din urmă.”

„Are niște turme? Ce crește?” a întrebat Mercy.

Barbara a ridicat o sprânceană la Ina, care a scuturat din cap și s-a încruntat. „Nu știu și nu-mi place de el”, a spus Ina. „Hai să nu trimitem pe nimeni în calea lui. Tânărul Jason își poate găsi o slujbă în altă parte.” S-a uitat la Mercy. „Nu știu ce se întâmplă acolo. E în oraș doar de un an sau cam așa ceva. El și băieții care s-au mutat acolo cu el.”

„De ce nu-ți place de el?” Ina Smythe cunoștea pe toată lumea, iar Mercy avea încredere în judecata ei de caracter. Faptul că ea nu plăcea pe cineva era

o mare pată neagră în cartea lui Mercy.

Femeia mai în vârstă se gândi pentru o clipă. „Eram la coadă în spatele lui la magazinul alimentar. L-a certat pe bietul casier, care nu făcuse nimic rău. Obrăznicia este nepotrivită. Când m-am întâlnit cu el pe stradă, Scout al meu a mârâit la el și a încercat să se ascundă după picioarele mele. Scout îi place pe toți și am încredere în instinctul acestui câine".

Mercy nu știa ce să spună.

„Nu te poți baza pe părerea unui câine", a contracarat Barbara. „Sunt sigură că banii lui Tom McDonald sunt la fel de verzi ca ai oricui altcuiva. Uneori trebuie să faci o muncă pe care o urăști ca să plătești facturile. Celie spune că Jason abia se ridică de pe canapea și mănâncă junk food în timp ce se uită la televizor toată ziua. E obositor pentru ea, ca să nu mai vorbim de costisitor."

„Are nevoie de un șut rapid în fund", a afirmat Ina. „Celie nu a fost niciodată una care să-și disciplineze băieții. Acum uită-te la ei."

„Ce l-a adus pe McDonald în zonă?" a întrebat Mercy, dorind să afle mai multe despre acest om. Știa din cercetările despre McDonald că acesta cumpărase ferma cu un an în urmă și că își petrecuse cea mai mare parte a vieții sale curate, respectând legea, în nordul statului Idaho. Cazierul său era dezamăgitor de tern. Când îi studiase fotografia de pe permisul de conducere pe computer, se gândise că arăta bine pentru cei șaptezeci de ani ai săi, dar unii oameni sunt înzestrați cu gene bune. De asemenea, nu se căsătorise niciodată și nu avusese copii; poate că asta era cheia pentru a arăta tânăr. Majoritatea femeilor de la masă ar fi fost probabil de acord.

Femeile schimbară mai multe priviri între ele. Nimeni nu părea să știe răspunsul la întrebarea lui Mercy.

„Am auzit că a avut o ceartă cu un vecin din Idaho", spuse în cele din urmă Pearl cu o voce liniștită.

„Trebuie să fi fost ceva ceartă dacă s-a mutat în alt stat", a observat Mercy.

„Era vorba de Silas Campbell".

„Oh!" Mercy se îndreptă în scaunul ei. Silas Campbell era unul dintre cei

mai urmăriți lideri ai miliției din vest de către FBI. Petrecuse ceva timp în închisoare în anii '80, dar mersese pe calea cea dreaptă multă vreme. Oamenii care l-au urmat au fost o altă poveste. *Asta înseamnă că McDonald favorizează sau este împotriva opiniilor sale? De ce nu era asta în dosarul lui?* Ar fi observat dacă Silas Campbell ar fi fost trecut ca asociat cunoscut.

„Oh, la naiba!" a spus Ina. „Sunt numai zvonuri. Mă îngrijorează mai mult faptul că Scout nu-l place. Și de ce nu a fost niciodată căsătorit? Asta îmi spune multe despre caracterul lui."

Dădu din cap în jurul mesei.

„Eu nu sunt căsătorită", spuse Mercy. „Ce spune asta despre mine? Sau despre Sandy și Rose?"

Ina s-a întins peste masă și i-a bătut mâna. „Mai lasă puțin timp, dragă. Tu ești următoarea." Ochii ei stinși erau blânzi, iar alături de ea Barbara Johnson a radiat.

„Stai puțin. Nu mă mărita așa de repede. *Îmi place* să fiu singură. Ar fi nevoie de foarte multe ca să mă facă să renunț la independența mea."

„Alegerea bărbatului potrivit îți va proteja independența, dragă", a spus Barbara. „Și noi credem că bărbatul pe care l-ai ales nu va schimba nimic la tine."

Au vorbit despre mine?

Bineînțeles că au vorbit.

Mercy a fumegat și s-a uitat la Sandy, care stătea în tăcere cu un zâmbet larg pe față. Rose avea aceeași expresie. *Sunt doar fericite că atenția nu este asupra lor.*

„Nimic nu este stabilit", a argumentat Mercy. „Abia ne cunoaștem. Nici măcar nu am..."

Ea și-a închis buzele. *Spus „Te iubesc".*

Ina și-a înclinat capul și a studiat-o pe Mercy. „O să vină. Truman are răbdarea unui sfânt. Știe ce face."

„Ce face?" a mormăit Mercy, simțind că un reflector îi lumina fața. Atenția concentrată a femeilor i-a umezit axilele.

„Așteaptă să vezi ce ai chiar în fața ochilor, dragă. Un om bun și stator-

nic.”

Mai multe încuviințări din cap.

Mercy a studiat fiecare femeie în parte. *Sunt serioase.*

A înghițit în sec, simțindu-se prinsă în capcană.

Asta este ceea ce face Truman?

Capitolul 18

Cade nu putea dormi.

Întins pe spate, și-a băgat brațele sub cap și a privit tavanul în întuneric.

Își tot retrăia conversația cu Tom McDonald, întrebându-se dacă răspunsese cum trebuie.

De ce îmi pasă ce crede el?

Pentru că avea nevoie de banii din slujbă. Acum era dispus să se uite în altă parte și să spună orice pentru a continua să primească banii. Săptămâna trecută făcuse zece ore suplimentare la tarif și jumătate, iar McDonald nici măcar nu clipise. În ritmul ăsta ar fi avut destul pentru un avans la camionul ăla nou înainte de Crăciun.

Dar cum rămâne cu Joshua Pence?

Era greșit să-și țină gura închisă?

Chipul hotărât al lui Mercy Kilpatrick de la ferma McDonald i-a venit în minte.

Nu avea nicio informație care să o ajute în cazul ei. Îi părea rău că Pence murise, dar asta nu însemna că îl putea ajuta să afle cine îl omorâse.

S-a așezat și a aruncat pătura. Ridicându-se în picioare, a început să se plimbe prin cameră, cu energia nervoasă curgând prin fiecare nerv. O dorință copleșitoare de a merge la o plimbare cu mașina cu geamurile coborâte l-a lovit. Voia să simtă aerul rece al nopții biciuindu-i fața.

Poate Kaylie...

Nu. N-avea cum să se întâlnească cu el.

S-a mai plimbat puțin, știind că dacă se urcă în camionetă, se va trezi în fața casei mătușii ei.

Nu face asta.

Și-a luat telefonul și a sunat-o. L-a ascultat sunând, dorindu-și să o poată vedea pe FaceTime, dar știind că ea nu ar aprecia asta în toiul nopții.

„Cade?" vocea ei somnoroasă îi răsuna în ureche. „E totul în regulă?"

„Voiam doar să-ți aud vocea." Era adevărat. Auzind-o vorbind i-a calmat instantaneu nervii și i-a liniștit creierul.

„Ce faci?" Ea părea mai trează acum. „Încerc să adorm, dar vreau să fac o plimbare cu mașina."

Ea a scos un sunet mic. „Nu mă pot întâlni cu tine", a șoptit ea.

„Știu. Doar că am multă energie și mi-e dor de întâlnirile noastre nocturne. Cred că m-am obișnuit cu ele."

Râsul ei moale i-a făcut stomacul cald. „Și mie mi-e dor de ele. Deși e mult mai ușor să mă trezesc dimineața acum. Și m-ai văzut astăzi în timpul prânzului."

„Nu e la fel."

„Sunt de acord."

Au rămas tăcuți pentru un moment lung, în timp ce el căuta cuvintele care să-i explice cât de mult îi lipsea fără să pară un idiot îndrăgostit. „Mi-e dor de tine", a spus el, știind că transmitea doar o parte din emoția pe care o simțea.

„Și mie. Te duci înapoi la culcare?"

El nu se culca. „Nu știu. Sunt foarte treaz."

„Aș putea fi geloasă dacă aș ști că conduci noaptea fără mine. Cât de penibil e asta?"

„Foarte. Dar te înțeleg. E treaba noastră." El nu i-a spus că îi plăcea că ea era geloasă.

„Ne vom gândi la ceva nou. Amândoi știam că nu putem continua așa pentru mult timp. Era atât de greu a doua zi."

„O să mă urăști dacă îți spun că mă duc la o plimbare cu mașina? Nu

cred că mă pot întoarce la somn.”

Ea a tăcut o clipă. „Nu veni aici.”

„N-o să vin. Îți promit.” A încheiat convorbirea și s-a îmbrăcat, simțindu-se ciudat de gol, și știa că o plimbare cu mașina nu-i va umple golul din stomac.

***

„Vin imediat”, a spus Truman cu o voce somnoroasă, iar Ben știa că își trezise șeful.

De data aceasta, Ben îl anunțase pe Truman înainte de a răspunde la un apel de la miezul nopții privind un hoț.

„Sunt acoperit. Am chemat Deschutes County să mă susțină”, a spus Ben. „Acum o lună m-aș fi dus singur, dar după ultima oară...”

„Vin și eu”, a declarat Truman. „Trebuie să punem capăt acestor incendii. Nu-mi pasă dacă hoinarul se dovedește a fi o căprioară. De acum înainte vreau mai multe mașini la fiecare apel nocturn.”

Ben a fost cuprins de ușurare. Se simțise ca un pămpălău sunând la poliție *și* la șeful său, dar Truman avea dreptate. Aveau un ucigaș de prins, iar nopțile erau orele lui de vârf.

Apelul din seara asta a fost un raport cu privire la zgomotul motocicletelor de teren din spatele proprietății Cowler. Ben știa exact unde îi va găsi pe cei care făceau zgomot. Lângă albia pârâului care crea limita de proprietate nordică a fermei Cowler se afla o magazie de tractoare abandonată. La un moment dat, adăpostise diverse echipamente ale familiei Cowler, dar de când patriarhul Cowler murise la începutul anilor '90, magazia rămăsese goală și se dezmembrase încet, scândură cu scândură. Tot ce mai rămăsese acum în picioare era un cadru de bârne vechi, care aștepta să se prăbușească peste capul vreunui adolescent. În ultimele două decenii, Ben răspunsese la o jumătate de duzină de apeluri despre adolescenți care consumau alcool în localitate. Ceruse familiei Cowler să dărâme structura, dar ultimul lor răspuns fusese că cineva

ar merita o bârnă în cap pentru încălcarea proprietății.

Șopronul era izolat, ascuns într-un mic pâlc de copaci de lângă un pârâu uscat care prindea viață în lunile de toamnă și primăvară. Adiacent vechiului șopron era un câmp cu sărituri și rampe formate în mod natural, de care motocicliștii de teren nu puteau sta departe. Zgomotul motocicletelor de teren nu se auzea în casa Cowler, dar dacă vântul sufla dinspre est, vecinii lor puteau auzi motoarele motocicletelor. Ei au fost cei care au sunat la poliție în seara asta.

Ben a stins farurile și a luat-o pe drumul de pământ care se întorcea spre spatele proprietății Cowler. Era o noapte rece și senină, cu stele care păreau nefiresc de aproape și o lună parțială care îi ajuta pe ofițeri cu lumina ei slabă. Când drumul s-a lărgit la câteva sute de metri, a tras pe dreapta și l-a așteptat pe Truman. A coborât geamul și a zâmbit când a auzit vâjâitul slab al unei motociclete de teren. Oricine ar fi fost, era încă acolo.

Verificând ceasul, Ben a văzut că era puțin după miezul nopții. Respirația i se vedea în aerul rece care intra prin fereastră, dar nu a vrut să ridice geamul. Atâta timp cât putea auzi motocicleta, știa că își vor prinde intrusul. A anunțat prin radio mașinile districtului să își instaleze tabăra la podul care traversa pârâul la nord de șopron, tăindu-le efectiv calea de scăpare. Singurele opțiuni ale motocicliștilor ar fi fost să meargă direct spre Ben sau să urce pârâul spre unitățile comitatului.

Un motor mai puternic s-a auzit în spatele lui, iar în oglinda retrovizoare a zărit conturul Tahoe-ului lui Truman. Acesta își stinsese și farurile. Ben a ieșit din mașină și s-a apropiat în timp ce Truman cobora geamul șoferului.

„Îi aud”, a spus Truman. „Vezi ceva?”

„Am zărit farul uneia pentru câteva scurte secunde. Se pare că sunt două motociclete. Probabil se întrec.”

„County spune că au acoperit capătul de nord dacă se hotărăsc să fugă.”

„Nu mai au unde să meargă. Doar dacă nu plănuiesc să treacă prin garduri.”

„Asta ar putea lucra în favoarea noastră”, a glumit Truman. „Gata?”

„Te aștept.” Ben s-a întors la mașina lui. A tras înapoi în drum, mulțumit

că Truman l-a așteptat să conducă. Orice alt șef ar fi preluat conducerea, dar Truman nu a avut nicio problemă în a-l lăsa pe Ben să meargă primul. Avea sens; Ben cunoștea cel mai bine zona. Dar pentru unii bărbați, ego-ul le-ar fi cerut să meargă primii. Nu și Truman.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Ben îl plăcea atât de mult.

Cauciucurile lui nu făceau aproape niciun zgomot pe pământul tasat. A tras până la marginea copacilor și a parcat. Aici zgomotele motorului erau mai puternice și putea auzi râsete. Râsete feminine. *Puteau fi doar adolescenți care se prosteau?*

Dezamăgirea îi umplea fundul gâtului. Ar fi vrut să îl prindă pe ucigașul lor.

Truman se afla brusc chiar lângă ușa lui Ben, iar Ben și-a dat seama cu o tresărire că stătea pe scaun, lăsându-și mintea să rătăcească.

„Aud femei", a spus Ben în timp ce își închidea ușa în liniște.

„Și eu le aud", a spus Truman încruntat. I-a făcut semn lui Ben să îi deschidă calea și l-a urmat.

Ben a pășit cu grijă. Pământul era un amestec de pământ tasat, gropi și smocuri de iarbă înaltă care puteau împiedica ușor o persoană.

„Ce e asta?" a întrebat Truman cu o voce stinsă.

Ben a ridicat privirea de la pământ spre lumina care umpluse brusc tufișul de copaci. „Foc. Tocmai au aprins ceva."

„Rahat." Truman a început să alerge, iar Ben a pornit după el.

Muzica umplea noaptea. Un imn rock sudist pe care Ben îl auzise în ultimii treizeci de ani, dar al cărui titlu nu se deranjase niciodată să îl învețe. Hohote fericite și râsete feminine răsunau peste muzică. Devenise o petrecere.

Când au ajuns în luminiș, Ben a zărit siluetele a două femei dansând în fața rămășițelor în flăcări ale magaziei Cowler. Amândouă aveau beri în mână, iar la trei metri distanță, doi tipi stăteau pe jos, lângă motocicletele de teren, uitându-se la dansul femeilor. O pușcă era sprijinită de un ciot de copac la vreo șase metri de bărbați. Ben i-a scanat automat pe cei patru în căutarea altor arme și și-a sprijinit mâna pe fundul armei.

„Departamentul de Poliție Eagle's Nest", a strigat Truman când s-au

apropiat, cu mâna lângă armă.

O femeie a scos un țipăt mic și și-a scăpat berea, dar amândouă au încremenit cu mâinile ridicate. Băieții s-au ridicat instantaneu în picioare și și-au ridicat mâinile, cu picioarele înfipte. Ben nu a văzut cum s-a întâmplat, dar muzica a tăcut.

Bun.

Lumina pâlpâitoare de la rama în flăcări a magaziei arunca umbre ciudate pe fețele celor patru. Ben și-a încrețit nasul, simțind miros de benzină. A zărit o canistră de plastic aruncată într-o parte.

Bingo.

„Cam rece pentru o petrecere, nu-i așa?" a întrebat Truman. „Dar văd că v-ați decis să furnizați puțină căldură. Știi că este o infracțiune să dai foc proprietății altcuiva, nu?"

„Se dărâmă", a spus una dintre femei. „Le facem o favoare."

„Ați întrebat mai întâi?", a întrebat Truman. Tăcere.

„Nu facem nimic ilegal", a spus unul dintre băieți. „Doar ne distrăm puțin."

„Pentru început, încălcați proprietatea privată", a spus Ben. „Și ardeți proprietatea privată."

„Și se întâmplă să știu că voi doi nu aveți douăzeci și unu de ani", a spus Truman, dând din cap la ambii bărbați. „Dar restul dintre voi? Are cineva de aici vârsta pentru a bea?"

Tăcere din nou, în timp ce flăcările trosneau în fundal. „Îi cunoașteți?" Ben l-a întrebat pe Truman într-o paranteză.

„Da. I-am prins pe amândoi băieții ăștia bând și trăgând la începutul săptămânii. Jason Eckham și Landon Hecht. Nu le cunosc pe fete."

„Este un cuțit la centura celui de-al doilea tip?" a murmurat Ben. „Avem motociclete de teren, un bidon de benzină, focul și un cuțit."

„Radio Deschutes County să vină aici", a ordonat Truman. „Și departamentul de pompieri."

Ben a scanat fețele tinerilor. *Oare ucigașul lor se afla în fața lor?*

Capitolul 19

L-aș putea vedea împușcând un polițist?

La naiba, da.

Mercy se afla în cameră cu Landon Hecht de șaizeci de secunde.

Tânărul care stătea pe un scaun vizavi de masa lui Mercy emana suficient dispreț cât să umple un stadion de fotbal. Era numai unghiuri ascuțite. Coatele și bărbia și umerii ascuțiți. Chiar și ochii lui păreau ascuțiți - nu într-un mod inteligent, ci într-un mod furios. Ca și cum lumea ar fi fost pe urmele lui și el era mereu pe punctul de a riposta. Disprețul pe care îl adresa ei și lui Truman îi spunea că nu era cea mai ascuțită unealtă din șopron; majoritatea oamenilor măcar pretindeau că le acordă ofițerilor respect. Mai ales într-o sală de interogatorii. Dacă i-a împușcat pe agenți, a făcut-o dintr-un capriciu, a decis ea, nu pentru că ar fi avut un plan elaborat. Nu părea să fie genul care să gândească mai departe de două ore. Sau una.

Truman o sunase cu o oră în urmă și îi spusese că duce patru indivizi la biroul șerifului din Deschutes County pentru interogatoriu. Când aflase că îi prinsese la locul unui incendiu cu motociclete de teren și arme, sărise din pat. Acum, Eddie îl interoga pe celălalt bărbat într-o altă sală de interogatorii, iar cele două femei discutau separat cu detectivii districtului. Truman se sprijinea nepăsător de perete în camera de interogatoriu cu ea și Landon, păstrând tăcerea în timp ce se gândea cum să-l facă pe Landon să se deschidă.

Agenții îi luaseră pușca, bricheta și un cuțit suficient de mare pentru a măcelări un cal.

Nu erau obiecte neobișnuite de purtat în Oregonul central.

Mercy știa că tatăl și frații ei purtaseră același tip de echipament. De fapt, și ea purta același lucru în rucsacul ei de urgență. Cu excepția puștii. Pe a ei o ținea într-un seif în apartamentul ei.

„Am înțeles că ai avut deja probleme săptămâna asta pentru posesie de alcool”, a afirmat ea.

Landon i-a aruncat o privire lui Truman. „Da.”

„Mie mi se pare că o persoană rațională ar fi așteptat până la douăzeci și

unu de ani.”

De data aceasta, privirea a fost îndreptată spre ea. „Este o lege stupidă.”

„O mulțime de oameni ar fi de acord cu tine, dar numai amenzile îi țin pe majoritatea în frâu. Ele pot afecta portofelul.”

Landon a ridicat din umeri.

„Și tu ai încălcat legea pentru a doua oară.”

„Ești aici să-mi amintești ce am făcut săptămâna asta? Pentru că memoria mea este destul de bună”, a spus Landon. „Ai auzit că am mâncat la Burger King de trei ori?”

„Cum de mănânci atât de mult în oraș când nu ai o slujbă?”

„Primesc bani.”

Mercy a așteptat, dar Landon nu a mușcat momeala. S-a lăsat pe spate în scaun, și-a băgat mâinile după cap și i-a ținut privirea.

Înfiorător.

A injectat o vibrație de prădător sexual în privirea lui care a făcut-o pe Mercy să vrea să facă duș. În spatele ei îl auzi pe Truman schimbându-și poziția. Fără îndoială, aura de ciudat a lui Landon îl afecta și pe el.

„Ce face un agent FBI aici în mijlocul nopții?” a întrebat Landon. Când ea se prezentase prima dată, el nu clipise la titlul ei, dar părea să-i fi intrat în sfârșit în cap că a fi interogat de FBI nu era ceva obișnuit.

„Șeriful districtului este puțin în criză de personal”, răspunse Mercy.

„Huh”, a fost răspunsul lui.

„Cele două fete sunt prietene bune cu tine?”, a întrebat ea.

„Tocmai le-am cunoscut în seara asta. Erau la 7-Eleven când ne-am oprit să cumpărăm...” Buzele lui s-au blocat.

„Nu a fost foarte inteligent din partea lor să plece cu niște tipi pe care abia îi cunoscuseră”, a observat Mercy, trecând intenționat peste șansa de a-l întreba dacă avea un act de identitate fals pentru a cumpăra alcool.

Landon a zâmbit. „Au vrut să petreacă.”

Mercy a trimis o rugăciune tăcută ca Kaylie să folosească abilități mai bune de luare a deciziilor.

„Cât de des vă plimbați cu motociclete de teren?” a întrebat Mercy, schimbând subiectul.

Landon și-a frecat mâinile pe coapse în timp ce se gândea, coatele ascuțite împungând țesătura cămășii sale în carouri. „Mai mult în timpul verii. Le-am scos în seara asta pentru că Jason a vrut să testeze noile frâne de pe a lui. De obicei mergem cu camioanele noastre, dar cum vremea era senină, mi s-a părut un moment potrivit.”

„Presupun că de obicei le luați în afara drumului?”

„Da.”

„Unde vă place să mergeți?”

S-a gândit el. „E o plimbare bună în spatele vechiului loc de la groapa de pietriș. Și în jurul fermei lui Smalls. Nu le pasă dacă mergem acolo”, a adăugat el repede.

„Întotdeauna mergi cu prietenii?”

„De obicei. E cam plictisitor de unul singur.”

„Am înțeles că trăgeai la țintă când ai fost arestat noaptea trecută.” Ea a sărit la un alt subiect.

„Da.” Privirea a fugit din nou spre Truman.

„Tragi bine?”

„Nu rău.”

„Mai bine decât prietenii tăi?”

„Mult mai bun.” El a zâmbit.

„Ai concursuri cu ei?”

„Tot timpul. De obicei le tăbăcesc fundurile.”

„Pușcă sau pistol?”

„Ambele”, a spus el cu mândrie. „Sunt mai bun cu pușca. Am trei ținte de o sută de metri instalate la mine acasă și exersez tot timpul.”

Mercy își făcu o notă mentală să adauge cartușele de la poligonul de tragere artizanal al lui Landon la mandatul care era în curs de redactare pentru a-i percheziționa casa în căutarea armelor sale. A strecurat o bucată de hârtie pe masă. „Acestea sunt armele care sunt înregistrate pe numele tău. Aici sunt enumerate toate armele pe care le aveți?” FBI-ul era interesat în special de una

dintre puști.

S-a aplecat în față și a studiat-o, cu capul agățat de document. I-a luat o veșnicie să-l citească, iar ea s-a întrebat despre abilitățile lui de citire. Erau enumerate trei puști și două pistoale. Ar fi trebuit să poată verifica asta cu o singură privire.

„Asta e tot.” A împins hârtia înapoi la ea.

„Nimic altceva? Poate o armă pe care ți-a dat-o un prieten sau pe care ți-a lăsat-o o rudă?”

„Nu. Prima pușcă de pe listă a fost un cadou de la unchiul meu. Am făcut-o ca la carte.” Privirea lui îngâmfată i-a făcut pielea de găină.

Mercy a dat din cap și a schimbat din nou subiectul. „Ai mereu benzină la tine?”

„Rezervorul de pe motocicleta mea nu ține prea mult. Mai bine să fiu în siguranță decât să-mi pară rău.”

„Deci a fost pur și simplu convenabil să dai foc magaziei Cowler.”

„Nu am plănuit asta, dacă asta întrebi.”

„De ce l-ai aprins?”

El a ridicat din nou din umeri și s-a uitat în altă parte.

„Prietenul tău spune că ai o pasiune pentru foc”, a mințit ea. Nu auzise nimic de la celelalte interviuri. Dar el stătea singur în camera asta de aproape o oră înainte să intre ea. Avusese destul timp să se întrebe ce se spunea în celelalte camere.

Landon se așeză drept. „E un mincinos.”

„Știi ceva despre un incendiu pe proprietatea lui Clyde Jenkins? Cineva i-a aprins grămada de foc în toiul nopții acum două săptămâni.” Mercy menționase un incendiu care nu fusese o sursă de bârfe. Din moment ce Clyde așteptase câteva zile ca să-l raporteze, singurii oameni care știau despre el erau poliția, din câte știa ea.

Landon și-a aplecat capul într-o parte, cu un zâmbet șiret pe față. „A fost o grămadă arsă. Nimic ilegal în asta. Ar trebui să fie arse.”

Un incendiu recunoscut. Două, inclusiv cel din seara asta.

„Cine a fost cu tine în acea noapte?”

Tavanul a devenit brusc foarte interesant pentru tânăr. „Jason a fost acolo”, a spus el în timp ce se holba la plăcile din tavan. „Grupul obișnuit. Finn. Cade.” S-a uitat în spatele ei la Truman. „Aceiași oameni ca noaptea trecută.”

Mercy și-a ținut respirația. *Noaptea când Kaylie a fost cu ei?*

„Noaptea de la groapa de pietriș?” A întrebat Truman.

„Da.”

„Și fata aia? Cea pe care am luat-o acasă?”

„Da, îi plăcea”, a rânjit el. „Nu lăsa vârsta ei să te păcălească. Îl duce pe Cade de nas.”

Toate cuvintele au părăsit creierul lui Mercy. *Kaylie?* Ea nu se putea gândi la o altă întrebare.

„Cine a fost cu tine în noaptea în care ai aprins tomberonul?” a întrebat Truman.

„Nu s-a întâmplat nimic cu asta”, a subliniat Landon. „Focul a fost ținut de tomberon. A fost perfect sigur de aprins.”

„Cine?”, a repetat Truman.

„Doar Finn.”

Creierul lui Mercy s-a reactivat. „Nu am numele de familie al lui Finn”.

Trei focuri au fost recunoscute.

„Gaylin”, a spus Truman.

Crede el că aceste incendii nu sunt mare lucru? Îl studie pe tânăr. Părea să se bucure de atenția ei și a lui Truman și, de fiecare dată când recunoștea că a provocat un incendiu, orgoliul lui părea să primească un impuls. Stătea mai drept, zâmbea mai mult, emana mai multă încredere.

Împinge-l în încet. Nu te gândi la Kaylie chiar acum.

Era un efort uriaș să o scoată pe adolescentă din mintea ei. Mercy continua să și-o imagineze pe Kaylie ca pe una dintre persoanele descrise de Clyde Jenkins, o adolescentă care se năpustește prin livada lui și râde. Apoi și-a amintit de urmele murdare de pe podeaua bucătăriei. Dovada că fata fusese afară. Dacă se întâmplase o dată, probabil se întâmplase de câteva ori.

S-a concentrat asupra bărbatului din fața ei. Ticălosul încrezut. I-a zâm-

bit, iar zâmbetul lui a făcut să i se ridice acid în fundul gâtului. A răsfoit teancul mic de hârtii din fața ei până când a găsit un raport al poliției. „Ce-i cu mașina veche de pe strada Robinson?”

Zâmbetul i s-a lărgit. „I-am făcut un serviciu proprietarului ei. Ar fi trebuit să primească banii de asigurare pentru asta. Chestia aia stupidă nu se mai mișcase de luni de zile.”

„Nu era asigurată”, a spus Truman. Mercy a auzit furia abia stăpânită în tonul lui. „Proprietarul a trebuit să plătească pentru a fi transportată după aceea. *L-a costat* bani.”

Fața lui Landon a căzut ușor. „Ce păcat.”

Se crede un fel de Robin Hood?

„Știi că familia Parker a pierdut o mulțime de provizii în incendiu”, a spus Mercy. „Au muncit din greu să se pregătească și să salveze. S-ar putea să le ia câțiva ani să recupereze.”

„Pregătitori proști”, a spus Landon. „Ei cred că sunt mai buni decât toți ceilalți. Toți sunt ipocriți, de parcă ei sunt singurii care trăiesc corect. Nu e nimic rău în a cumpăra de la Walmart.”

Mercy a înclinat capul. Nu era o recunoaștere, dar Landon cu siguranță le purta pică. „Îl cunoști pe Steve Parker?” Inima ei încă durea pentru tânăra familie.

„Nu.” Landon uitat departe.

„Părea că îl cunoști.”

"Cunosc tipul. Ei pot stoarce sânge dintr-un nap."

„Și? E ceva rău în a fi econom?”

"Nu vor ajuta pe nimeni dacă totul se duce de râpă. E vorba doar de protejarea lor. Elitiști nenorociți."

Nu am mai fost numită elitist până acum.

„Deci crezi că ar trebui să-și împartă proviziile cu alții dacă vom fi decimați de un dezastru natural.”

„Toată lumea ar trebui să se ajute între ei”, a spus Landon cu pioșenie.

„Cum ești pregătit să ajuți?”

"Pot să muncesc. Pot face orice este necesar. Voi ajuta oriunde cineva

are nevoie de mine."

Aș vrea să te văd când ți-e frig, ești ud, obosit și flămând. Ia-ți televizorul, berea și mâncarea fast-food, și am vedea adevărata persoană de dedesubt. Disperată, sălbatică și crudă.

Mercy s-a aplecat în față, sprijinindu-și brațele încrucișate pe masă. „Ce-ar fi să începi să te pregătești acum și..."

„Cred că deviem de la subiect", a afirmat Truman. „Ce *știi* despre incendiul de la familia Parker, Landon?"

Ea s-a așezat pe scaun, mușcându-și limba, care voia să dea lecții.

„Nu știu nimic despre asta."

Mincinosule.

„Știi unde ai fost miercurea trecută?" Mercy a aruncat întrebarea, gata să audă scuzele lui despre incendiul pe care Ben Cooley îl stinsese. Și despre uciderea lui Joshua Pence.

Landon se gândi. „Miercurea mergem de obicei la bowling."

„Dar ați făcut-o săptămâna trecută?"

"Da, îmi amintesc acum. I-am măcelărit pe toți." Încrederea era din nou.

"Cât de târziu jucați bowling? Faceți ceva după?"

"Am terminat până la unsprezece. Apoi m-am dus acasă." S-a uitat așteptător de la Mercy la Truman.

„Era cineva acasă cu tine?"

„Mama mea", a recunoscut el. O încruntare i-a traversat fața. "De ce întrebi despre noaptea aceea? Nu s-a întâmplat nimic în acea..." Fața i s-a limpezit și ochii i s-au mărit. „Aia a fost noaptea în care l-au găsit pe tipul ăla cu gâtul tăiat!" S-a așezat drept în scaunul lui. "Nu am avut nimic de-a face cu asta! Doar pentru că cineva a provocat un incendiu nu înseamnă că am fost eu!"

***

Lui Truman îi transpirau mâinile.

Mercy îl interogase ordonat pe Landon Hecht, sărind de la un subiect la altul, hrănindu-i ego-ul și făcându-l să vorbească.

Dar totul la tânăr se schimbase odată ce își dăduse seama că îl cercetau pentru incendiul în care fusese ucis Joshua Pence.

Truman își șterse discret palmele pe blugi. *Nu era reacția pe care o sperasem.*

Judeca destul de bine caracterele și era sigur că Landon Hecht era leneș, plin de sine, mincinos și idiot. Dar nu mințea în legătură cu incendiul de la Pence.

„Tocmai mi-ai spus că tu ai provocat incendiul din tomberon, vehiculul și incendiul din seara asta", a afirmat Mercy calm. "Dar nu ai fost la incendiul de miercurea trecută? Asta mi se pare ciudat."

„Nu am fost acolo!" Landon s-a ridicat pe jumătate, cu mâinile pe masă, cu teroare în voce. „Sigur, s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu alte incendii, dar nu am ucis *pe nimeni!"*

Mercy rămase tăcută.

„N-am făcut-o!"

„Stai jos", a ordonat Truman. „Te-am auzit."

„L-ai cunoscut pe Joshua Pence?" a întrebat Mercy.

Truman a auzit schimbarea subtilă din tonul ei; ea credea afirmația lui Landon.

Urmăm o pistă greșită?

„Nu. N-am auzit de el până când au spus la știri că el a fost cel ucis în acea noapte." Landon își șterse umezeala de pe buza superioară. În mai puțin de cincisprezece secunde, trecuse de la a fi un client calm la a se contorsiona și a transpira. Privirea lui s-a dus de la Mercy la Truman și înapoi.

"Și nu eu am pus focul în noaptea în care cei doi agenți au fost împușcați! N-am omorât pe nimeni!"

„Dar acum ești incendiatorul nostru local", a spus Mercy. "Tocmai ai recunoscut că ai provocat câteva dintre ele. Și ești un trăgător de elită cu pușca. Presupun că ai auzit că agenții au fost împușcați de la o distanță destul de

mare?"

„Nu am fost eu!” Landon părea gata să vomite.

Truman a luat coșul de gunoi din colț și l-a așezat lângă scaunul lui Landon. Tânărul s-a uitat cu recunoștință la el, iar mărul lui Adam i s-a săltat în timp ce înghițea greu. Truman îi putea simți mirosul corporal.

„Atunci unde erai când cei doi agenți au fost uciși?” a întrebat Mercy, accentuând ultimul cuvânt.

„Nu știu.” Privirea lui Landon a sărit în jurul camerei. "Dar eu nu eram acolo. Dă-mi un minut să-mi amintesc." Respirația i se accelerase, iar el își ștergea continuu tâmplele și buza superioară.

Un mic fior de compasiune îi atinse pieptul lui Truman. O tresărire *foarte* mică. *E încă o amenințare*. Nu credea că Landon era un ucigaș, dar era vinovat de încălcarea mai multor legi și avea nevoie de un șut în fund. Și-ar fi dorit să poată vedea expresia de pe fața lui Mercy, pentru că îl făcea pe Landon să se zvârcolească ca un copil neliniștit.

„Vrei să ne spui din nou cine a fost cu tine în noaptea în care ai aprins grămada de foc a lui Clyde Jenkins?” a întrebat Truman. Văzuse umerii lui Mercy încordați și privirea lui Landon devenind complice când pretindea că Kaylie era acolo.

Landon uitat departe. "Jason și cu mine. Și o fată pe care Jason încerca să o impresioneze. Eu nu-mi amintesc numele ei. Jason vă poate spune."

„De ce ai susținut că au fost și alți oameni acolo?” a întrebat Truman.

O privire copilăroasă și acră i-a traversat fața, dar Landon a tăcut.

"Crezi că Cade și Kaylie m-au sunat în acea noapte la groapa de pietriș, nu-i așa? Încerci să bagi niște oameni nevinovați în belele." Truman a fumegat.

Landon s-a uitat oriunde, dar nu la Truman.

„Vecinii au raportat împușcături la groapă”, a spus Truman. "Nimeni altcineva. Haide să încercăm să îți păstrezi răspunsurile la adevăr, bine? Mai ales în seara asta." El a încuviințat din cap.

Mercy s-a ridicat în picioare. „O să am o discuție cu Eddie.” S-a împins în scaun, iar Truman a urmat-o afară din cameră.

„Lasă-l să fiarbă o vreme”, a spus ea, arcuindu-și spatele. "Aveam nevoie

de puțin aer proaspăt. Începuse să miroasă urât."

„Am observat asta”, a spus Truman. „Nu am putut să cred că a încercat să o bage Kaylie în probleme.”

„M-a păcălit pentru câteva minute”, a recunoscut Mercy. „Mulțumesc că ai lămurit asta. Presupun că nu știe că e nepoata mea?”

"Nu cred. Știe doar că am fost șocat să o găsesc la groapa de pietriș în acea noapte."

„Ticălosul.”

„Da, are unele probleme, dar nu cred că el a apăsat pe trăgaci în noaptea în care au murit agenții”, a recunoscut Truman.

Mercy s-a prăbușit de perete. "Cred că ai dreptate. A fost dispus să recunoască că a provocat câteva incendii, dar a intrat în panică când și-a dat seama încotro mergeau întrebările mele. Ar putea fi implicat cumva? Mi-e greu să cred că dintr-o dată avem doi oameni care provoacă incendii. Poate că nu a ucis pe nimeni, dar a fost implicat în partea cu focul?"

"Cred că el ar fi dat orice nume pe care le știa. S-a grăbit să-i arunce pe Kaylie și pe Cade sub autobuz degeaba. Îl văd trădând instantaneu pe oricine bănuia că a fost implicat în crime.”

"Adevărat. Poate că ceva timp singur îl va ajuta să vină cu un nume."

Unul dintre detectivii comitatului a venit pe hol, cu o ceașcă de cafea de la automat în mână. „Fetele acelea nu ne vor fi de mare ajutor”, le-a spus el lui Mercy și Truman. "Nu i-au întâlnit niciodată pe cei doi bărbați până acum câteva ore. Susțin că s-au dus cu băieții pentru că aveau bere și motociclete. Cred că e echivalentul adult al oferirii de bomboane copiilor mici."

„Doar pentru unii oameni”, a replicat Mercy.

„Ei bine, a fost suficient pentru ăstea două”, a spus detectivul în timp ce lua o înghițitură din cafea. "Ele au crezut că a fost amuzant când Landon a dat foc clădirii dărăpănate și au spus că nu au vorbit cu ei despre alte incendii pe care cei doi bărbați le-ar fi provocat. Vrei să vorbești cu ele?"

„Este aceeași poveste pe care mi-au spus-o mai devreme”, spuse Truman, uitându-se la Mercy. "Au fost destul de jenate că au fost ridicate. Nu trebuie să mai vorbesc cu ele, nu-i așa?"

„Nu în seara asta”, a fost de acord Mercy.

Detectivul a dat din cap, a mormăit ceva despre hârțogărie și lipsa de somn, apoi a continuat pe hol.

Eddie a ieșit din următoarea sală de interviuri, cu enervare pe față. „Cum a mers?” l-a întrebat Mercy.

„Potrivit lui Jason, lui Landon îi place bricheta lui un pic prea mult”.

„Am adunat același lucru”, a spus Truman. „A spus Jason ce focuri a aprins Landon?”

Eddie s-a uitat la notițele sale. "Mașina de pe strada Robinson. Un tomberon. Șopronul familiei Parker. Grămada de flăcări a lui Clyde Jenkins, iar el susține că în seara asta a fost tot din cauza lui Landon."

„Bună treabă”, a spus Mercy. „Landon nu a recunoscut direct focul la Parker, dar el părea să se bucure să ne spună despre restul."

„Jason susține că nu a fost prezent în noaptea morții agenților sau a crimei lui Pence.”

„El crede că Landon a fost acolo?” a întrebat Truman.

„Crede.”

Mercy s-a îndreptat. „L-a întrebat pe Landon despre asta?”

„Nu. El a spus că atunci când a auzit despre ambele incendii, el a știut instantaneu că trebuia să fie Landon, dar nu a îndrăznit să vorbească cu el despre asta.”

"Serios? Dar tot a stat cu tipul?" Truman era dezgustat.

„Asta este ceea ce l-am întrebat”, a spus Eddie. „A spus că aștepta ca Landon să aducă vorba despre asta pentru ca Jason să poată spune poliției că a mărturisit.”

„Prostii”, a afirmat Mercy. Truman a fost de acord.

„E un laș”, a spus Mercy. „Kaylie mi-a spus că băieții îl urmăresc pe Landon și crede că asta se întâmplă pentru că le este frică să îl înfrunte.”

„Ei se tem de el?” a întrebat Truman. „De ce cred ei că este capabil?”

„L-am presat pe Jason cu privire la asta”, a spus Eddie. "L-am întrebat dacă Landon l-a amenințat vreodată, iar el nu mi-a dat un răspuns clar. Ceea ce am înțeles este că Landon este un bețiv rău și spune prostii amenințătoare care

țin oamenii pe vârfuri în jurul lui."

„Jumătate din oamenii pe care îi cunosc sunt așa când sunt beți”, a spus Truman.

"Te-am auzit, dar Jason părea foarte incomod când am încercat să obțin un răspuns clar de la el. Cum era Landon?"

Mercy a spus: „Îngrozit și vehement că nu a ucis pe nimeni și că nu a pus cele două incendii.” Ea a făcut o pauză. „L-am crezut.”

„Și eu”, a adăugat Truman. „Dar m-am răzgândit după ce am auzit ce a avut Jason de spus.”

Frustrarea a umplut fața lui Mercy. "Și eu. S-ar putea să fi fost frica de a fi descoperit ceea ce a văzut, nu frica de a fi acuzat de crimă."

„Am obținut mandatul semnat pentru armele unde locuiește Landon, acasă la mama lui”, a spus Eddie. "Îl vom servi dimineață. Să sperăm că asta ne va da niște răspunsuri concrete.”

„Trebuie să includă o percheziție a poligonului de tragere la țintă pe care Landon îl folosește acasă”, a adăugat Mercy. „Dacă nu găsim arma pe care o căutăm, am putea găsi dovezi că s-a tras cu ea în poligonul lui.”

"Ți-am luat-o înainte. L-am scris să includă orice are legătură cu arma."

Ea a bătut palma cu el. „Primul lucru de dimineață?”

„Da”, a spus Eddie, care s-a uitat la Truman. „Vei fi acolo?”

„Nu mă puteai ține departe.”

Capitolul 20

A doua zi dimineața devreme, Mercy a urmărit cum tehnicienii care se ocupau de probe scoteau armele din casa lui Landon. Toate armele înregistrate fuseseră luate în considerare, iar Mercy se așteptase să găsească câteva arme ilegale, dar nu au găsit. Mama lui Landon se sprijinea de un perete și fuma în timp ce ochii ei de oțel urmăreau fiecare mișcare. Știa că vor veni ofițerii, dar

le făcuse totuși o porție de plâns când sosiseră. Mercy a văzut asemănarea ei cu Landon. Mama lui era incredibil de slabă și arăta de parcă se hrănea cu țigări și pâine prăjită uscată. Lucra la magazinul alimentar din Bend și lui Mercy îi luase o clipă până să-și dea seama că îi făcuse de mai multe ori cumpărăturile lui Mercy. Mama lui nu era o casieră de serviciu cu zâmbet, dar era rapidă și eficientă și nu trebuia niciodată să caute codurile produselor, ceea ce era mai important pentru Mercy decât un zâmbet fals.

Nicio recunoaștere nu-i strălucise în ochi când o întâlnise pe Mercy în acea dimineață.

Își va aminti de mine după dimineața asta. Va trebui să trec prin linia de control a altcuiva.

„Vino să te uiți la asta”, i-a spus Eddie lui Mercy. După ce a ignorat o privire furioasă din partea mamei lui Landon, ea l-a urmat prin spatele casei. Au mers câteva minute, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al proprietății. Mercy s-a uitat în sus la dealurile blânde care mărgineau proprietatea Hecht. Soarele abia se zărea deasupra înălțimilor și ea și-a văzut răsuflarea pierzându-i-se. Cerul era senin, dar urma să rămână rece toată ziua.

„Câți acri au?” a întrebat Mercy.

„Cam zece.”

„Ați găsit și alte dependințe?”

„Doar cea mare de lângă casă. Are câteva motociclete de teren, quad-uri și un camion vechi care nu a mai mers de peste zece ani.”

„Ai copii ale benzilor de rulare de pe motociclete?”

„Toate.”

„Dna Hecht nu a protestat?”

„Știu cum să folosesc farmecul. Mi-ar fi predat iPhone-ul ei nou-nouț dacă aș fi cerut-o.”

Uitându-se în lateral la Eddie și observându-i profilul chipeș și constituția frumoasă, Mercy a fost de acord. Era excelent la șmecherii.

„Poate ai putea lucra pe cont propriu ca gigolo”, a spus ea sec.

„Noi preferăm să fim numiți escorte.”

Mercy l-a zărit pe Truman mult în față, aplecat lângă un tehnician și

câțiva agenți din Deschutes County. Purtau mănuși și strângeau cartușe pe care le aruncau într-o găleată. Când Mercy s-a apropiat, a văzut că găleata era aproape plină, iar pământul era încă plin de cartușe. „Iisuse. Dacă ar fi petrecut șaizeci de secunde după fiecare antrenament pentru a curăța după el, nu ar fi arătat așa.”

„I-ai văzut dormitorul? Mă îndoiesc că expresia curățenie face parte din vocabularul lui”, a spus Eddie.

Ea îl văzuse și era recunoscătoare că tehnicienii erau responsabili pentru găsirea armelor. Ar fi avut nevoie să facă un duș înainte de a se întoarce la serviciu.

Au ajuns la ceilalți, iar Truman i-a înmânat o pereche de mănuși. „Sper că spatele tău se simte puternic în dimineața asta.”

Mercy a privit grupul în timp ce se aplecau și se ghemuiau pentru a lua cartușele. „Dacă spun nu, pot doar să mă uit?”

„Nu.”

„Am de gând să-i arăt țintele”, a spus Eddie. „Apoi o vom ajuta.” El a tras-o pe Mercy dincolo de grupul de lucru și spre un alt tehnician care se afla departe în câmp, scoțând meticulos gloanțe din ținte de lemn.

„Cum rămâne cu țintele?”, a întrebat ea.

„Oricine a tras aici este al naibii de bun, și nu sunt cartușe mai aproape de ținte. Sunt toate acolo în spate”. El a făcut un gest către Truman și grup.

Mercy s-a uitat înainte și apoi înapoi. Afirmația de trei sute de metri a lui Landon i s-a părut corectă. „Deci Landon nu exagera în legătură cu abilitățile lui de aseară.”

„Presupunând că el este trăgătorul.”

„Cu atât de multe cartușe, trebuie să fie el sau mama lui. Nu mai locuiește nimeni aici, nu?”

„Nu. Și am întrebat-o deja pe mama dacă mai folosește cineva poligonul lor. Ea a spus Landon ocazional vin prieteni, dar este de obicei doar el.”

„Are nevoie de un alt hobby.”

„Sau o slujbă”, a adăugat Eddie.

Telefonul lui Mercy a sunat și ea a răspuns în timp ce își continuau

drumul. „Kilpatrick.”

„Agent Mercy?” a spus o voce feminină.

„Da.”

„Sunt Tilda Brass.”

„Bună dimineața, Tilda. Sper că totul este în regulă?” Mercy s-a oprit din mers și i-a făcut semn lui Eddie să continue înainte. El a ridicat o sprânceană la ea, dar a continuat să meargă.

„Am găsit numărul de telefon despre care ți-am spus. Nu știu cum a ajuns bucata de hârtie în sertarul ăsta, dar dacă nu mi-aș fi căutat termometrul pentru bomboane, nu l-aș fi găsit decât peste o lună. Trebuie să fac niște divinități pentru Ziua Recunoștinței. Voi mai face câteva loturi când se apropie Crăciunul.”

„Care este numărul, Tilda?” Mercy nu era o fană a divinității. Prea dulce. Dar respecta îndemânarea de care era nevoie pentru ca bomboanele să se așeze cum trebuie.

Femeia a citit numărul, iar Mercy l-a introdus în notițele de pe telefon. „Există un nume?”

„Jack Howell. E în regulă dacă îl sun să-i spun că îmi reconsider oferta?”

„Poți aștepta douăzeci și patru de ore? Voi menționa că ești încă interesată.”

„Sper că auzind că FBI-ul își bagă nasul nu-l va face să se răzgândească”, se frământă ea. „Sunt gata să trec mai departe.”

„S-a mai întâmplat ceva?” a întrebat Mercy tăios.

„Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Simt doar că această casă îmi spune să plec.” Și-a limpezit gâtul. „Uneori aud voci... nu ca și cum ar fi cineva în casă - sunt mai degrabă ecouri ale unor conversații vechi. Și jur că unul dintre câinii mei bătrâni încă se mai plimbă pe aici. Noaptea trecută l-am simțit dormind pe patul meu, așa cum obișnuia, dar când m-am uitat nu era nimic acolo.”

Mercy nu știa ce să spună.

„Știu. Te gândești că sunt o femeie bătrână care nu ar trebui să locuiască singură.”

„Nu...”

„Ei bine, eu sunt bătrână. Și ar trebui să mă stabilesc într-un loc sigur cât încă mai sunt capabilă să iau propriile decizii.” Vocea ei a căzut. „Deși îmi place să mă gândesc că bunul meu Charlie stă aproape. Întotdeauna a fost un câine protector.”

„Bănuiesc că este”, a fost de acord Mercy. „E cu ochii pe tine. Probabil că va fi fericit dacă vei locui unde sunt mai mulți oameni în jur.” Ea credea că spiritul unui animal de companie iubit ar sta în preajma unui stăpân vulnerabil. Tilda a încheiat convorbirea, iar Mercy a făcut o căutare rapidă pe Google despre Jack Howell în timp ce alerga să-l ajungă din urmă pe Eddie.

„Este un agent imobiliar”, a spus ea surprinsă când a ajuns la Eddie. „Cine?”

Ea l-a adus la zi.

„Se pare că trebuie să afli cine este clientul lui”, a spus Eddie. „Doar dacă nu este unul dintre acei agenți care cumpără personal proprietăți ca investiție.”

„Ea chiar ar trebui să vândă”, a spus Mercy. „Nu cred că ar trebui să locuiască singură.”

„Trebuie să vândă pentru a-și permite să se mute?”

„Nu am întrebat-o. Din conversațiile noastre, ea a lăsat să se înțeleagă asta.”

„Vrei să suni și să întrebi cine este clientul său sau să stabilești o întâlnire pentru a vorbi cu el?”

„Întotdeauna am întrebat mai întâi”, a spus Mercy. „De ce să sărim prin cercuri dacă oamenii îți vor spune ce vrei să știi la telefon?”

„Sunt întotdeauna șocat de lucrurile personale pe care mi le spun oamenii”, a spus Eddie. „Voi suna pentru a pune o întrebare despre o achiziție pe care au făcut-o și pentru a afla istoria vieții lor.”

„De fiecare dată”, a fost de acord Mercy. Ea a format numărul și agentul a răspuns la telefon.

„Aici Jack Howell!”, a spus el cu plăcere. „Cu ce vă pot ajuta astăzi?”

Mercy s-a legitimat. „Tilda Brass mi-a spus că sunteți interesat să-i cumpărați proprietatea.”

„Brass… Brass… ,” a murmurat el. „Oh! Întinderea din est. Oh, da. E o bucată mare de pământ. Mult prea mult pentru ca ea să se descurce.”

„O cunoști pe Tilda?” a întrebat Mercy, ușor iritată că acest străin exprimase o părere despre femeie.

„Am întâlnit-o de două ori”, a spus el. „O femeie încântătoare, dar părea copleșită de cantitatea de pământ pe care trebuia să o administreze.”

Un astfel de vânzător.

„Cât de mare este proprietatea?” a întrebat Mercy. Își amintea vag că părinții ei vorbiseră pe un ton uimit despre cât de mare era proprietatea când prietena ei din copilărie locuia acolo, dar presupusese că fusese vândută în loturi și redusă de-a lungul deceniilor.

„Șase sute de acri.”

Mercy a trebuit să fie de acord cu agentul că era cam mult pentru o singură femeie. „Pe cine reprezentați?”

Jack a tăcut o clipă. „Sunteți interesată să cumpărați proprietatea?”

„Nu, mă interesează pe cine reprezentați.”

Mai multă tăcere. „Ei bine, cumpărătorul meu a cerut să rămână anonim”, a spus el în cele din urmă. „Sunt sigur că puteți respecta asta.”

Nivelul de interes al lui Mercy s-a cvadruplat. „De fapt, domnule Howell, nu pot. Investigăm cele două asasinate ale polițiștilor de pe proprietate, așa că sunt sigur că puteți respecta faptul că aș vrea să știu numele persoanei care a fost interesată să cumpere această proprietate înainte ca hambarul ei să fie incendiat.”

Ascultând, Eddie a rânjit și i-a făcut semn cu mâinile să continue.

„Pot să vă sun eu înapoi?”

„Ai uitat numele cumpărătorului tău?”

„Nu… Am nevoie de el să-mi spună că e în regulă să-ți spun numele lui. El a fost foarte emfatic în privința confidențialității.” Gustul său de mai devreme se evaporase.

„Îți dai seama că pot obține un mandat pentru aceste informații, nu? Dar aș prefera să-mi petrec timpul lucrând la moartea acestor ofițeri în loc să completez hârtii.”

„Înțeleg.” Judecând după cantitatea de disconfort din vocea lui, acesta se zvârcolea în scaun și nu voia să-i spună cumpărătorului său că FBI-ul îi cerea numele. „Îmi creați o problemă etică. Când un client îmi cere să păstrez...”

„Domnule Howell.” Furia a umplut-o. „Nu dau doi bani pe codul tău de etică în acest moment. Îmi pasă de găsirea unui criminal. Vă dau cinci minute să vă sunați clientul și să reveniți la mine.” Și-a scris numărul și a încheiat convorbirea.

„Frumos”, a spus Eddie cu un zâmbet admirativ. „Bănuiesc că formează cât de repede poate.”

„Ticălosul. Cine crezi că este clientul lui?”

„Bănuiesc că vom ști în cinci minute.”

Au continuat până la capătul poligonului, iar Mercy a trebuit să fie de acord cu Eddie că cel care folosise poligonul era un trăgător excelent. Cinci minute au venit și au trecut. Și apoi zece.

Mercy l-a sunat pe Jack Howell, iar apelul i-a intrat pe căsuța vocală. Ea a format din nou, cu același rezultat.

Ea s-a înfuriat în timp ce se întorceau spre locul în care Truman și ceilalți tocmai terminaseră de adunat cartușele.

„Bună sincronizare”, i-a spus el în timp ce își întindea deliberat spatele.

„Îmi pare rău.” Ea i-a povestit despre convorbirea telefonică cu agentul imobiliar.

„Se pare că trebuie să treci pe la biroul lui și să discuți cu el”, a spus Truman.

„Va fi următoarea mea oprire.”

***

Truman a scuturat mânerul ușii biroului imobiliar al lui Jack Howell. Era un magazin cu un singur om, și se părea că agentul ieșise să bea o cafea la mijlocul dimineții. Se uită la Mercy; era gata să stranguleze pe cineva.

„I-am mai lăsat două mesaje”, a afirmat Mercy. „E clar că mă evită.”

„Nu pentru mult timp”, a spus Truman.

„Bineînțeles.” Ea se holba la numele de pe ușa de sticlă în timp ce își mesteca buza. Înăuntru puteau vedea două birouri, dar numai unul avea un computer instalat. O parte din ferestrele clădirii erau tapetate cu fluturași care anunțau case de vânzare. Biroul era o vitrină minusculă într-un mic centru comercial care găzduia și un magazin de tutun, o casă de amanet și o brutărie hispanică.

„Ți-e foame?” a întrebat Truman când mirosul de produse de patiserie proaspete i-a ajuns la nas. Știa că brutăria era una bună. Încerca să treacă pe acolo ori de câte ori se afla pe partea asta a orașului Bend.

„Nu.” Mercy a scanat parcarea, părând frustrată. „O să-i aflu adresa de acasă și o să-i fac o vizită.”

„De ce crezi că cumpărătorul lui ar vrea să rămână privat?” a întrebat Truman.

Ochii verzi limpezi l-au întâlnit pe al lui. „Au ceva de ascuns.”

„Sau poate că au avut o istorie proastă cu Tilda sau cu soțul ei și s-au temut că nu le va vinde”, a sugerat el.

„S-ar putea. Dar ea a fost categorică că nu știe pe nimeni care i-ar arde hambarul, așa că nu știu dacă există cineva căruia ar refuza să-i vândă.”

„Există probleme financiare cu proprietatea?”

„Nu cred. Știu că Bill Trek a investigat orice posibile privilegii și probleme legate de titlu din partea sa. A spus că nu sunt probleme.” Ea a verificat ora și a făcut o față acră. „Trebuie să mă întorc la birou.”

„Nu ești singura”, a spus Truman. El a ezitat, bucurându-se de timpul petrecut împreună, deși vânau un agent imobiliar care în mod clar nu voia să fie găsit. Aveau prea puțin timp împreună în ultima vreme și lui nu-i plăcea. A aruncat o privire rapidă în jurul parcării. Văzând că erau singuri, a sărutat-o, un sărut lung, cu mâinile pe fața ei. Ea s-a aplecat în îmbrățișarea lui și a suspinat.

„Când se va termina asta… ”, a început el.

„Vom găsi un loc unde să ne relaxăm. Împreună”, a încheiat ea. El a lăsat-o să plece cu reticență, promițându-i că se vor întâlni mai târziu.

Capitolul 21

Tom McDonald a privit-o pe femeie cum căra cafeaua prin curte ca și cum ar fi fost aur lichid, știind că ar putea cu ușurință să se întâlnească cu ea la jumătatea drumului, dar nevrând să o facă. Laurie i-a înmânat cana, iar Tom i-a mulțumit ca și cum i-ar fi înmânat o bancnotă de o sută de dolari. Ochii ei s-au luminat și ea a șoptit: „Cu plăcere”. A aplecat capul și a fugit pe veranda din față a fermei, îndreptându-se înapoi spre sala de mese, unde mirosul de șuncă încă plutea afară.

El a luat o înghițitură din cafea, urmărind-o cum se grăbea să plece. Laurie trebuie să fi observat că ratase micul dejun. Băutura era fierbinte, neagră și amară. El a zâmbit. Îi plăcea că femeile de la fermă îl respectau și încercau să-i anticipeze nevoile. Țineau sala de mese curată și aveau întotdeauna mâncare caldă pregătită atunci când era nevoie. Bucătăria din ferma lui avea un frigider mic și un cuptor cu microunde, dar nu avea aragaz sau cuptor funcțional. El a decis că cel mai bine ar fi cheltuit fondurile pentru a construi o bucătărie mare, centrală. Într-o zi, când va avea mai mulți bani, va pune în funcțiune bucătăria mică a casei, dar acum nu era o prioritate. Prioritatea lui era să creeze un loc în care bărbații doreau să trăiască și să muncească.

Mâncare, adăpost și comunitate. Acestea erau nevoile fundamentale ale bărbaților. Să furnizeze aceste trei elemente împreună cu un obiectiv dezirabil și ar fi avut o mulțime de adepți fericiți. Muncea din greu pentru a le construi adăposturile. Adăposturile erau simple, dar cu timpul plănuia să adauge case mici și mai multe luxuri. Bărbații care au rămas alături de el din primele zile vor fi recompensați primii. Nou-veniții vor începe în barăci și vor vedea ce recompense pot obține dacă muncesc din greu.

Ar fi perfect.

Ar fi înconjurat de oameni care l-ar apăra pe el și modul lor de viață împotriva oricui l-ar amenința. Oricine. Niciun guvern nu avea să își bage nasul în afacerea lui. Dacă ar fi făcut-o, în curând avea să-și pregătească bine oamenii pentru a lupta pentru proprietate și pentru drepturile lor divine.

Dar avea nevoie de mai mulți oameni pentru a-și forma regimentul.

Încet. Ia-o încet. Construiește forțele cu cei mai buni.

Acesta nu era un proiect care să fie grăbit. Îl va face cum trebuie.

Mai luă o înghițitură arzătoare și începu să coboare treptele pentru a lua un mic dejun târziu, sperând că șunca nu dispăruse. Mâncarea era scumpă. Mai ales slănina. Dar în curând aveau să producă tot ce aveau nevoie. *Poate că ar trebui să încep să raționalizez o parte din carne.* Ieri observase că Chip luase atâta șuncă câtă îi încăpea în farfurie.

Aici nu e loc pentru lăcomie.

Un mic nor de praf se ridică în spatele unui deal jos, departe în dreapta lui, și se opri să privească. Praful însemna că se apropia un vehicul. O clipă mai târziu, un camion a apărut în curbă, iar Tom a întredeschis ochii, nerecunoscând vehiculul puternic construit.

Rahat.

Camionul avea o bară luminoasă deasupra cabinei și, chiar dacă era complet neclară, a recunoscut logo-ul Poliției Statului Oregon de pe partea laterală a vehiculului. Tom aruncă o privire în jur, simțindu-se expus. *Unde sunt Al și Deke?* De obicei, cei doi bărbați nu erau departe de el, dar dimineața lui nu începuse oficial și insistase să îl lase în pace până la începutul zilei de lucru.

Fără îndoială că îmi mănâncă toată șunca.

Camionul se apropie, iar Tom se îndreptă spre el. În momentul în care a ajuns în parcarea plată, gâfâia puternic și știa că sudoarea îi mărginea fruntea. Camionul era un vehicul utilitar cu o parte din spate acoperită și voluminoasă pentru a depozita echipamentul. După ce camionul a parcat, a coborât un bărbat plinuț, în jur de 30 de ani, care purta hainele marinărești ale unui ofițer OSP. Un al doilea ofițer a rămas în cabină, vorbind la telefon.

„Tom McDonald?”, a întrebat primul bărbat.

„L-ai găsit.” Tom a întins mâna, iar celălalt bărbat i-a dat o strângere fermă. „Cu ce vă pot ajuta?”

„Nathan Landau. OSP Incendii și Explozivi. Am înțeles că ai niște dinamită pe care vrei să ți-o luăm de pe mâini?”

Tom aproape că și-a scăpat cafeaua. „Ce?”

Nathan se încruntă. „Dinamită. Am primit un telefon cum că ai găsit niște dinamită veche și o vrei departe de proprietatea ta.”

Transpirația i-a trecut prin sprânceană și i-a înțepat ochiul. „Nu v-am sunat eu.” S-a frecat la ochiul usturător. „Cine a spus că te-am sunat?”

„Ai făcut-o, conform raportului, dar nu ne pasă de unde provine dinamita, știi”, a spus bărbatul cu grijă. „Tot ce ne interesează este să fie eliminată cum trebuie. Dinamita veche nu este ceva cu care să te joci. Se întâmplă des ca oamenii să descopere cutii de dinamită în hambarul bunicului. Pe vremuri, chestia asta se vindea tot timpul în magazinele de furaje, dar nouă ne place să primim apelul ca să ne putem ocupa de ea.”

Tom se străduia să vorbească, mintea lui învârtindu-se departe de el. „Nu am dinamită și nu v-am sunat eu. Nu știu cine ți-a spus că am ceva.”

„Niciuna?” Nathan era sceptic, cu linii care i se formau pe frunte. „Poate că cineva nu ți-a spus că a găsit-o și ne-a sunat pe noi primii.”

„Nu există dinamită pe această proprietate”, a spus Tom printre dinții strânși. *Cine a sunat la poliție?* „Nu trebuie să-mi întreb oamenii. Dacă unul dintre ei ar fi găsit dinamită, m-ar fi anunțat. Mi-e teamă că a fost o farsă la telefon.”

„Îți bați joc de mine”, a scos Nathan un stilou și a notat pe clipboard, clătinând din cap. „De ce naiba ar face cineva asta?”

„Ori s-au gândit că ar fi amuzant să te vadă cum îți pierzi timpul, ori s-au gândit că ar fi amuzant să mă vadă hărțuit”, a declarat Tom, furia înlocuindu-i confuzia de mai devreme. „Bănuiesc că e a doua variantă.”

Nathan și-a ridicat privirea de la clipboard-ul său, cu ochii îngustați.

„Cineva se răzbună pe tine pentru ceva?”

„Ceva de genul ăsta.”

„Știi cine? Luăm în serios apelurile false ca acesta.”

„Aș vrea să știu.” Creierul lui se învârtea cu posibilități. *Cine mi-ar face asta? Și de unde știa el de dinamită?*

Pentru că lucrează aici.

„Rahat.”

„Ce?” A întrebat Nathan.

„Nimic. Doar supărat. Acum trebuie să-mi dau seama cine s-a gândit că ar fi amuzant să mă vadă zbătându-mă.” A forțat un râs. „Îmi pare rău că ți-ai irosit dimineața conducând până aici.”

Nathan a suspinat și a întins o carte de vizită. Tom s-a uitat la ea și a văzut că Nathan era un fel de tehnician certificat în domeniul dispozitivelor periculoase. Au mai purtat câteva discuții politicoase, iar Tom a vorbit pe pilot automat, fără să înregistreze nimic.

Creierul său era preocupat. În timp ce camionul pleca, furia l-a cuprins din nou, creierul său concentrându-se pe o singură întrebare.

Cine?

Silas? O să-mi facă probleme?

Tom crezuse că își lăsase disputele cu Silas Campbell în Idaho. Părăsise statul pentru a pune mai mult spațiu între ei doi. La un moment dat, Silas fusese confidentul lui cel mai apropiat și el crezuse că era al lui Silas. Dar nu a fost nevoie de prea mult pentru a distruge încrederea fragilă dintre cei doi bărbați. Mai ales având în vedere cât de paranoic era Silas.

A învățat multe de la Silas în deceniile petrecute împreună. Fusese atras de filozofia bărbatului înainte de a-l întâlni vreodată. În cea mai mare parte a vieții sale a știut că guvernul a spălat creierul publicului larg, făcându-l să creadă că îi pasă de el. În timpul petrecut cu Silas, a privit și a ascultat, învățând să fie un lider al oamenilor.

A fost foarte greu pentru Tom să plece, dar a văzut ce era scris pe perete. Ori erai cu Silas, ori erai împotriva lui; nu exista altă opțiune în cartea lui Silas. Când cei doi bărbați nu au mai fost de acord asupra unor probleme cheie, relația lor s-a terminat. Tom se afla la o răscruce de drumuri, hotărând cu grijă ce cale să urmeze. Se gândise la toate opțiunile, deliberase asupra tuturor posibilităților și se angajase în decizia sa cu un an în urmă.

Ecourile unei alte răscruci uriașe îi întunecaseră pentru scurt timp mintea atunci, dar luase decizia corectă atunci, iar aceasta îi dăduse încredere să meargă mai departe anul trecut. Își adunase oamenii care îl susțineau și credeau în filozofia lui și se mutase la ferma din Oregon.

A ezitat să se întoarcă în centrul Oregonului, dar petrecuse timp aici cu

zeci de ani în urmă și credea că trecuse suficient timp pentru ca locuitorii să nu fie speriați când îi vor vedea fața. A știut că va găsi oamenii potriviți în această parte a statului. Oameni care gândeau și credeau la fel ca el. Avusese dreptate.

Nu a fost ușor. A pornit de la zero și a avut grijă să respecte toate legile.

Până de curând.

Nu a fost vina mea.

Pentru a crea o bază puternică, a trebuit să se înconjoare de oamenii potriviți. Când unul dintre acei oameni a devenit otrăvitor, a trebuit să taie membrul infectat. Dacă permitea dezacordul activ, ar fi pierdut tot respectul.

Impunerea disciplinei și crearea de exemple pentru cei care se opuneau erau modalitățile de a menține controlul. Dacă toată lumea îi respecta pe ceilalți, atunci ar trăi în armonie. Atunci când disidenții provocau probleme, aceștia trebuiau să plece. Iar dacă nu plecau, trebuiau să fie forțați.

Joshua Pence crease o problemă. Tom a rezolvat problema.

Simplu.

Un fior de regret îl atinse. Joshua fusese un susținător entuziast. Crezuse cu tărie în misiunea lui Tom, vorbindu-le celorlalți bărbați cu fervoare și încurajându-i să rămână puternici pentru a susține cauza lui Tom. Dar entuziasmul lui Joshua devenise distrugerea lui.

Telefonul lui Tom a vibrat în buzunar, iar el a răspuns fără să se uite la ecran.

„Sunt Jack Howell."

„Bună, Jack. Ai vești bune pentru mine?"

„Nu chiar."

Prudența îi urca pe șira spinării lui Tom. Jack era neobișnuit de calm. De obicei, agentul imobiliar vorbea cu entuziasm, dar astăzi părea liniștit.

„Spune tot."

„Am primit un telefon de la FBI. Vor să știe cine este interesat să cumpere ferma Brass."

„Rahat." Pentru a doua oară în acea dimineață, Tom a fost lovit în stomac.

„Nu le-am spus nimic", a spus Jack. „Le-am spus că clientul meu a insis-

tat la confidențialitate, dar o să verific cu el. Contează pentru tine dacă le spun numele tău?”

„La naiba, da, contează!” Creierul lui a scăpat din nou de sub control.

„Mi-a dat cinci minute să te sun și să revin la ea.”

„Cine?”

„Agentul FBI.”

„Știu că e agent FBI. *Care e numele ei?”* Și-a ținut respirația, știind ce va spune Jack.

„Uh… Kilpatrick. Mercy Kilpatrick.”

Tom a tras telefonul de la ureche în timp ce înjura. *Iar sora lui Owen. Am greșit că l-am adus aici?* „Nu o suna înapoi.”

„Ce ar trebui să fac? A spus că ar putea obține un mandat pentru informații.” Jack părea nefericit.

„Las-o. Dacă vrea să își piardă timpul, nu mă deranjează.”

„O să afle până la urmă.”

„Treaba ta este să o eviți până atunci.”

„Nu înțeleg de ce insiști să rămâi anonim. În cele din urmă, numele tău va fi cel de pe actul de proprietate.”

„Nu mi-ai notat numele nicăieri, nu? Ai fost de acord că nimeni nu va putea găsi numele meu în hârtiile tale.”

„Toate afacerile noastre au fost orale. Nu v-am trimis nimic prin e-mail, pentru că respect ceea ce doriți.”

„Mulțumesc. Apreciez asta. Desigur, nu am o adresă de e-mail. Știi că guvernul citește toate chestiile astea, nu?”

„Nu am nimic de ascuns”, a spus Jack. „Guvernul este binevenit să-mi citească toate contractele plictisitoare dacă vrea.”

„Cred că avem nevoie de o altă întâlnire”, a spus Tom. „M-am uitat la o proprietate din apropiere despre care aș vrea să-ți cer părerea.”

„Care este adresa? O să scot toate informațiile înainte să ne întâlnim.”

„Nu, doar vino. Îți povestesc când ajungi aici.”

Jack a fost de acord, dar Tom a auzit reticența din vocea lui. Cu comisioanele atârnând în fața lui, Tom știa că Jack ar sări prin orice i-ar cere

Tom.

Tom a încheiat convorbirea și a aruncat cafeaua din ceașcă. Se răcise la o temperatură de nebăut. S-a uitat la dealurile din jurul proprietății sale, simțind că o plasă se strânge încet în jurul lui. Dimineața fusese atât de promițătoare, iar acum se transformase în gunoi.

Kilpatrick. Când auzise că Al și Deke o scoseseră de pe șosea, râsese în hohote și îi bătuse pe spate. A sperat că ea va reduce unele dintre întrebările ei indiscrete. Nu a funcționat. Era timpul pentru măsuri mai mari?

Cine a raportat dinamita?

Cum a aflat FBI-ul despre oferta pentru proprietatea Brass?

Bătrâna femeie le spusese, desigur.

Dacă măcar Joshua nu s-ar fi amestecat. *Cum voi face față acestei noi întorsături?* Ar putea recunoaște că el era cumpărătorul? Nu era ilegal să te oferi să cumperi un teren, dar era instinctiv pentru el să rămână sub radar. Și ce dacă era interesat să cumpere terenul ei? Ar fi crezut că el a pus focul ca să o sperie?

Nu era atât de prost.

Unii oameni erau, dar nu el. El știa cum să stea departe de lumina reflectoarelor. La naiba, el știa cum să stea complet departe de radarul tuturor. Făcuse asta toată viața lui. Nimeni nu era mai bun decât el la a rămâne în umbră.

Știa că atunci când a rupt legăturile cu Silas Campbell va trebui să facă mai mulți pași înainte, dar nu se așteptase la asta. Poate că trebuia să lase lucrurile mai moale până când FBI-ul nu mai punea întrebări. Ceea ce îl interesa nu avea nimic de-a face cu el.

Nu cu adevărat.

Ar putea fi Owen Kilpatrick sursa problemelor lui? Gândul îl făcuse să-i doară puțin inima. Când îl întâlnise prima dată pe Owen, instinctul inițial al lui Tom fusese să se ascundă. Dar, în schimb, îl privise pe Owen în ochi și îi strânsese mâna. Ochii lui Owen i-au reflectat pe ai lui Tom, iar Tom a știut imediat că poate avea încredere în tipul de om care era Owen. Tatăl lui Owen, Karl, era un om direct, iar Owen avea același sânge.

La fel și agentul FBI. Dar ea era o femeie. Nu era la fel ca atunci când priveai un bărbat în ochi și îl cunoșteai.

Pe proprietatea lui erau bărbați cu mai puțin caracter decât Owen Kilpatrick. Caracterul însemna mult pentru el, dar uneori avea nevoie de timp pentru a fi expus. Ceea ce părea perfect și strălucitor pe dinafară putea adăposti un centru putred... sau un centru slab. Uneori, acea slăbiciune era cea care îl împiedica pe un om să își atingă potențialul.

Dar cine ar fi sunat în legătură cu dinamita?

Și de ce?

Pentru a-l opri pe Tom să o folosească. Cuiva nu-i plăceau planurile lui și era prea fricos să-i spună în față.

Poate cuiva îi era teamă să nu devină următorul Joshua Pence.

Trebuie să mai dau un exemplu?

Jack Howell ar fi fost de folos.

Capitolul 22

Truman aproape ajunsese înapoi la departamentul său când i-a sunat telefonul. Era biroul șerifului din comitatul Deschutes, care raporta că a găsit o camionetă roșie abandonată, cu unele avarii minore în partea din față.

„Cine este proprietarul?”, a întrebat Truman.

„Plăcuțele de înmatriculare sunt expirate de mult”, a spus agentul. „Dar este înregistrată pe numele lui Joshua Pence din Nevada.”

„Rahat.” Teoria conform căreia camionul lui Joshua fusese folosit pentru a o scoate pe Mercy de pe șosea părea să fie corectă.

„Ați remorcat-o deja?”

„Nu. Așteptăm camionul de remorcare.”

„Dă-mi locația ta.”

Truman a luat următoarea curbă și a apăsat pe accelerație, dorind să

ajungă la locul faptei înainte ca camionul să fie mutat.

Aproape douăzeci de minute mai târziu, a oprit în spatele unui echipaj de poliție pe un drum lateral puțin circulat și a zărit coada unui camion în tufișurile de pe marginea drumului. Nu se vedea niciun camion de remorcare.

„Ați atins ceva?", l-a întrebat el pe agent.

„Am deschis portiera și m-am uitat prin conținutul torpedoului. După ce am anunțat prin radio și am auzit că vehiculul era dat în urmărire, am dat înapoi."

Se făcuseră puține eforturi pentru a ascunde vehiculul. Au ales un drum liniștit, dar vehiculul era încă vizibil de pe stradă. Truman s-a întrebat dacă nu cumva un rezervor de benzină gol a dus la ascunzătoarea proastă. „Vezi vreo cheie?"

„Nu. Era descuiată și unul dintre geamuri lăsat."

Truman s-a plimbat în jurul vehiculului. Avusese o viață grea. Patul camionului era bine lovit și avea câteva găuri. Anvelopele ar fi trebuit înlocuite cu zece mii de kilometri în urmă, iar un far lipsea. El s-a ghemuit să se uite la farul lipsă. Camionul avea avarii minore în jurul farului lipsă și putea vedea urme de vopsea neagră în adâncituri.

Tahoe-ul lui Mercy.

Punându-și mănușile, a deschis portiera șoferului și a făcut o inspecție vizuală rapidă. Bancheta din material textil de pe partea șoferului avea găuri, iar podeaua era plină de ambalaje de fast-food, pahare Big Gulp și cutii de suc. Truman a deschis scrumiera; era plină.

ADN.

Probabil ADN și pe paiele din pahare.

Nu că am folosi ADN-ul pentru a afla cine a abandonat un camion.

Mizeria putea fi de la Pence, dar dacă Truman avea un suspect pentru cine a scos-o pe Mercy de pe șosea și voia să se ocupe de cheltuială, putea să facă un test pentru a vedea dacă se potrivește.

Mai degrabă aș face pe cineva să mărturisească.

Fără îndoială, el ar putea intimida un suspect cu faptul că a lăsat ADN-ul peste tot în interiorul camionului. Și mai ieftin.

S-a îndepărtat de vehicul și s-a uitat la pinii înalți din zonă, încercând să își facă o imagine mentală a locului în care se afla. „Știi cât de departe suntem de locuința lui Tom McDonald?”, l-a întrebat el pe agent.

„Cine?”

„Nu contează.” Truman s-a întors la mașina sa și a tras locația sa pe o hartă de pe telefon. A mărit imaginea, obținând o imagine mai mare a zonei. Ferma lui McDonald era la mai puțin de zece mile distanță. S-a holbat la ecran câteva secunde și a știut că trebuie să facă o vizită.

***

După ce Mercy recunoscuse că echipa McDonald ar fi putut s-o scoată de pe drum, Truman făcuse cât de multe cercetări a putut despre Tom McDonald. Ea spusese că ceea ce descoperise despre McDonald era curat. Truman găsise același lucru.

Era prea curat. Având în vedere că fusese asociat cu liderul miliției din Idaho, Silas Campbell, Truman simțea că ar fi trebuit să existe câteva încăierări în dosarul lui McDonald. Truman nu avusese niciodată o conversație adevărată cu Tom, dar îl văzuse de câteva ori prin Eagle's Nest. Înainte de a se îndrepta spre fermă, a scos la iveală informațiile pe care statul le avea despre Tom McDonald și a lăsat informațiile să i se adune în minte pe drum. Ceva în legătură cu McDonald îi frământa creierul, dar Truman nu putea vedea nicio problemă.

McDonald era plictisitor.

Prea plictisitor?

A intrat pe proprietatea izolată și a parcat lângă câteva camioane. Patru bărbați ieșiră dintr-o clădire mare aflată la cincizeci de metri distanță, iar Truman identifică imediat circumferința lui Tom McDonald. Alți doi erau bărbații care îl însoțeau întotdeauna pe McDonald. Spre surprinderea lui, al patrulea bărbat era fratele lui Mercy, Owen.

Pe măsură ce se apropiau și îl recunoștea pe Truman, Owen a pierdut un moment din mers. Maxilarul i s-a strâns.

„Neața, șefule.” McDonald i-a întins mâna lui Truman. „Ce te aduce până aici?” Nu s-a deranjat să îi prezinte pe ceilalți doi bărbați, care stăteau la câțiva metri în spatele lui. Tipi mari care purtau haine exterioare voluminoase care puteau ascunde o multitudine de arme.

Truman dădu din cap la trio-ul tăcut, privirea lui zăbovind asupra lui Owen, care se uită în altă parte.

Bine. O să joc în felul tău.

Truman îi strânse mâna lui McDonald, ignorând aluzia sa evidentă că Truman pășea în afara limitelor orașului Eagle's Nest. „Am recuperat un Ford pickup roșu la câteva mile de aici”, a spus el, întinzând puțin adevărul. „Mă întrebam dacă vreunul dintre oamenii tăi știe ceva despre el?”

McDonald nu s-a uitat la oamenii săi. „Cine este proprietarul?”

„Joshua Pence.”

„Nu-i știu numele. De ce ați venit aici în loc să mergeți la el acasă?”

Truman nu a tresărit la minciuna evidentă. „Adresa de acasă este în Nevada, iar înregistrarea este expirată. Am auzit că lucrează pentru tine.”

„Nu am niciun angajat cu acest nume. Nu știu de unde v-ați luat informațiile, dar nu sunt corecte.” McDonald i-a ținut privirea, cu chipul lipsit de expresie.

„Joshua Pence a fost omul al cărui cadavru a fost găsit la incendiul din Jackson Hill săptămâna trecută.” Truman l-a urmărit cu atenție pe McDonald.

„Este tipul despre care FBI-ul mi-a hărțuit angajații zilele trecute? Scotoceau prin jur, întrebând dacă îl cunoștea cineva. De ce e toată lumea crede că știu ceva despre el?”

„Nu știu nimic despre vizita FBI-ului. Va trebui să îi întrebi pe ei.” Truman a simțit privirea lui Owen ațintită asupra lui. „Sunt aici în legătură cu camionul.”

McDonald s-a uitat în cele din urmă la oamenii săi. „Știe cineva ceva despre un camion abandonat?”

Trei capete au clătinat la unison.

McDonald s-a întors spre Truman. „Cred că lătrați la copacul greșit.”

„Așa se pare. Apreciez ajutorul.” Truman și-a lăsat privirea să rătăcească printre clădirile fermei. „Se pare că lucrurile merg bine. Am auzit că aveți câteva oportunități bune de angajare. Plănuiți multe construcții?”

„Unele.”

„Pot să dau de veste în oraș dacă sunteți în căutare de muncitori.”

„Am destui în acest moment.”

În spatele lui McDonald, bărbatul care purta o parka de camuflaj și-a schimbat poziția și și-a intensificat privirea asupra lui Truman. Truman i-a întâlnit privirea și i-a oferit un zâmbet prietenos. „Cred că camionul roșu a fost implicat într-un accident zilele trecute. Cineva aproape a ucis un agent FBI când a ieșit de pe șosea. Au avut mare noroc că nu a fost rănită.”

Privirea gardianului s-a transformat într-un zâmbet subtil.

„Nu știu nimic despre asta”, a spus McDonald. „Nu e camionul nostru.” Truman l-a privit pe paznicul îmbrăcat în camuflaj și a decis să vadă dacă teoria sa despre fast-food era corectă. „Ei bine, a fost condus de când a murit Pence. Oricine l-a luat la plimbare a lăsat tot felul de gunoaie înăuntru. Cutii de suc. Paiele. Mucuri de țigară.” Zâmbetul lui Camo se evaporă când își dădu seama că obiectele menționate de Truman puteau găzdui ADN, iar Truman își stăpâni zâmbetul. *Te-am prins*. „Are și unele avarii la partea din față. Cu vopsea reziduală de la vehiculul federal pe care l-a lovit.”

Tom McDonald și-a păstrat calmul. „Se pare că veți avea o mulțime de dovezi când îl veți prinde pe cel care a furat-o. Probabil adolescenți.”

„Probabil”, a fost de acord Truman. I-a aruncat o ultimă privire rapidă lui Owen. Fratele lui Mercy părea ușor năucit.

Așa este. Umbli cu tipi care aproape ți-au ucis sora.

Truman își atinse marginea pălăriei și își luă politicos la revedere. Simțea cum privirile lor îi ardeau fierbinte pe spate în timp ce se întorcea la SUV-ul său. A stat în cabină pentru o vreme, prefăcându-se că lucrează la computer, lăsându-i să transpire despre ceea ce făcea. În timp ce se juca cu consola, și-a dat seama că nu avusese niciun strop de anxietate cu privire la confruntarea cu bărbații. Niciuna. Nada. Nimic. Mulțumit, a încercat să identifice ce se schim-

base de când se prăbușise zilele trecute.

Îmi pasă. Îmi pasă de dreptatea pentru Joshua Pence. Nu mă gândesc la mine.

Și de Mercy. Era hotărât să afle cine încercase să o ucidă în acel accident de mașină, pentru că nu voia să se întâmple din nou.

A pornit mașina și a tras un cerc strâns pentru a se întoarce pe drumul pe care venise. A observat că unul dintre cei doi gardieni ai lui McDonald era încă în locul în care vorbiseră, așteptându-l să plece.

Du-te și spune-i lui tati că am plecat.

S-a înfuriat în timp ce conducea. Bănuia că toți cei patru bărbați știau unde fusese camionul în ultima săptămână. Posibil ca Owen să nu știe, dar fără ca el să deschidă gura ca să se apere, Truman îl va grupa cu echipa lui McDonald.

Nu conta că era fratele lui Mercy.

***

Tom McDonald îl privea pe șeful poliției plecând cu mașina de pe proprietatea sa. Nemernicul stătuse în camionetă cinci minute înainte să plece și îi stricase complet liniștea lui Tom. Șeful nu avea nicio autoritate aici, și amândoi știau asta. Ieșise doar ca să stârnească probleme și să încerce să-l intimideze din nou pe el și pe oamenii lui.

Auzise lucruri bune despre șeful poliției din Cuibul Vulturului, dar acum Tom avea propria lui părere. Șefului nu îi era teamă să își depășească limitele pentru a hărțui oameni nevinovați. La fel ca orice alt polițist. S-ar putea să-i fi înnebunit pe orășeni cu privire la tipul de om care era, dar Tom știa că avea ego-ul umflat care venea întotdeauna cu insigna.

Nu era necesar. Polițiștii erau uneltele guvernului pentru aplicarea legilor sale inutile. Instrumente pentru a se proteja chiar de oamenii care îi dăduseră puterea.

În curând.

Owen Kilpatrick se plimba în sufrageria mică a fermei, în timp ce Tom îl privea cu coada ochiului. Voia să creadă că Owen era cu el sută la sută, dar în ultimele câteva minute Tom începuse să aibă îndoieli. Șeful poliției îl zguduise pe Owen. Chiar și Deke îl privea pe Owen, neîncrederea instalându-i-se pe trăsături.

L-am adus prea repede în sânul familiei?

„Ce-ți trece prin cap, Owen?”

„O mulțime de oficiali au apărut aici”, a spus Owen continuându-și plimbarea. „Mai întâi FBI-ul, apoi poliția statală care caută dinamită, iar acum șeful poliției locale. Se încinge treaba.”

Tom își dorea să nu le fi spus lui Deke, Al și Owen despre polițistul de stat care căuta dinamită. Toți trei începuseră să transpire și apoi se înfuriaseră la gândul că ar putea exista un trădător în mijlocul lor. Reacțiile lor îi păruseră autentice lui Tom și era aproape sigur că niciunul dintre ei nu raportase existența dinamitei. Dar rămăseseră alți patruzeci de bărbați și femei care ar fi putut face apelul.

„Ești îngrijorat?” a întrebat Tom. „Niciunul dintre polițiști nu avea fapte. Toți urmăreau doar zvonuri.”

„Cine răspândește aceste zvonuri?” a întrebat Owen.

Al a intrat pe ușa fermei, cu fața plină de enervare. „Nu știu de ce șeful a așteptat atât de mult să plece.”

„Încerca să ne intimideze mai mult”, a spus Tom. „Încă o dovadă că nu are nimic împotriva noastră. Nu făcea decât să sufle aer cald.”

„Ar fi trebuit să curățăm gunoiul”, a mormăit Al.

Owen a înghețat în mijlocul pasului. „Ce gunoi?”

„Nimic.”

Owen s-a holbat la Al pentru o secundă lungă, iar dezamăgirea i-a străfulgerat fața. Tom știa că bănuise că cei doi oameni ai lui o scoseseră de pe drum pe sora lui agent FBI, dar acum era sigur.

Ce va face el în legătură cu asta?

„Ai o problemă cu planurile mele pentru dinamită?” îl întrebă Tom pe

Owen.

Tensiunea din cameră s-a triplat. Al și Deke s-au întors încet spre Owen, așteptându-i răspunsul.

Cu mâinile împreunate la spate, Owen s-a uitat la Tom și apoi la ceilalți doi bărbați. „Nu am. Poți să faci ce vrei pe proprietatea ta."

„Dar încă nu e proprietatea mea."

„Va fi în curând", a spus Deke. „Își va reveni." A dat din cap cu emfază, ca și cum ar putea să facă să se întâmple.

Tom l-a studiat pe bărbatul mare. Lui Deke îi lipseau câteva boabe de mazăre, dar avea inimă și era unul dintre cei mai buni trăgători pe care Tom îi văzuse vreodată. Acesta fusese motivul principal pentru care Tom îl alesese să-i păzească spatele. Un alt motiv era că de obicei era tăcut.

„Nu ți-am cerut părerea", i-a spus Tom lui Deke.

Deke și-a încleștat gura și și-a îndreptat coloana vertebrală, concentrându-și privirea asupra unui punct aflat dincolo de umărul lui Tom.

„Nu, domnule."

Tom și-a îndreptat din nou atenția către Owen. „Sora ta ar fi putut fi rănită zilele trecute. A fost vina celor doi idioți. Nu a fost intenția mea." I-a ținut privirea lui Owen. „Dar nu voi accepta ca agenții federali să încerce să mă calce în picioare. Voi riposta când va fi cazul. Ai vreo problemă cu asta?"

Owen a ezitat o fracțiune de secundă prea mult. „Nu, domnule."

Dezamăgirea l-a cuprins pe Tom. *Aveam mari speranțe pentru el.*

Owen era diferit de ceilalți bărbați care veniseră la el. Avea succes, era inteligent și motivat. Furia îl condusese pe Owen la Tom. Moartea fratelui său ca urmare a muncii de poliție de proastă calitate îi deschisese ochii lui Owen. Voia ceea ce voiau toți ceilalți bărbați: schimbare. Voiau o schimbare care să le redea demnitatea și mândria.

Nu acest furt constant din impozitele lor pentru a-i sprijini pe politicienii lacomi, sau să fie nevoiți să se uite peste umăr de fiecare dată când pășesc în fața ușii lor. Voiau să își trăiască pur și simplu viața. În loc de asta, erau trași pe sfoară în timp ce guvernul crea noi legi pentru a-și da puterea de a interveni și de a lua tot ce dorea.

O pădure pe care familia ta o deține de cincizeci de ani? Predați-o. Trebuie să protejăm o bufniță.

Pășunile pe care vitele tale au pășunat în ultimul deceniu? Țineți-le departe. Trebuie să protejăm râul din care beau vacile tale.

Apoi, oficialii federali ar apărea cu armele lor și cu toată puterea.

Nedrept.

„Poate că acesta nu este locul potrivit pentru tine”, i-a spus Tom lui Owen.

Owen a făcut doi pași spre el, cu pasiunea arzând în ochii lui. „Știi că ne dorim aceleași lucruri. Ai puterea să convingi bărbații să te susțină. *Eu cred* în ceea ce faci.” I-a ținut privirea lui Tom, sinceritatea răsunându-i în ton.

Îl cred.

Tom avea mare încredere în instinctele sale. Îndoielile sale temporare cu privire la Owen dispăruseră. Poate că Owen avea o slăbiciune pentru sora lui, dar nu ar fi lăsat asta să-i stea în cale. Tom i-a întins mâna lui Owen, care a apucat-o și a strâns-o ferm.

„Sunt cu tine”, a declarat Owen.

„Bine”, a spus Tom. „Acum cum o să ne dăm seama cine este scurgerea de informații pe aici?”

Owen a tras aer în piept. „Am suspiciunile mele în legătură cu puștiul care lucrează la dormitoare.”

„Cade?” Tom era șocat. Puștiul era politicos și muncea din greu.

„Poate că nu a făcut nimic intenționat, dar e posibil să fi menționat despre dinamită prietenei lui.”

„Și ea a raportat? De ce i-ar păsa unei adolescente de dinamita de pe aici?”

„E nepoata mea… Tatăl ei a murit, iar ea locuiește cu Mercy.”

Înțelegerea l-a lovit pe Tom. „Crezi că i-a spus mătușii ei? Și de aceea s-au încins lucrurile pe aici? De ce nu i-ai spus asta mai devreme?” Era îngrozit. Unul dintre angajații lui se întâlnea cu nepoata unui agent FBI?

Owen își apăsă gura într-o linie dură înainte de a răspunde. „Nu mi-am dat seama decât de curând. Nu mi-am dat seama că era tipul pe care îl văzusem

cu nepoata mea până când nu am dat peste el aici, zilele trecute. Chiar și atunci nu am fost sigur."

„Deci ai putea greși."

„S-ar putea. Dar cred că e același."

„Cred că trebuie să am o discuție cu Cade." Tom s-a întors spre Deke și Al. „Du-te și găsește-l pe puști."

„Azi e liber."

„La naiba." Frustrarea i-a încălzit fața. „Vreau să-l văd mâine la prima oră."

Capitolul 23

Telefonul de birou al lui Truman a sunat și el l-a luat, încrucișându-și degetele să fie apelul pe care îl aștepta.

Era. Vocea agentului Chad Wheeler din Bonner County a răsunat pe linie. „Truman? Sunt Chad, îți răspund la telefon. Ai vrut să te rogi pentru o altă partidă de pescuit?"

„Aveți cel mai bun pescuit din nord-vestul Pacificului."

„Avem. Dar e al naibii de frig acum. Unde erai acum trei luni? Ți-am spus că băieții sunt împreună."

Chad făcuse liceul cu Truman. Truman presupusese întotdeauna că Chad va ajunge după gratii în loc să fie de partea celor care respectă legea. Nimeni nu fusese mai surprins decât Truman când Chad se alăturase forțelor de poliție. Îi făcuse bine lui Chad, calmându-i obiceiurile sălbatice și concentrându-i energia pentru bine. La fiecare câțiva ani, se adunau câțiva foști colegi și pescuiau în curtea lui Chad din nordul statului Idaho.

Aceeași zonă pe care Tom McDonald o părăsise cu un an în urmă.

„Mi-aș fi dorit să ajung la tine în legătură cu pescuitul, dar trebuie să discutăm despre afaceri."

„Ce ai nevoie?” Tonul lui Chad a trecut la modul polițist complet.

„Informații despre un anume Tom McDonald. S-a mutat aici din zona ta un acum un an. Din câte știu eu, a trăit toată viața în nordul statului Idaho.” I-a dat lui Chad numărul permisului de conducere din Idaho pe care îl găsise pentru Tom.

El a auzit tastatura lui Chad clatter în fundal. „Da, îl văd. Am adrese anterioare pentru el în Sandpoint, Coeur d'Alene, și Bonners Ferry. Nu văd nicio înregistrare. Tipul nu a primit nici măcar o amendă de circulație.”

„Am auzit că a fost un asociat al lui Silas Campbell.”

„Ohhh.” Interesul din tonul lui Chad a urcat. „Lasă-mă să dau cu nasul în alte dosare. Îți face probleme?”

„Nu încă”, a recunoscut Truman. Era adevărat. Până acum, tot ce făcuse McDonald fusese să ignore cererea FBI-ului de a da un telefon și să se poarte ca un ticălos pompos cu Truman în dimineața aceea. „Dar bănuiesc că este implicat în ceva. Numele lui tot apare în legătură cu un caz la care lucrez, dar încă nu e nimic concret.”

„Unde e fum, e și foc”, a spus Chad. Tastele au continuat să trosnească în fundal în timp ce el căuta informații despre McDonald. „Mi-aș dori ca numele lui să nu fie atât de comun. Caut în unele dintre dosarele pe care le avem despre Silas Campbell să văd dacă numele subiectului tău este menționat. De ce nu ar putea avea un nume ușor de găsit, cum ar fi Keziah Moreau?”

Truman era de acord.

„Am un Tom McDonald menționat de mai multe ori în legătură cu Campbell, dar nu văd niciun comportament ilegal. Se pare că a fost mereu în fundal, fără să stârnească scandal, ci pur și simplu prezent.”

„E atent.”

„Așa se pare. Am tot felul de liste lungi cu oameni care au fost arestați în legătură cu organizația lui Campbell, dar numele tipului tău nu este pe niciuna dintre ele.”

„Ce fel de lucruri a făcut Campbell?”

Chad a suspinat prin telefon. „Depinde pe cine întrebi. Ori este un sfânt și vorbește în numele celor oprimați, ori este un nebun de dreapta care nu a

întâlnit niciodată o lege care să-i placă. Cazierul său a fost curat în ultimul deceniu; acum știe cum să se ferească de necazuri, dar mulți dintre adepții săi fervenți o dau în bară."

„Îmi amintesc că a fost o problemă cu un lac."

„Da, Campbell a vorbit când guvernul federal a ridicat un gard pentru a ține vitele departe de o zonă de mlaștină nou protejată. Familiile foloseau acea zonă pentru a-și adăpa vitele de o sută de ani. Dar știi ce se întâmplă când o specie devine pe cale de dispariție."

„Știu." Truman știa prea bine. Emoțiile ajungeau la cote înalte, iar omulețul se simțea întotdeauna neputincios în fața unui guvern federal care credea că face ceea ce trebuie. De obicei, Truman putea vedea ambele părți ale problemei, dar știa că se simțea diferit atunci când era amenințat traiul unei familii. Nu a fost întotdeauna de acord cu niciuna dintre părți. De obicei cădea undeva la mijloc.

„Care este data nașterii pe care o aveți pentru el?" a întrebat Truman în timp ce se uita la o fotocopie a permisului de conducere relativ nou al lui McDonald din Oregon. Chad a dat aceeași dată ca și Truman. „Ți se pare că tipul ăsta are aproape șaptezeci de ani?"

Chad a tăcut pentru o clipă. „La naiba, nu."

„M-am întâlnit cu el față în față în această dimineață", a spus Truman. „L-aș plasa pe la mijlocul sau sfârșitul anilor cincizeci. Este foarte greu, așa că nu are ridurile feței, iar uneori asta poate face pe cineva să pară mai tânăr, dar serios... Nu-l pot vedea nici măcar la șaizeci de ani. Este un tip de la țară; conduce o fermă și am impresia că a lucrat la o fermă aproape toată viața lui. Ar trebui să arate *mai bătrân* decât vârsta lui."

„Crezi că a preluat identitatea altcuiva", a spus Chad. „Stai puțin. Îți voi trimite pe e-mail fotografia de pe permisul de conducere pe care o avem în dosar de acum 25 de ani. Cred că este același tip în fiecare fotografie de permis pe care o avem, dar poate nu vei fi de acord."

„Cât de departe în timp aveți fotografii?" a întrebat Truman.

„Îți trimit cea mai veche."

Truman și-a deschis e-mailul și a văzut adresa lui Chad în partea de sus

a căsuței. A dat clic. „Da, el este.” McDonald era mai tânăr în poză, dar avea încă barba grea pe care o purta astăzi. „Ar trebui să aibă patruzeci și cinci de ani în asta. Eu nu văd asta. Arată mai tânăr decât tine sau decât mine acum.”

„Sunt de acord. Dar barba face greu de estimat vârsta lui. A purtat-o în fiecare fotografie pe care o avem.”

Bărbații au tăcut un moment îndelungat.

„Dacă aceasta nu este identitatea lui, o folosește de mult timp”, a spus Truman. „Nici nu știu de unde să încep să-mi dau seama de asta.” *Cum am să caut în alt stat?*

„Am câteva idei”, a spus Chad. „Unul dintre ofițerii noștri în rezervă ar fi încântat să rezolve acest puzzle. Este semi-retras și nimic nu-i place mai mult decât să cerceteze astfel de lucruri. E al naibii de bun la asta. Lasă-mă să vorbesc cu el pentru tine.”

„Aș aprecia.”

Truman a încheiat convorbirea după alte câteva minute. Frustrat, s-a așezat în tăcere la biroul său, urând să aștepte ca altcineva să facă treaba în locul lui. *Cât timp îi va lua să obțină rezultate? Și dacă nu găsește nimic?*

Era relevant dacă Tom McDonald nu era cine spunea că este? Dacă folosise o identitate falsă, asta nu schimba cu nimic ceea ce făcuse. În mod clar omul trăia ca McDonald de foarte mult timp.

Poate că este căutat pentru o crimă veche.

Truman și-a lăsat mintea să rătăcească pentru un moment îndelungat, enumerând motivele pentru care cineva își asumă o nouă identitate. Niciunul dintre motive nu sugera un scop moral.

A tras pe hartă proprietatea McDonald de pe computerul său, studiind peisajul înconjurător. McDonald alesese o locație foarte rurală. Bucata lui mare de pământ era înconjurată fie de o pădure deasă, fie de dealuri abrupte, fie de un râu. Dacă Tom ar fi vrut izolare, ar fi găsit-o. Cea mai bună cale de intrare era drumul oribil care venea dinspre sud și pe care Truman îl condusese mai devreme în acea zi. Singura altă cale de intrare în proprietate urma drumuri sinuoase care adăugau zece mile și traversau un râu. Truman a deplasat harta astfel încât să poată urmări drumurile sinuoase și terenul de la vest de

proprietate. A trasat cu degetul drumul lung de intrare, începând de la proprietatea lui Tom și mergând spre ieșire.

Numai cineva cu prea mult timp la dispoziție ar fi încercat să folosească acest drum.

Degetul său a ajuns în cele din urmă la o autostradă de țară. A făcut o pauză cu degetul pe ecran, uitându-se la numărul de pe autostradă, știind că vizitase recent o casă cu acea adresă.

Tilda Brass locuia pe acea autostradă. I-a căutat limitele proprietății. Suprafața ei s-a dovedit a fi una dintre cele mai ciudate proprietăți în formă pe care Truman le văzuse vreodată. Era lungă și îngustă și curbată.

Dar împărțea o linie de proprietate cu ferma McDonald.

Capitolul 24

Mercy era în mașina ei când a sunat Truman. A oprit în parcarea unui restaurant fast-food pentru a acorda toată atenția apelului și a ignorat mirosul divin de carne prăjită.

„Tocmai am avut un telefon interesant cu un amic de-ai mei din nordul statului Idaho”, a început el. A continuat să își expună teoria conform căreia Tom McDonald nu era cine pretindea că este.

Mercy asculta șocată, lăsând conceptul să i se întipărească în minte.

Mă bucur că am parcat înainte să aud acea informație.

„Înțeleg cum ai ajuns la concluzia asta”, recunoscu Mercy. „McDonald nu pare atât de bătrân pe cât ar trebui. Și faptul că nu are absolut niciun cazier? Asta îmi spune că a încercat din răsputeri să rămână curat de-a lungul anilor. Crezi că trecutul lui real ascunde ceva oribil?”

„Nu vreau să trag concluzii pripite”, a spus Truman. „Să așteptăm să auzim ce descoperă acest ofițer din Idaho. Am putea fi foarte departe de curs”.

„Și asta schimbă cu adevărat ce s-a întâmplat aici?” a întrebat ea. „Agen-

ții sunt încă morți și nu știm cine a provocat două dintre incendii. Cu trecut sau fără trecut, ceva se întâmplă. Deși cred că este o teorie excelentă și i-o voi menționa lui Darby. Poate îl poate ajuta pe tipul vostru din Idaho."

„Am fost acolo astăzi."

Mercy s-a încordat. „Ai fost unde?"

„La ferma McDonald."

„De ce?" Avertismentul șefului ei de a nu merge singură la fermă i-a răsunat în minte. Bărbat sau femeie, el nu crezuse că era sigur, iar Mercy era de acord.

„Camionul care te-a scos de pe drum a fost găsit astăzi."

„Am auzit că au găsit *un camion*. Nu aveam de gând să acord prea multă atenție până când dovezile nu arătau că era vehiculul potrivit."

„Ei bine, m-am dus să verific camionul. E vopsea neagră pe colțul din dreapta față. Asta a fost suficient pentru mine."

„Cui îi aparține?" Ea a respirat adânc, bănuind că știe răspunsul la întrebarea ei.

„Joshua Pence. Și a fost găsit la mai puțin de zece mile de locul lui McDonald, așa că am decis să mă duc să văd dacă ei știu ceva despre el."

„Au negat în continuare că el a lucrat acolo?"

„Da. Am avut o scurtă discuție cu Tom care nu a dus absolut nicăieri. Și Mercy... Owen era acolo."

Ea a înghețat.

„Stătea în spatele lui Tom ca unul dintre lacheii lui și se prefăcea că nu mă cunoaște."

Mercy a închis ochii. *De ce, Owen?* „Nu pot controla ce face el."

„Bineînțeles că nu poți, dar ar trebui să fii conștientă că dacă găsim mizerii despre Tom McDonald, ar putea afecta sau incrimina o mulțime de adepți ai săi."

Cu alte cuvinte, Owen va avea mai multe motive să mă urască.

„El și-a ales calea. Eu am făcut ce am putut."

„Îmi pare rău, Mercy", a spus Truman cu blândețe, iar tonul lui moale aproape că i-a frânt inima.

„Fac tot ce pot cu familia mea. Owen a fost cel mai greu de convins să vorbească cu mine, darămite să accepte că m-am întors. Cred că trebuie să stau deoparte și să-l las cu furia lui. Știe că sunt aici când e gata să vorbească.”

O tăcere lungă s-a lăsat între ei. „Ceva nou în cazuri?” A întrebat Truman.

„Urmele de pe motocicleta de teren din casa lui Landon nu se potrivesc cu cele de la locul incendiului unde a fost găsit Joshua Pence.”

„Asta a fost o muncă rapidă.”

„Potrivit unuia dintre tehnicienii noștri de laborator, a fost o nebunie. A aruncat o privire și a știut că nu se potrivesc.”

„Cum rămâne cu armele și cartușele?”

„Asta durează mai mult. Asta nu e televiziune, știi.”

„Nimeni nu știe asta mai bine ca mine”, a spus Truman. „Dar încă aștept ca prietena mea sexy de la FBI să apară pe tocuri și cu bluze decoltate.”

Mercy a râs. „Faci mișto de cizmele mele?” Se uită la cizmele cu talpă grea pe care le încălțase în acea dimineață pentru a le purta în timp ce percheziționa casa lui Landon Hecht. Nu era nimic fermecător la ele; *Glamour* nu era un cuvânt folosit niciodată pentru a o descrie. Ea prefera să fie comodă și practică.

„Bineînțeles că nu. Eu te găsesc deosebit de atrăgătoare în blugi și cizme. Mai ales când mânuiești un topor. Toată înfățișarea asta funcționează pentru mine.” El a chicotit încet și i-a încrețit degetele de la picioare. „Ai vești de la Jack Howell?”

„Nu. Ar trebui să trec din nou pe la biroul lui.”

„Ceva îmi spune că va fi plecat pentru restul zilei.”

„Probabil că ai dreptate. Bănuiesc că ar fi o pierdere de timp pentru mine, dar voi continua cu mesajele mele telefonice la fiecare câteva ore. Asta ar trebui să-i intre puțin pe sub piele.”

În mașină se auzi un bip, iar ea văzu că primise un apel de la Rose.

„Truman, Rose sună.”

„O să te las să închizi.”

Ea a încheiat apelul și l-a preluat pe al doilea. „Bună, Rose.”

„Mercy? Tu ești?”, a întrebat o voce ascuțită care nu-i aparținea lui Rose.

„Mamă?” Mercy și-a ținut respirația la stresul din tonul mamei sale.

„Sunt pe telefonul lui Rose.”

„Ce s-a întâmplat?” Fiecare celulă din corpul ei s-a încordat, iar degetul ei a planat deasupra butonului de pornire al mașinii închiriate.

„Cineva a aruncat azi cu pietre și noroi în Rose. Și au făcut-o curvă.”

Mercy nu putea să respire. A apăsat pe buton și a pornit vehiculul. „Unde sunteți?”

„Suntem acasă acum, dar am fost în Eagle's Nest. Eu am fost la oficiul poștal în timp ce Rose s-a dus la magazinul lui Hackett.”

„Sunt pe drum. E rănită?” *Voi face pe cineva să-și dorească să fie mort dacă este rănită.*

„Nu chiar. Doar câteva tăieturi mici de la pietre, dar e foarte zguduită.”

„Nenorociții. Voi fi acolo cât de repede pot.”

***

Mercy a parcat la casa părinților ei și a trântit portiera Fordului închiriat, furia trecându-i prin vene. A urcat scările două câte două și a bătut în ușa din față. „Mamă?”, a strigat ea, vrând să deschidă ușa și să intre direct. În schimb, s-a forțat să stea și să aștepte.

O să aflu cine a făcut asta.

Se auzeau pași în spatele ușii, iar mama ei a deschis-o. Fața ei era plină de linii și desenată, iar lui Mercy nu-i plăcea teama din ochii ei. A făcut un pas înapoi. „Rose este în bucătărie.”

Mercy a început să treacă pe lângă ea, dar s-a oprit și a pus o mână pe umărul mamei ei. „O să fie bine. L-am sunat pe Truman și i-am spus că Rose trebuie să depună un raport la poliție.”

„Noi nu vrem să...”

„E vorba de agresiune. Trebuie să existe un dosar.”

Consternarea a încreţit fruntea mamei ei. „Nu cred că...”

„Fă-o pentru mine... La naiba, nu pentru mine. *Fă-o pentru Rose*. Nu te uita în altă parte şi nu lăsa să se întâmple asta neobservat, mamă.”

„Nu mă uit în altă parte! Doar că nu vreau să fac scandal.”

„*Să faci scandal!* Oamenii trebuie să înveţe că acest tip de comportament *nu este* ok.”

„Mercy?” Vocea lui Rose a răsunat din bucătărie, iar Mercy a încrucişat ochii cu mama ei.

„Este lucrul corect de făcut.”

Mama ei a întrerupt contactul vizual şi dezamăgirea a înţepat-o. Cel puţin ea nu a refuzat.

„Vin, Rose.” Mercy şi-a lăsat mama la uşă şi a trecut prin zona sufrageriei, unde Rose stătea la masa din bucătărie cu o pungă de plastic cu gheaţă lipită de pomete. Părul îi era umed.

Făcuse duş ca să se spele de noroi.

Lacrimile ardeau în ochii lui Mercy şi ea şi-a forţat îngrijorarea să iasă din voce. „Hei. Lasă-mă să mă uit la asta.” S-a aşezat pe scaunul de lângă Rose şi a pus o mână peste degetele lui Rose care ţineau pachetul în loc.

„Nu e chiar aşa de rău”, spuse Rose, dar Mercy observă că era înceată să îndepărteze gheaţa.

Pometele perfect al lui Rose avea acum o gaură înconjurată de vânătăi proaspete. Două tăieturi mici îi decorau fruntea.

Mercy voia să rănească pe cineva. Majoritatea tăieturilor feţei lui Rose se vindecaseră, iar acum se întâmplase asta.

„Truman trimite pe cineva să facă un raport la poliţie”, a spus Mercy în timp ce îşi evalua sora, inspectând-o vizual pentru orice alte probleme.

„Asta nu e...”

„Fă-mi pe plac”, a ordonat Mercy. *Ce este cu femeile din familia mea?* Se auzi o bătaie la uşă şi mama ei deschise. Sunetul salutului lui Truman a făcut-o pe Mercy să se relaxeze câteva grade, mulţumită că venise în loc să trimită pe altcineva. O clipă mai târziu, mâna lui i-a strâns umărul când a salutat-o pe Rose. A tras un alt scaun.

„Nu știi cât de furios mă face asta”, a început Truman.

„Treci la rând”, a răbufnit Mercy, uitându-se la el, căutând înțelegere pentru temperamentul ei. A găsit-o în ochii lui căprui și calmi.

„Spune-mi ce s-a întâmplat”, a spus Truman făcând clic pe butonul de deasupra stiloului și deschizându-și caietul.

Mercy își strânse mâinile în poală în timp ce asculta povestea lui Rose.

„Erau doi bărbați”, a început Rose. „Unul mă urmărea de vreo șase metri. L-am auzit mergând în spatele meu în timp ce mergeam pe trotuar spre magazinul lui Hackett. Pașii lui s-au accelerat și, pe măsură ce se apropia, a început să spună lucruri oribile cu voce joasă în spatele meu.”

„Cum ar fi ce?”, a întrebat Truman.

„A spus că am copilul lui Satana și că sunt o curvă. Practic, acestea au fost repetate în mai multe moduri diferite, cu unele dintre cele mai urâte cuvinte pe care le-am auzit vreodată.”

Mercy stătea foarte nemișcată, simțind că se va sfărâma dacă respiră prea adânc.

„Apoi am auzit un camion oprindu-se la bordură. Pașii lui s-au schimbat și l-am auzit deschizând ușa. A avut loc un schimb de replici între el și persoana care presupun că era șoferul, pe care nu l-am putut auzi.” A tras adânc aer în piept și și-a ridicat bărbia. „Apoi mi-a strigat numele și m-am oprit și m-am întors... Nu trebuia să mă opresc! Ar fi trebuit să merg mai departe!”

Mama lui Mercy s-a oprit în spatele lui Rose și s-a aplecat pentru a-i înfășura brațele în jurul umerilor, îngropându-și fața în părul fiicei sale.

„Atunci am simțit piatra.” Rose a indicat tăietura. „Și apoi m-au lovit lovituri mai moi. A fost noroi.” Furia i-a umplut vocea. „A continuat să mă facă curvă. Am auzit o a doua voce care îi repeta cuvintele. Probabil șoferul. Apoi ușa camionului s-a trântit și cauciucurile lui au scârțâit în timp ce el a plecat.”

Mercy și-a ținut respirația. Își simțea degetele ca de gheață și nu știa dacă putea vorbi fără să izbucnească în lacrimi.

„Ați recunoscut vreo voce?” a întrebat Truman. A dat tonul perfect de grijă și calm.

Fii ca Truman.

„Nu.”

„Cunoști pe toată lumea de pe aici”, a subliniat Truman.

„Îi cunosc. Nu cred că erau de pe aici.”

„Dar îți știau numele”, a spus Truman. „Au mai fost și alte incidente legate de copil despre care nu am auzit?” S-a uitat la mama lui Mercy.

Copilul. Mercy se holba la burta încă plată a lui Rose, în timp ce sora ei scutura din cap. Uitase, chiar dacă cuvintele agresorului se refereau la sarcina lui Rose. *Rose nu este singura victimă nevinovată aici*. „Știau că este însărcinată și se pare că știu cum a rămas însărcinată”, a subliniat Mercy.

„Vorbele circulă”, a spus Truman.

„Cine ar face așa ceva?” a întrebat mama lui Mercy într-o șoaptă tulburată. Ea a continuat să plângă în părul lui Rose. Rose a ridicat mâna și și-a mângâiat mama pe braț, chipul ei având o expresie de calm măsurat.

Rose se descurcă mai bine decât mama.

Rose fusese întotdeauna fratele stoic, iar Mercy se întreba dacă aceasta era cu adevărat natura ei sau dacă o adoptase pentru autoconservare. Își putea aminti incidente care îi făcuseră pe frații ei să se revolte din cauza modului în care cineva o trata pe Rose, dar Rose fusese întotdeauna cea care dezamorsa situația. Chipul senin al lui Rose o făcea să se întrebe dacă sora ei pur și simplu își ascundea emoțiile pentru a-i ajuta pe ceilalți să rămână calmi. Sau simțea cu adevărat acea pace?

Mercy își îngropă propria furie. *Dacă Rose o poate face, pot și eu.*

Ușa din spate s-a deschis și tatăl ei a intrat. S-a oprit brusc și s-a holbat la grupul de la masa din bucătărie. Tensiunea din cameră s-a triplat.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el tăios. Privirea lui s-a oprit pentru scurt timp asupra lui Mercy înainte să dea din cap spre Truman.

Și eu mă bucur să te văd.

„Rose...” a început Truman.

„Nu e nimic”, a intervenit Rose. Mâna ei s-a strâns pe brațul mamei sale.

„Ce s-a întâmplat cu fața ta, Rose?” El și-a mutat privirea înapoi la Mercy, iar ea a simțit căldura privirii lui pătrunzătoare.

Rose a dat o scurtă descriere.

Durerea a străfulgerat pe fața tatălui ei, iar privirea lui a continuat să se miște între Rose și Mercy. Dar când a aterizat pe Rose, a fost moale și blândă. Pe Mercy o ardea.

„Ne ocupăm noi de aici”, i-a spus Karl Kilpatrick lui Truman. Nu se mișcase din poziția sa inițială din bucătărie. Cizme, blugi, geacă groasă, pălărie în mâini. Nimic la tatăl ei nu se schimbase în decenii. Doar culoarea părului și liniile de pe față.

Și felul în care se uita la mine.

„Și lasă familia Parker în pace”, i-a spus tatăl ei. Ea a înghețat.

„De ce?”, a întrebat Truman. „Au fost ținta unor piromani în serie. Merită investigat”.

Privirea tatălui ei s-a mutat la Truman, iar Mercy a reușit să respire. „S-a făcut și s-a terminat. Lasă-i să-și vadă de viața lor. Noi vom veghea asupra lor. Nu avem nevoie de străini care să-și bage nasul în treburi. Se pare că întotdeauna se termină prost.”

Truman s-a ridicat și s-a uitat la Mercy. „O să plecăm atunci. Rose, voi începe să pun câteva întrebări prin oraș.”

Mercy s-a uitat la mama ei și la Rose. Ambele femei erau tăcute, mama ei evitând contactul vizual. A surprins o mișcare a mâinii lui Rose sub masă, în afara privirii tatălui ei. Rose și-a mișcat degetele în semn de degetul mare în sus. Ceva ce făcuse când era copil, când vreunul dintre ei avea probleme cu tatăl lor; gestul ei tăcut de sprijin, menit să arate că îi va consola mai târziu.

Tatăl lor nu se prinsese niciodată.

Rose a fost atacată, dar încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

Dragostea feroce pentru sora ei amenința să o facă pe Mercy să plângă. „Mulțumesc, Rose.” Își lăsă privirea să zăbovească asupra tatălui ei înainte de a-l conduce pe Truman afară din casă.

Când mă va ierta?

Chiar dacă nu am făcut nimic.

Și-a apucat o mână de păr și s-a prefăcut că-l smulge.

„Te-am auzit”, a spus Truman. „Chiar nu știu ce-i trece prin cap tatălui

tău.”

„Bănuiesc că seamănă mult cu „Levi e mort din cauza lui Mercy”.”

Truman a oprit-o. „Nu vorbi așa.” S-a mutat în fața ei, cu o înfățișare mortal de serioasă.

„Eu nu cred asta”, a subliniat Mercy. „Spun ceea ce cred eu că se repetă în creierul lui.”

„Își va reveni.” Truman a tras-o la el, înfășurându-și strâns brațele în jurul ei. „Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. A fost destul de greu să aud povestea lui Rose.”

„Destul despre tatăl meu.” Mercy și-a lipit nasul de umărul lui, inhalând mirosul înghețat de toamnă din haina lui. „Tot ce mă interesează este să o protejez pe Rose. Nu pot să cred că cineva ar ataca-o. Orașul ăsta a iubit-o întotdeauna pe Rose.”

„Încă o iubesc. Cum a spus ea, nu cred că sunt de pe aici.”

„Dar de unde ar ști lucrurile astea despre ea?”

El nu a răspuns. Nici unul dintre ei nu știa.

„Ar fi trebuit să vezi expresia feței tale când am ajuns acolo”, a spus Truman. „Arătai ca o mamă urs al cărei pui era în pericol.”

„Rose face asta pentru mine.”

„Oricine din familia ta o face cu tine. Am văzut aceeași privire cu Levi și Kaylie.”

„Rănește-mi familia și o să te fac să plătești.”

El a tras înapoi și a zâmbit la ea. „Îmi place asta la tine. Lumea ta este foarte alb și negru, nu-i așa?”

Mercy s-a gândit. „În legătură cu unele lucruri. Familia mea este la fel. Incapacitatea de a vedea nuanțele de gri îl împiedică pe tatăl meu să mă accepte. Întotdeauna a insistat că nu există cale de mijloc în majoritatea problemelor.”

„Toată lumea trebuie să se aplece un pic”, a spus Truman.

„Aș vrea să-i cumpăr tatălui meu un abțibild cu acest citat.” Ea l-a sărutat rapid. „Mulțumesc că ai luat raportul lui Rose. Asta a însemnat mult pentru mine.”

El a schițat un zâmbet timid. „Am fost singura persoană disponibilă.”

„Hmmmph. O să te las să păstrezi sărutul oricum.”

El a rânjit și ea i-a mai dat unul.

Capitolul 25

Tom și-a cântărit opțiunile.

Al și Deke urmau să facă tot ce le spunea el. Fără să pună întrebări. Și avea încredere în ei că își vor ține gura închisă. Se dovediseră deja de mai multe ori, așa că erau programați să se ocupe de a doua parte a sarcinii de azi.

Îl privi pe Owen Kilpatrick cu coada ochiului. Voia mai mult de la acel om. Trebuia să știe o dată pentru totdeauna care era poziția lui Owen. Fără îndoieli.

S-au auzit bătăi în ușa de la intrare. Tom i-a făcut cu mâna lui Deke în timp ce se ridica și deschidea singur ușa. Jack Howell stătea pe veranda din față, părând supărat că fusese chemat la fermă. *Sincronizarea lui este perfectă.* De obicei, agentul imobiliar se comporta ca cel mai bun prieten al tuturor, dar hărțuirea FBI-ului îi scăzuse nivelul de entuziasm pentru prietenia lui Tom. Dar el era aici; Jack era încă înfometat de vânzare.

„Hai să facem o plimbare, Jack”, a sugerat Tom. „Am nevoie să ies puțin din casă.” S-a uitat înapoi la Owen. „De ce nu vii cu noi? Cred că asta te-ar putea interesa.”

Owen s-a uitat la Al și Deke în timp ce se ridica încet, cu o expresie întrebătoare pe față. Tovarășii obișnuiți ai lui Tom stăteau nemișcați. Tom le spusese deja că îl va folosi pe Owen ca escortă pentru conversația cu Jack Howell. Niciunul dintre bărbați nu-i pusese la îndoială decizia.

Îi plăcea asta.

Ei aveau o altă misiune în timp ce el era plecat cu Jack și Owen.

Tom, Owen și Jack s-au îndreptat spre partea de est a proprietății, urmând

o cărare care trecea printr-un pâlc dens de pini. Toți trei purtau paltoane groase pentru a combate răcoarea din aer. Tom s-a uitat la cer și nu a văzut niciun semn de ploaie, doar nori înalți și subțiri pe fundalul albastru palid. Bărbații erau tăcuți în timp ce mergeau, iar Tom se bucura de tensiunea pe care o crease. Le simțea privirile întrebătoare pe spatele lui, dar niciunul nu i-a întrebat unde merg.

Respect.

Poteca urca o pantă treptată, iar plămânii lui Tom ardeau când se împingea. Nu ignora energia suplimentară pe care i-o lua să meargă pe potecă, în timp ce ceilalți doi bărbați păreau să nu depună deloc efort. Amândoi erau mai tineri, cu o constituție slabă. El încercase ani de zile să slăbească și în cele din urmă renunțase. Era ceea ce era. Ar fi preferat să mănânce mâncarea care îi plăcea decât să-și petreacă ani de zile limitându-se. Dar erau momente, ca acum, când disprețuia greutatea în plus care îl făcea să transpire și să se chinuie.

„Cât de departe mergem?" a întrebat Jack în cele din urmă. „Trebuie să mă întorc la birou. Durează destul de mult să conduci până aici, să știi."

Subtext: Petrec mult timp cu tine și tu nu mi-ai băgat încă bani în buzunar.

„Știi că FBI-ul ar putea aștepta în parcare la biroul tău să pună întrebări." Tom s-a uitat înapoi la Jack și a observat o tresărire în pasul lui Owen la auzul cuvintelor sale.

„Nu voi spune nimic", a spus Jack. „Dacă așa vrei să duci la bun sfârșit afacerea asta, sunt de acord cu asta. Nu trebuie să dezvălui nimănui identitatea ta. Vei fi bucuros să afli că Tilda Brass mi-a lăsat un mesaj vocal acum o oră", a adăugat el cu o voce mai veselă. „Vrea să știe dacă mai sunt interesat de proprietate."

„Ți-am spus că își va reveni", a spus Tom.

„Deci vrei cu siguranță să mergem mai departe cu oferta pe care am făcut-o? Sau vrei să o scad puțin? Acum, din moment ce ea s-a întors la noi, avem un avantaj."

„Sunt un om de cuvânt", răspunse Tom, pufnind puternic. „Voi onora prima ofertă."

„Când voi pleca, o voi suna s-o anunț.”

„Ești sigur că numele meu nu apare nicăieri pe documente în biroul tău? Și Tilda nu știe că eu sunt în spatele ofertei, nu?”

„Categoric. Ți-am spus deja asta”, a spus Jack.

Furia îl străbătu pe Tom la exasperarea din tonul lui Jack. El nu tolera ca ordinele sale să fie puse la îndoială și nu-i plăceau semnele că respectul lui Jack pentru el luase o lovitură.

Tom se opri să studieze împrejurimile împădurite. Lângă el s-a oprit și Jack, cu enervarea încă pe față.

Nu mai tolerez asta.

Tom se uită lung la Owen. *E timpul să aflăm exact ce crede Owen.*

Eliberându-și mintea, Tom a scos pistolul din buzunarul adânc și l-a împușcat pe Jack în frunte.

Trupul bărbatului s-a prăbușit la pământ. Ochii îi erau încă deschiși, surprinși.

Nu-mi voi scoate niciodată imaginea asta din creier.

„Sfinte Sisoe, Tom! Ce naiba?” a strigat Owen în timp ce sărea înapoi de lângă cadavru. S-a împiedicat de propriile picioare și a căzut cu spatele în fund, picioarele mișcându-se în mișcări de crab în timp ce se zbătea să pună mai multă distanță între el și Jack. „Ce-ai făcut?” Fața lui Owen a devenit palidă în timp ce se uita la cadavru și apoi la Tom. „Ce ai făcut?” a repetat el, cu ochii mari.

Sunetul împușcăturii continua să răsune în urechile lui Tom, iar un val de ușurare rece îl străbătu.

„Ar putea conduce poliția la mine.”

„Cred că sunt deja cu ochii pe tine, Tom. Ai fost vizitat de fiecare agenție din zonă.” Owen a oftat adânc de la pământ. S-a mai îndepărtat un metru de cadavru.

„Trebuia să elimin orice legătură între mine și incendiul de la proprietatea Brass.”

„Cel în care au murit agenții?”

Tom nu răspunse, păstrându-și privirea asupra lui Jack. Corpul agentului

era imposibil de mișcat, în timp ce sângele se scurgea încet din cercul roșu de pe fața lui. *Am crezut că morții nu sângerează*. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, sângerarea s-a oprit.

„Ești responsabil pentru moartea acelor agenți?" a șuierat Owen cu o voce joasă.

Tom a rămas tăcut în timp ce își îndrepta atenția spre Owen. Transpirația îi acoperea fruntea bărbatului. „Ridică-te", a ordonat el.

Owen s-a holbat la el pentru o clipă, dar s-a supus. S-a ridicat încet în picioare, privirea lui alternând între fața lui Tom și arma din mână.

„E o râpă la vreo 30 de metri în direcția aceea". Tom a arătat cu degetul, păstrându-și arma neutră în lateral cu cealaltă mână. „Trage-l până acolo și aruncă-l peste. Animalele sălbatice vor face treabă scurtă cu el."

„Nu."

Nu mă dezamăgi. „Ce vei face? Te duci la poliție?" Owen nu a spus nimic. Tom a văzut indecizia din ochii lui.

Ăsta e momentul lui de a face sau de a rupe.

Tom și-a mutat degetul înapoi la trăgaci. „Nu știi asta, dar am petrecut timp în zona asta acum câteva decenii. L-am cunoscut pe tatăl tău, Owen. Și i-am cunoscut și pe toți unchii tăi din partea mamei tale."

Îi atrase atenția lui Owen.

„Știu din ce ești făcut. Știu gândurile din capul tău. Știu cum ai fost crescut. Acesta este motivul pentru care am fost dispus să te aduc în cercul meu atât de repede. Majoritatea bărbaților petrec ani de zile pentru a ajunge la nivelul de încredere pe care îl am eu în tine."

„De ce eu?" a răsuflat el.

Tom știa că Owen stătea în echilibru pe o coardă sensibilă, gata să sară de pe ea. Dar a făcut o pauză, dorind ca Tom să-l convingă că totul va fi bine. Tom era un expert în astfel de lucruri. Avea abilitatea de a le arăta bărbaților ca Owen ce își doreau cu adevărat.

„Tocmai ți-am spus. Îți cunosc sângele", a spus el cu seriozitate. „Țara asta a fost construită pe spatele unor oameni ca rudele tale. Și tu poți fi unul dintre ei."

„Crima nu ne face mai buni decât cei care încearcă să ne schimbe.”

„Uneori nu ai de ales.” Își păstrase tonul moale, regretabil, știind că uneori trebuiau făcute sacrificii pentru binele suprem.

Owen i-a cântărit cuvintele. „Nu ai avut altă opțiune?”

„Niciuna.”

Owen a întrerupt contactul vizual și s-a holbat la cadavru, cu fața lipsită de expresie. „Te voi ajuta de data asta. Dar apoi am terminat. Nu pentru asta am semnat.”

Tom a scos încărcătorul de la pistolul său și a scos cartușul din cameră înainte de a-i înmâna arma lui Owen, care a refuzat să o ia. „Uită-te mai atent la el”, a sugerat Tom.

Owen s-a uitat și a devenit o nuanță palidă de verde. „Este arma mea?”

„Este.” Tom a împins-o din nou spre el și a văzut cum privirea lui Owen se îndrepta spre mănușile subțiri de piele de pe mâinile lui Tom. A văzut momentul în care Owen și-a dat seama că singurele amprente de pe armă vor fi ale lui. Privirea lui s-a îndreptat spre cadavru.

Da, glonțul tău e în creierul lui.

„Presupun că sunt o mulțime de gloanțe de la această armă în poligonul de tragere artizanal din spatele proprietății tale.”

Owen se holbă la el, iar Tom putu să vadă cum i se învârteau rotițele în creier, căutând o cale de ieșire.

Dar Tom acoperise deja toate ieșirile.

„Al și Deke vor jura că te-au văzut împușcându-l.”

„Dar nu am...”

Tom și-a ridicat mâinile. „Nu trebuie să se ajungă la asta. Nimeni nu poate ajunge de la Jack Howell la mine.”

„Îi pot scoate înregistrările telefonice.” Owen încă nu era convins de planul lui Tom.

Avea nevoie de încă un mic imbold.

„Nu e nimic ilegal în a vorbi cu cineva la telefon.”

Owen a deschis gura să argumenteze și apoi a închis-o. S-a uitat din nou la cadavrul de pe jos. „Câți oameni ai ucis, Tom?” a întrebat el liniștit. „Câți

oameni au murit din cauza a ceea ce încerci tu să faci?”

Tom nu a răspuns. Răspunsul lui nu era relevant. Acum era important să îl lege pe Owen de el.

„Am încredere în tine, Owen. Știu că ești genul de om de care am nevoie alături de mine. Amândoi vrem să scăpăm de poliția care ne încalcă drepturile civile. Împreună oferim un front unit. Odată ce guvernul realizează că suntem capabili să ne facem singuri poliția, se vor retrage. La naiba, îi vom economisi bani.”

El nu vedea încrederea de care avea nevoie de la Owen, așa că a scos ultima armă din arsenalul său.

„Știu că soția și copiii tăi te vor sprijini.” Teama din ochii lui Owen l-a mulțumit pe Tom.

Tom a arătat spre cadavru. „Voi aștepta aici în timp ce tu te descotorosești de el.”

***

Mercy a decis să treacă pe la biroul lui Jack Howell după întâlnirea cu Rose și părinții ei.

Încă era supărată pe comentariile tatălui ei, dar faptul că știa că Rose a trecut peste fanfaronada lui i-a dat lui Mercy o oarecare liniște. Într-o zi, ea și Rose îl vor înfrunta pe tatăl ei. Rose a fost destul de bună la calmarea lui, dar Mercy știa că sora ei nu-i putea schimba convingerile, iar Pearl și mama ei nu i-ar fi de niciun ajutor.

Sau ar fi Pearl?

Lucrul la cafenea îi dăduse o încredere pe care Mercy nu o mai văzuse în cele două luni de când fusese în Oregon Central. Dar Mercy nu știa dacă Pearl îi va putea suplini vreodată nevoia de a fi pacificatoare. Era ciudat cum toate femeile din familia ei erau pricepute să calmeze oamenii din jurul lor. Frații ei nu dobândiseră niciodată această abilitate.

Poate că nu e chiar atât de ciudat.

Mercy a oprit în traficul aglomerat, la o stradă de biroul lui Jack. S-a aplecat spre stânga, încercând să vadă în jurul camionului din fața ei. Din câte își dădea seama, șoferii se holbau la ceva. Vehiculul ei a înaintat încet și a zărit camioanele de pompieri în parcarea biroului imobiliar al lui Jack Howell. Un fum cenușiu gros ieșea din clădirea prăbușită.

Nu. Nu se poate.

Mercy l-a ignorat pe ofițerul de poliție care îi făcea semn că nu poate intra și a intrat în parcare.

Biroul imobiliar dispăruse. Cu stomacul răscolit, Mercy a ieșit din mașină și a privit distrugerile. Magazinul de tutun de alături era aproape decimat, dar casa de amanet și brutăria scăpaseră neatinse.

L-am presat pe agentul imobiliar să facă asta?

„Hei! Nu poți parca...”

Își ridică legitimația FBI pentru a-l reduce la tăcere pe ofițerul care se apropia. „Cine e șeful?”

El a arătat cu degetul. „Sergent Herscher.”

Mercy s-a îndreptat în direcția sergentului, întrebându-se care va fi reacția lui când îl va informa că incendiul face acum parte dintr-o anchetă FBI.

Ce am stârnit?

Capitolul 26

Câteva ore mai târziu și mirosind a fum, Mercy i s-a alăturat lui Eddie în biroul șefului ei. S-a uitat la ceas, simțindu-și epuizarea până în măduva oaselor, și s-a gândit s-o sune pe Kaylie să anuleze cina târzie pentru ca Mercy să-l cunoască oficial pe Cade. Mercy știa că era important pentru toți trei ca ei să pună relațiile lor înapoi pe drumul cel bun. Avea nevoie să vadă cum se comportă Cade în jurul nepoatei ei, în loc să stea pe o fermă îndepărtată cu un

cuplu de muncitori în construcții beligeranți. Și ar fi un moment bun să îl întrebe despre activitățile de la acea fermă.

Mercy își dorea să fi luat o ceașcă din oribila cafea de la birou înainte de a se așeza în fața biroului lui Jeff. Principala lor preocupare era ca nimeni nu-l putea localiza pe Jack Howell.

„De câte ori l-ai sunat pe agentul imobiliar?" a întrebat-o Jeff.

„Nu știu. O jumătate de duzină? Eram supărată că nu a sunat înapoi când a spus că o va face. Dar i-am lăsat doar două mesaje", a precizat ea.

„Deci restul de apeluri au fost doar hărțuire?" Jeff a bătut cu pixul pe birou, cu gura într-o linie sumbră, evitându-i privirea.

„M-am gândit la ele ca la niște memento-uri politicoase pentru a-mi răspunde la telefon. Poate că are probleme de memorie pe termen scurt."

Jeff s-a uitat în sfârșit la ea, iar ea și-a ridicat sprâncenele într-o expresie inocentă.

„Am solicitat înregistrările lui telefonice. Să sperăm că putem urmări pe cine a sunat sau locația lui înainte de incendiu." Eddie a rupt tensiunea. „Când m-am dus la el acasă pentru a-l anunța de incendiu, nu era nimeni acolo, iar mașina lui lipsea. Am cerut un APB pe vehicul. Un câine a lătrat ca un nebun când am bătut la ușă, iar când m-am uitat pe fereastra de lângă ușă, am văzut că câinele făcuse pe jos. Trebuie să cred că Jack plănuia să se întoarcă și să lase câinele afară. Am lăsat o mașină de patrulare în fața casei lui să aștepte să vadă dacă se întoarce."

„Căsătorit?", a întrebat Jeff.

„Divorțat. Am luat legătura cu fosta soție. Nu mai știa nimic de el de câteva săptămâni."

„Suntem siguri că nu a fost ucis în clădirea în flăcări?" s-a încruntat Jeff.

„Nu suntem siguri", a spus Mercy. „Dar mașina lui Jack nu era la birou, iar proprietarul magazinului de tutun a spus că Jack parchează întotdeauna într-un anumit loc. Șeful pompierilor spune că nu va ști dacă există un cadavru înăuntru până când clădirea nu se va răci suficient pentru a putea căuta printre resturi."

„Crede că este vorba de un incendiu provocat?", a întrebat Jeff.

„Bill Trek nu a vrut să-mi dea un răspuns definitiv pentru că nu a făcut încă inspecția, dar a subliniat mirosul de benzină. Era copleșitor, chiar și cu mirosul de fum.”

„Crezi că Jack și-a incendiat propriul birou și a părăsit orașul?” a întrebat Jeff.

„Cine și-ar lăsa câinele încuiat în casă?” a subliniat Eddie.

„O persoană care este speriată”, a spus Mercy. „Cineva care nu gândește limpede.”

„Ce i-ai spus exact?” Jeff s-a aplecat în față. „A ars-o pentru că i-am pus niște întrebări?”

„L-am întrebat doar despre oferta lui de cumpărare a proprietății Tildei Brass. Nu l-am amenințat deloc.”

„Atunci ce a ascuns arzând biroul?” Eddie a ridicat din umeri. „Am deschis o cutie de viermi de care pur și simplu nu suntem încă conștienți? Jack conducea ceva ilegal prin biroul său și era paranoic că noi știam despre asta?”

„Continuă să sapi în el”, a ordonat Jeff. „Ceva l-a făcut să renunțe și să fugă. Vreau să știu ce a fost.”

„Am sunat-o pe Tilda acum puțin timp și am întrebat-o dacă are vreo idee cine ar putea fi cumpărătorul misterios. Am vrut să știu dacă există cineva căruia ar refuza să îi vândă din orice motiv”, a spus Mercy. „Nu a putut veni cu nicio persoană care să rămână anonimă pentru a-i cumpăra terenul. Ea a declarat din nou că nu are dușmani și că ar vinde oricui i-ar oferi un preț decent.” Mercy a făcut o pauză. „Doar dacă nu erau adepți ai lui Bhagwan Shree Rajneesh. A fost foarte categorică că nu va vinde nimănui asociat cu el.”

Biroul a rămas tăcut.

„Cine?”, a întrebat Eddie.

„Nu a murit acum treizeci de ani?”, a întrebat Jeff cu o voce uimită.

„Ceva de genul ăsta”, a spus Mercy. Ea a zâmbit la confuzia lui Eddie. „A fost un guru indian ai cărui adepți au pus stăpânire pe un orășel nu departe de aici în anii '80. A ieșit urât. Cred că Tilda crede că s-a întâmplat mult mai recent decât atât.”

„Cred că am citit despre asta”, a recunoscut Eddie. „Rolls-Royce-uri și

pijamale roșii?”

„El a fost”, a spus Mercy.

„Cred că suntem destul de siguri că cumpărătorul nu este asociat cu ei”, a sugerat Jeff.

„Sunt de acord”, a spus Mercy. „În timp ce vorbeam cu Tilda, m-am întrebat dacă cumpărătorul anonim a incendiat biroul imobiliar. Poate că nu i-a plăcut că Jack i-a spus că FBI-ul vrea să îi cunoască identitatea.”

Eddie s-a holbat la ea, în timp ce teoria îi pătrundea în minte. „Ăsta ar fi un cumpărător foarte nervos”, a spus el încet. „Sună un pic cam extrem, nu crezi?”

„Poate că Jack știe mai multe despre cumpărător decât ar trebui. Sau poate că cumpărătorul s-a panicat când Jack a spus că FBI-ul pune întrebări.” Teoria îi plăcea tot mai mult lui Mercy. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult. „Cineva a dat foc hambarului Tildei. Pare logic să recurgă din nou la foc pentru a rezolva o altă problemă.” Făcu o pauză, creierul ei procesând rapid. „Totul este conectat cumva... Nu pot vedea încă. Dar incendiile sunt un numitor comun.”

„Sunt de acord”, a spus Jeff. „Dar indiferent dacă Jack a provocat sau nu acest ultim incendiu, tot trebuie să-l localizăm.”

„Există vreo legătură între Jack Howell și Landon Hecht?” se întrebă Mercy cu voce tare. „Ar putea prezența noastră la casa Hecht în această dimineață să fi pus ceva în mișcare?”

„Întreabă-i pe Hecht și pe mama lui dacă îl cunosc pe Howell”, a ordonat Jeff. „Ai dreptate. Ne lipsesc niște piese aici. Mai e ceva ce trebuie să știu?”

Mercy și Eddie s-au uitat unul la celălalt și apoi au scuturat din cap.

„Înapoi la treabă.” Jeff le-a făcut semn să iasă din biroul său.

***

„Credeam că vii în seara asta”, a spus Kaylie pe telefonul ei mobil în timp ce stătea întinsă pe pat, uitându-se la tavan. Frustrarea o străbătu. Cade nu părea ca el însuși.

„Vin. Trebuie să fug puțin la fermă mai întâi”, a răspuns Cade cu o voce consolatoare.

Kaylie nu a fost consolată și s-a întrebat dacă el evita cina la ea acasă. Incertitudinea a trecut prin nervii ei. „Este ziua ta liberă. De ce te-ai duce acolo într-o zi în care nu lucrezi?”

„Nu voi munci deloc.” Cade a ezitat, iar ea i-a simțit disconfortul prin telefon.

„Ce se întâmplă?” *Este altcineva? Ce nu-mi spune?*

„Nimic. Doar ceva ce trebuie să verific.”

„Atunci fă-o mâine când te plătesc să fii acolo”, a argumentat ea. „Nu înțeleg de ce ne răpești timpul în felul ăsta.”

Cade a rămas tăcut.

„Cade?” Vocea i s-a întrerupt.. „Mai e altcineva?”

„O, Doamne. Nu! Nu gândi așa, Kaylie! ”

„Atunci de ce nu-mi spui ce faci?” Ea a încremenit la tonul cicălitor-prietenă în vocea ei.

El a suspinat în telefon. „Nu este o altă fată. Sunt chestii de serviciu. Trebuie să mă duc să caut ceva... Am văzut ceva zilele trecute și apoi a dispărut. Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu el.”

„Ca și cum ai fi pierdut niște unelte?” Ea a încercat din răsputeri să pară răbdătoare, dar el era în mod deliberat vag.

„Ceva de genul ăsta.”

„Ai emoții că vei avea probleme dacă se află că ai pierdut ceva?”

El a făcut din nou o pauză. „Nu chiar.” Și-a coborât vocea. „Cred că ceva ilegal s-ar putea întâmpla la fermă.”

Kaylie și-a balansat picioarele peste marginea patului și s-a așezat, anxietatea ei crescând vertiginos. „Ilegal? Trebuie să te întorci acolo? Este periculos? ”

„Cred că sunt bine. Nu cred că e periculos. Proprietarul mă place; spune că am o bună etică a muncii.”

„Atunci de ce ai emoții?”

„Am dat peste o grămadă de dinamită.”

O mare parte din neliniștea ei a dispărut. „Asta nu e un lucru rău. Bunicul meu ține dinamită în hambar. Spune că nu știe niciodată când ar putea avea nevoie de ea. Întotdeauna ne-a făcut pe noi, nepoții, să stăm departe de ea, deși unul dintre verii mei a intrat odată în ea. Bunicul a fost furios.”

„Știu. Dar asta era multă. Și apoi, când m-am uitat din nou după ea, dispăruse.”

Kaylie încă nu vedea problema. „Deci au mutat-o. Sau au scăpat de ea.”

El expiră nerăbdător.

El încă nu-mi spune totul.

„De ce ești îngrijorat?”

„Am auzit niște chestii.”

Ea a așteptat.

„I-am auzit pe băieți vorbind despre mătușa ta apărând la fermă și punând întrebări. Nu le-a plăcut asta.”

„Asta e treaba ei. Nu are ce face dacă întrebările ei îi fac pe oameni să se simtă inconfortabil. Încearcă să afle cine a provocat acele incendii și a ucis trei oameni.”

Cade a rămas tăcut.

„Oh, Doamne! Crezi că unii tipi de la ferma ta a avut ceva de-a face cu aceste decese?” Kaylie și-a lipit telefonul de ureche, tensiunea făcându-i inima să se învârtă.

„Nu de asta s-a dus mătușa ta acolo? Căutând răspunsuri despre una dintre victime?”

„Nu știu. Nu țin evidența a ceea ce face. Dar ce ai auzit?” *Ceva îl face foarte nervos.*

„Nu sunt sigur. Ar putea fi doar o grămadă de vorbe de bărbați. Încercând să sune dur. Dar cineva a spus că Josh Pence a plătit prețul pentru că a dat-o în bară.”

„Moartea lui a fost prețul?” a scârțâit ea.

„Sau doar a fost concediat”, a asigurat-o Cade. „Am putea fi citit prea

mult în asta.”

„Uh-huh.” Kaylie știa că el încerca să se convingă. Întreaga situație o făcea inconfortabilă, și ea nu voia să mai vorbească despre fermă. „Ar trebui să fii aici pentru cină la șapte. Ai să ajungi?”

„Jur că voi fi la timp”, i-a spus Cade. „Nu vreau să o ratez.”

„Te sperie întâlnirea cu mătușa mea aici? E foarte drăguță odată ce ajungi să o cunoști.”

„Ea nu mă sperie. Sigur, sunt un pic intimidat, dar îmi place că insistă pentru această cină. Îmi arată că-i pasă cu cine te învârți.”

„E cea mai bună.”

„Te voi vedea în câteva ore,” a promis Cade. „Te iubesc, Kaylie.”

Ea și-a prins respirația. „Și eu te iubesc.”

Cade a încheiat apelul, iar Kaylie a căzut pe spate pe pat, cu brațele întinse și adrenalina pompând prin fiecare mușchi. Bucuria îi făcea creierul să se învârtă într-un mod ceresc, amețitor.

Mi-a spus că mă iubește!

Abia aștepta cina.

Capitolul 27

La 7:05 p.m., Kaylie i-a trimis un mesaj lui Cade. ***VEI FI MAI TÂRZIU?***

La 7:10 p.m., ea a încercat să-l sune și a primit căsuța vocală. În timp ce Mercy se uita, ea a lăsat un mesaj întrebând la ce oră credea el că va ajunge la cină.

La ora 19:30, s-a ascuns pentru scurt timp în camera ei și a vărsat câteva lacrimi. *Nu a vrut să-mi spună că mă iubește, iar acum stă deoparte.* Mercy a bătut la ușa ei și i-a sugerat să mănânce.

Până la ora 19:45, cina se terminase. Mai mult de două treimi din pizza pe care Kaylie o făcuse de la zero și o coptese pe noua ei piatră de pizza stătea

încă pe masă. Mercy s-a ridicat și a început să împacheteze pizza. Spre cinstea ei, ea nu a întrebat de ce Cade nu a venit. Nu părea prea îngrijorată de absența lui. De fapt, mătușa ei părea extrem de distrasă.

Kaylie se bălăcea în autocompătimire în scaunul ei, urmărind modelul din fața de masă în timp ce mătușa ei curăța vasele, incapabilă să se adune și să ajute.

Am terminat. Am insistat prea mult.

Știa că unii băieți erau incapabili să se despartă de fete, așa că pur și simplu tăceau. Nu mai trimiteau mesaje, nu mai sunau, nu mai veneau. Sfârșitul relației. Este aceasta prima fază?

Dar de ce a spus că mă iubește?

Își verifică din nou telefonul, iar degetul îi trecu peste aplicația pentru a localiza telefonul lui Cade. Făcuseră schimb de parole cu o lună în urmă pentru a-și putea urmări reciproc locația. Cade îi sugerase asta pentru urgențe, iar ea fusese imediat de acord, flatată că lui îi păsa de siguranța ei. Privind înapoi acum, ea a văzut factorul înfiorător. Fără îndoială, unii bărbați îl foloseau pentru a-și urmări prietenele, dar trimitea o notificare pe telefonul dispărut dacă era activată o căutare. Nimeni nu putea căuta în secret cu această aplicație.

Ar crede că sunt o hărțuitoare dacă îi verific locația?

Ar putea fi rănit undeva într-un șanț de pe marginea drumului.

A apăsat pe ecran și a efectuat o căutare.

Aplicația i-a spus că nu poate localiza telefonul lui.

S-a holbat la ecran. *Ce înseamnă asta? Mă evită? I-a murit bateria?* Un milion de gânduri îi treceau prin cap. Unele bune, dar majoritatea rele. Cele mai multe se învârteau în jurul încercării lui de a o părăsi.

Cu cine se vede?

Mercy a pornit robinetul de la bucătărie și a clătit paharul de vin. Kaylie privea, sfâșiată între dorința de a o implora pe mătușa ei pentru un sfat și dorința de a se ascunde sub pătură pentru următoarea lună. Cel puțin Cade nu frecventa școala ei, unde l-ar fi văzut cu o altă fată, dar prietenii ei ar fi întrebat-o cum merge relația. Ce le-ar fi spus?

Punându-și paharul de vin în mașina de spălat vase, Mercy își aruncă o privire în direcția ei și făcu o dublă privire. „Kaylie? Te simți bine?"

Ea nu putea vorbi. Şi-a muşcat buzele în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

„Oh, dragă.” Mercy a închis mașina de spălat vase și s-a așezat în scaunul de lângă Kaylie, luând mâinile reci în cele calde ale ei. „Sunt sigură că există un motiv bun pentru care el nu este aici.”

„Dar nu răspunde la textele mele! Și am verificat locația telefonului său.” A înghițit în sec, umilită că își recunoscuse comportamentul de urmăritor în fața mătușii ei.

„Unde este?” Mercy nu a clipit la mărturisirea ei.

„Nu-l poate găsi. Telefonul lui trebuie să fie închis”, a șoptit ea. „Cred că l-a închis intenționat.”

„Oh, dragă.” Mercy s-a aplecat înainte și a tras-o într-o îmbrățișare.

Kaylie și-a îngropat fața în buclele lungi ale mătușii ei. „El mi-a spus că mă iubește acum câteva ore. De ce ar face asta dacă plănuia să se despartă de mine?”

Mătușa ei a înțepenit în mijlocul îmbrățișării. „Ți-a spus asta? Sunteți împreună doar de puțin timp. Nici măcar eu nu am...” Și-a întrerupt brusc cuvintele. „Îmi pare atât de rău, Kaylie. Asta e oribil.”

Kaylie a luat câteva respirații adânci, pentru a-și ține vocea sub control. „L-am crezut”, a spus ea încet. „O parte din mine încă îl crede Poate că a fost implicat într-un accident de mașină și nu mai are acoperire celulară. Poate că aplicația nu se poate conecta cu locația sa.”

Mercy a bătut-o pe spate și nu a spus nimic.

Știe că mă agăț de paie.

„Mergea cu mașina până la fermă înainte să vină aici la cină. Există o mulțime de drumuri izolate acolo.”

Mercy se trase înapoi și întâlni privirea lui Kaylie, ochii ei ascuțiți de întrebări. „De ce s-a dus acolo? Mi-ai spus că azi era ziua lui liberă.”

Kaylie și-a șters nasul cu dosul mâinii, incapabilă să întâlnească privirea intensă a mătușii ei. „El este nervos despre ceva. El a spus că a găsit o mare

ascunzătoare de dinamită și apoi a dispărut. De asemenea, i-a auzit pe unii dintre bărbați vorbind despre vizita ta. Nu a vrut să-mi spună ce au spus, dar cred că îi este teamă că sunt implicați în crimele alea."

„Rahat."

Kaylie clipit.

Mătușa ei s-a îndepărtat și și-a luat telefonul de pe blatul din bucătărie. „Nu ai auzit de el de când a spus că se duce la ferma, corect?" A bătut câteva butoane pe ecran, fără să se uite la Kaylie.

Tonul lui Mercy enervat-o. Mătușa ei a trecut brusc în modul FBI-agent.

„Așa e."

Ținându-și telefonul la ureche, Mercy a întâlnit privirea lui Kaylie. „Trebuie să-mi spui tot ce ți-a spus despre munca acolo. Totul. Nu contează cât de inconsecvent se pare pentru tine."

***

La aproape o oră după ce Mercy îl sunase, Truman luă ultimul viraj pe drumul lung care ducea la ferma McDonald. Era cât pe ce să-l rateze pe întuneric, dar, alături de el în mașină, Mercy îl urmărea, cu privirea lipită de marginea drumului. A sunat la Deschutes County pentru a cere întăriri la fermă și pentru a cere patrulelor din comitat să fie cu ochii pe mașina lui Cade. Poliția statală fusese, de asemenea, notificată și avertizată că este posibil ca camionul să fi ieșit de pe drumul dintre fermă și Bend. Pe tot parcursul călătoriei până la fermă, Mercy a studiat marginea drumului, căutând urme de frânare sau semne că un camion ar fi distrus tufișurile.

Întunericul beznă făcea ca căutarea să fie dificilă. De două ori a tras pe dreapta pentru că ea văzuse ceva, doar pentru a descoperi că nu era niciun camion. De fiecare dată, Truman își adusese aminte de imaginea camionului abandonat al lui Pence. Ar fi găsit camionul lui Cade într-o situație similară? Și ce însemna asta pentru Cade?

„Nu cred că ar fi lăsat-o baltă. Cred că are probleme”, a repetat Mercy pentru a treia oară. Privirea ei era ascuțită ca un laser, căutând camionul, dar el îi simțea distragerea, creierul ei gândindu-se la fiecare situație pe care ar putea să o întâlnească când vor ajunge la fermă.

„Se pare că relația lor este serioasă”, a spus Truman.

„Cât de serioasă poți fi la șaptesprezece ani”, a răspuns Mercy. „Cred că la vârsta asta e vorba mai ales de hormoni și inimă frântă, dar dacă el o evită intenționat, o să primească o mustrare de la mine.”

O privire în lateral a arătat că era foarte serioasă. Copilul ei fusese rănit, iar Truman s-a bucurat la vederea instinctelor ei de mamă urs. Kaylie a expus o parte cu totul nouă a lui Mercy pe care el o aprecia profund. Când Mercy venise pentru prima dată în oraș, se ascunsese în spatele unui zid profesional lipsit de emoții, iar Truman se simțise imediat provocat să îl spargă. El reușise, dar relația ei cu Kaylie smulsese cărămizile pe care numai o fiică le putea ajunge, dezvăluind o latură tandră a lui Mercy care îi făcea inima caldă.

„Cât de departe este sprijinul nostru?”, a întrebat ea.

„Cred că sunt aproximativ douăzeci de minute.”

„L-am anunțat și pe Jeff ce se întâmplă”, a spus Mercy. „El trimite o echipă în direcția noastră. De fiecare dată când îi pomenesc de ferma McDonald's, devine neliniștit.”

„Cred că are motive întemeiate.”

Mercy s-a mutat în scaunul ei. „Kaylie mi-a spus că Cade a fost speriat de unii dintre oamenii cu care lucrează. El i-a mai spus că a auzit că Pence a plătit prețul pentru că a dat-o în bară. Această declarație trebuie să se refere la uciderea lui.”

„Ăsta e un preț piperat pentru că a dat-o în bară. Ce ar fi putut face ca să merite asta?”

„Cine știe? Dar e mort, și cred că cineva de aici știe ce s-a întâmplat.”

„Ce crezi că face McDonald la această fermă?”

„„Conform cu câte ceva din ceea ce i-a împărtășit Cade cu Kaylie, se pare că își formează propria miliție. Biroul nostru a auzit discuții despre o nouă miliție în zonă. Ei au auzit, de asemenea, despre planurile de a arunca în aer un

pod. Când Kaylie mi-a spus despre dinamită, a ridicat o alarmă în capul meu."

Instinctul lui Truman i-a spus că avea dreptate cu privire la planurile lui McDonald pentru o miliție. El a văzut semnele. Grupul tot mai mare de oameni. Gărzile constante ale lui McDonald.Atitudinea sa față de aplicarea legii. Zvonurile din jurul fermei sale. Avea ego-ul și personalitatea necesare pentru a-i determina pe oameni să facă ceea ce dorea el. *Putea să inspire oameni să ucidă pentru el?*

Posibil.

Mercy scana un e-mail de pe telefonul ei. „Nu au găsit niciun cadavru în ruinele biroului imobiliar al lui Jack Howell."

„Acum e o altă persoană dispărută."

„Cred că i-a dat foc și a părăsit orașul."

Truman și-a amintit brusc ce descoperise mai devreme în acea zi despre o proprietate imobiliară. „Știai că proprietatea Tildei Brass are o graniță comună cu ferma McDonald?"

„Ce?" Întregul corp al lui Mercy s-a rotit spre el. „De unde ai auzit asta? Asta nu poate fi posibil. Sunt la kilometri distanță."

„Am căutat. Proprietatea ei este o formă ciudată care urmează pârâul. Extremitatea estică se lovește de o parte îndepărtată a fermei McDonald."

Aproape că auzea rotițele învârtindu-se în creierul ei. „De ce nu mi-ai spus asta?"

„Tocmai am făcut-o. Am aflat azi."

„Ar putea fi el cumpărătorul anonim pentru proprietatea ei? Dorind să-și extindă proprietatea?"

„Pare o presupunere logică. Deși cred că ferma lui e destul de mare. De ce are nevoie de mai mult?"

Mercy a alunecat încet înapoi în scaunul ei, degetele bătându-i un ritm pe coapse. „Asta e o întrebare pe care aș vrea să i-o pun lui McDonald. Îl pot vedea rămânând anonim în timpul negocierilor imobiliare. El pare să-și aprecieze intimitatea."

„Pe baza convorbirii mele telefonice cu amicul meu agent din Idaho din această dimineață, McDonald este o persoană foarte retrasă. Prea retrasă.

Bănuiesc că ofițerul de rezervă va scoate la iveală niște mizerii interesante despre Tom McDonald.”

„Dacă McDonald este cumpărătorul, ar incendia biroul imobiliar?” întrebă brusc Mercy. „Luăm deja în considerare faptul că el l-a ucis pe Joshua Pence la celălalt incendiu. Este el incendiatorul nostru?”

„Cred că Landon Hecht este incendiatorul nostru”, a spus Truman.

„Și eu, dar chiar și el a spus că nu el a provocat incendiile de pe proprietatea Tildei sau de unde am găsit cadavrul lui Pence.”

„Dacă sugerezi că Tom McDonald a provocat acele incendii, atunci este posibil ca el să-i fi împușcat pe agenți.” Stomacul lui Truman clocotea de acid pe măsură ce furia lui creștea.

„Dacă formează o miliție, este posibil să nu aibă nicio considerație pentru aplicarea legii”, a declarat Mercy. „A ignorat vizita mea de la FBI și nu a simțit nevoia să fie respectuos în timpul vizitei tale.”

„Nu știu.” Mintea lui Truman a încercat să prindă din urmă teoriile lui Mercy. „Facem o mulțime de presupuneri.”

„Gândesc cu voce tare.”

Truman a condus încet în jurul ultimei curbe spre proprietatea McDonald și a zărit câteva lumini de clădire. „Trebuie să așteptăm întăririle noastre. Eram gata să bat la uși și să întreb despre Cade, dar acum nu cred că este cea mai bună cale de acțiune.”

„Categoric nu. Parchează la margine și vom sta liniștiți până când vor ajunge aici. Nu doresc să mă confrunt cu niște aspiranți la miliție în întuneric.”

Capitolul 28

Mercy stătea în întuneric lângă Truman, ochii ei chinuindu-se să vadă prin noapte. Truman se oprise lângă vehiculele parcate cel mai departe de clădiri, nevrând să iasă în evidență parcând singur. Ferma era tăcută. Își

crăpaseră geamurile, iar lipsa zgomotului o făcea să vrea să se târască pe pereții interiori ai vehiculului. Truman stătea liniștit, concentrarea și calmul lui împiedicându-i nervii să îi sară din membre.

În această seară, el nu era neliniștit.

Putea vedea o jumătate de duzină de lumini pe diferite clădiri. Cea mai strălucitoare era pe ferma din depărtare. Era trecut de ora 21:00 și nicio siluetă nu se mișca în umbră. *Toată lumea e deja în pat?* Privirea ei a călătorit peste micile căsuțe. Cade îi spusese lui Kaylie că McDonald plănuia să găzduiască mai mult de o sută de oameni.

Gândul o făcu să tremure pe dinăuntru.

„Ce e asta?" șopti Truman. „Dincolo. Lângă camionul king cab."

Mercy a privit în întuneric. Cu siguranță, a zărit conturul unei siluete care se strecura printre vehicule, îndreptându-se spre capătul lor din parcare. „Se mișcă în direcția asta."

Truman a atins mânerul ușii sale.

„Așteaptă", a spus Mercy aproape în tăcere. Figura a trecut printre două camioane, o siluetă scurtă în noapte. „E o femeie!", a exclamat ea în sinea ei. Dezamăgirea îi umplu pieptul. Sperase să fie Cade.

„Ai dreptate."

Încovoiată, femeia gonea prin întuneric, folosind vehiculele drept acoperire. Pe măsură ce se apropia, Mercy văzu că purta o geantă de voiaj și se uită peste umăr de câteva ori. *E speriată.*

„Mă duc", a spus ea. „Nu lăsa luminile interioare să se aprindă când deschid ușa."

„Sunt stinse, iar eu vin cu tine."

„O să vorbesc."

„Am eu grijă de tine."

Mercy a deschis portiera cât de încet a putut și a răsuflat ușurată când luminile cabinei Tahoe au rămas stinse. Femeia a ajuns la o mașină din apropiere, iar Mercy a auzit scârțâitul unei chei care aluneca în încuietoarea portierei. A făcut câțiva pași spre femeie, oprindu-se la șase metri.

„Scuzați-mă", a spus Mercy cât de calm a putut.

Femeia s-a învârtit, cu mâna la piept, teroarea ei fiind vizibilă în întuneric.

Mercy și-a ridicat mâinile. „Nu am vrut să vă sperii”, a spus ea cu amabilitate, în timp ce fiecare părticică din ea se concentra pe poziția mâinilor femeii. *Nu a întins mâna după o armă.*

Încă.

„M-ai speriat de moarte”, a spus femeia. Lumina slabă îi lumina părul blond, iar ea era aproape la fel de înaltă ca Mercy. Strângea ochii în întuneric. „Cine ești?” Vocea ei tremura și îi amintea lui Mercy de o căprioară gata să fugă la cel mai mic indiciu de pericol.

„Caut un prieten.” *Nu o speria.*

„Acesta nu este un loc în care să-ți găsești prieteni”, a afirmat blonda. „Eu cu siguranță nu aș veni aici singură. Mai ales ca femeie, noaptea. Cauți doar necazuri.”

„Nu sunt singură.” Mercy și-a înclinat capul în direcția lui Truman. „El mă ajută.”

Femeia a făcut o jumătate de pas înapoi când a zărit pentru prima dată umbra înaltă a lui Truman. S-a uitat la Mercy. „E sigur?”

„Da. Ești îngrijorată pentru siguranța ta?”

„Nu mai sunt. Am plecat de aici.”

„De ce pleci?” a întrebat Truman.

„Nu mai lucrez pentru tipul ăsta.” A deschis ușa pasagerului, și-a aruncat rapid geanta înăuntru și a închis-o, menținând zgomotul la minimum. Se mișca ca o pasăre, rapid și fluturând.

„McDonald?” a întrebat Mercy. „Ce ai făcut pentru el?”

„Gătit. Curat. Orice era nevoie. La început am crezut că McDonald era în regulă... dar acum am îndoieli. E bun la prezentarea unei fețe oneste, dar în spatele scenei e nemilos. Va face orice pentru a obține ceea ce vrea.” Vocea i s-a coborât și s-a uitat în spatele ei. „Au murit oameni. Oameni care l-au înșelat. Dar el pretinde că nu a avut nimic de-a face cu asta.”

Joshua Pence?

„Și băieții pe care îi atrage sunt și ei o problemă. Ei cred că sunt aici

pentru mai mult decât muncă." Vocea ei era constantă, dar plină de furie, profilul ei palid era mândru. „Nu mai suport asta."

„Ai unde să te duci?" a întrebat Mercy.

„Da. O să mă târăsc înapoi la casa surorii mele. Ea mi-a spus să nu accept această poziție și a avut dreptate." Ea a făcut câțiva pași prin fața mașinii până pe partea șoferului.

„Îl cunoști pe Cade Pruitt?" Mercy s-a apropiat câțiva pași, nedorind să o lase să plece încă.

Femeia a înghețat și s-a întors. „De ce?"

„El este prietenul pe care îl căutăm."

În întuneric, Mercy a văzut privirea blondei trecând de la ea la Truman și înapoi. „A dat-o în bară." Vocea i s-a clătinat, iar Mercy s-a temut că va fugi.

„Ce înseamnă asta?" Frica a înflorit în Mercy când și-a amintit cum Cade îi spusese lui Kaylie că Joshua Pence a dat-o în bară.

„Aveam de gând să sun la poliție după ce plecam." A rămas nemișcată, ca o pasăre nemișcată în fracțiunea de secundă dinainte de a zbura spre cer.

Truman a pășit lângă Mercy. „De ce? Ce s-a întâmplat cu el?"

Femeia a făcut o jumătate de pas în direcția lor, cu ochii ei găuri negre în fața palidă, și a șoptit: „L-au închis. Au spus că i-a turnat la FBI."

Mercy și-a prins răsuflarea.

„Toți bărbații sunt furioși. Nu vreau să știu ce-i vor face, dar am auzit cum Tom McDonald are grijă de oamenii care se pun împotriva lui." Capul ei se aplecă în direcția lui Mercy. „Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău, dar e prea târziu să-l ajuți. Singurul lucru pe care îl poți face este să suni la poliție și să speri că vor răspunde până aici."

„A fost rănit?" a întrebat Truman.

„Încă respiră. Pentru moment."

„Poliția este pe drum", a spus Mercy. I-a arătat femeii legitimația. „Eu sunt de la FBI. Așteptăm întăririle noastre."

„Nu știu dacă să fiu ușurată sau speriată pentru tine", a spus femeia, îndepărtându-se din nou. Mâinile îi tremurau.

„De ce ți-ar fi frică pentru noi?" a întrebat Truman.

„Pentru că mulțimea aceea vede poliția ca pe un inamic... și puștiul acela nu va supraviețui nopții.”

***

Cade putea vedea cu un singur ochi. Nu că ar fi contat în întunericul total.

Podeaua aspră de lemn era groasă sub obrazul lui, iar ambele mâini erau amorțite de la brațele legate la spate. Era obosit să stea întins pe burtă, dar era și recunoscător că nu-l mai loveau cu piciorul. Întunericul i-a fost cel mai apropiat prieten, ascunzându-i lacrimile și permițându-i să-și inventarieze rănile.

Coastele îl dureau de fiecare dată când respira și vomitase sifonul pe care îl băuse în drum spre fermă. Respira prin gură, cu nasul spart și înfundat cu sânge uscat.

Kaylie va crede că am părăsit-o.

Avea lucruri mai importante de care să se îngrijoreze, dar gândurile lui se tot rătăceau la Kaylie, preocupat de sentimentele ei.

Am nevoie să mă concentrez pe ieşirea de aici.

Știa că nu-l vor lăsa să plece în viață.

Mai devreme, Chip fusese primul care îl zărise la fermă. Cade parcase pe întuneric și mersese dezinvolt în umbră până la magazie, hotărât să-și dovedească că dinamita nu dispăruse. Trebuia să fie undeva în magazie. Ceea ce nu se așteptase să găsească era Chip și unul dintre amicii lui, Rob, umblând prin proviziile din magazie. Își ridicaseră privirea surprinși când Cade a venit după colț. Făcând pe deșteptul, i-a salutat pe bărbați, plănuind să vină cu o poveste despre căutarea centurii cu scule de rezervă. În schimb, Chip a scos arma.

Cuvintele lui Cade i se uscaseră în gură în timp ce se holba la capătul țevii.

„Ți-e frică, deșteptule?” rânjise Chip. „Șeful le-a spus tuturor să fie cu

ochii pe tine. E supărat rău de tot că ne-ai turnat la poliție și la federali."

„Nu știu despre ce vorbești", se bâlbâi Cade în timp ce frica înghețată îi străbătea membrele. Și-a ridicat încet mâinile, rugându-se ca Chip să nu tragă.

„Știm despre prietena ta", a afirmat Chip. „Știm că este nepoata acelui agent FBI care ne-a hărțuit zilele trecute."

„Nu i-am spus nimic! Nu am nimic să-i spun!" spuse Cade cu seriozitate, folosindu-și privirea pentru a-i implora pe cei doi bărbați. Degetul lui Chip era pe trăgaciul pistolului, iar privirea din ochii lui era de-a dreptul nebună.

Vrea să mă împuște. Doar ca să se bucure de asta.

„Spune-i șefului", a spus Chip. L-a îndrumat pe Rob să îi lege mâinile lui Cade la spate, apoi Chip l-a împuns în coaste cu pistolul în timp ce mergeau prin întuneric spre sala de mese. Cade nu vedea pământul și s-a împiedicat de câteva ori, sperând ca Chip să nu se împiedice din greșeală și să-l împuște în inimă.

Au ajuns la sala de mese, unde tocmai avusese loc un fel de întâlnire. În jur de patruzeci de oameni mișunau în jur, părând gata să-și încheie seara, până când Cade fu împins pe ușa din față. Fiecare față se întoarse în direcția lui. După un moment de surpriză, o mică aclamație s-a ridicat din mulțime. Strigăte de genul „L-ai prins!" și „La naiba cu ticălosul ăla!" i-au ajuns la urechi.

Genunchii i s-au transformat în apă la privirile frenetice de pe fețele lor. Ochi furioși și plini de amărăciune sclipeau spre el. Cade a clipit. Aceștia erau colegii lui de muncă și cunoscuți. Oameni care trăiau cu mâinile lor și care acceptau o zi de muncă cinstită. Se îmbrăcau ca și el în cizme și Wranglers. Oameni la care nu ar fi visat niciodată că se vor întoarce împotriva lui.

Văzându-le ura și furia l-a zguduit până în adâncul sufletului. Era o gloată.

Asta i s-a întâmplat lui Joshua Pence?

Tom McDonald a apărut din spatele grupului, iar privirea lui Cade s-a fixat pe chipul lui, plină de speranță. Șeful lui îi spusese cât de mult îi admira munca; Cade văzuse respectul în ochii lui. *Va îndrepta lucrurile*. Dar expresia actuală a lui McDonald era de o furie domolită. Cade nu și-a putut întoarce privirea în timp ce bărbatul se apropia prin mulțime, grosimea lui uriașă deter-

minându-i pe bărbați să se dea la o parte pentru a-i face loc.

S-a oprit în fața lui Cade.

În cameră se făcuse liniște. Fețele nerăbdătoare se uitau de la Tom la el și invers, cu energia reprimată bubuind sub suprafețele lor, însetate de sânge.

Cade a încercat să înghită, dar gâtul său uscat nu a vrut să urmeze instrucțiunile. De o parte și de alta a lui, Chip și Rob îi apucau fiecare câte un braț, prezentându-l liderului lor. Degetele lui Chip i se înfigeau în partea de jos a brațului, iar Cade se întreba dacă îi simțea transpirația.

„Ce te aduce aici atât de târziu în ziua ta liberă, Cade?" Cade nu putea vorbi.

„Spionezi pentru FBI?"

El a clătinat vehement din cap. „Nu", a mormăit el. „Nu am vorbit niciodată cu FBI-ul."

În încăpere se auzeau strigăte de „Prostii". Cizmele se mișcau, bărbații își ajustau pozițiile. Ochii au continuat să se holbeze la el, căldura lor înfiptă în craniul lui. McDonald și-a înclinat puțin capul. „Le-ai spus celor de la FBI despre noi. Te-ai prefăcut că nu o cunoști pe agenta aceea care a fost aici zilele trecute, când tu te întâlnești *cu nepoata ei*!"

Mormăi mai tare.

„Ai reușit să-i păcălești pe Chip și pe Mitch. Mitch chiar ți-a luat apărarea."

Cade a întâlnit privirea lui Mitch peste umărul lui Tom. Mitch se uită la el cu ochi morți. „Nu o întâlnisem niciodată până în ziua aceea. Serios." Îi vorbea direct lui Mitch. Singurul om pe care voia să-l convingă. Brusc, era important pentru el ca Mitch să știe că nu-și riscase gâtul în zadar.

McDonald clătină din cap. „Prea târziu. Sunt dezamăgit de tine, Cade. Aveam mari speranțe că ni te-ai putea alătura într-o zi. Ai arătat o mulțime de promisiuni, dar ai lăsat o femeie să te conducă de sculă."

Cade l-a zărit pe Owen Kilpatrick stând lângă Mitch. Fața lui era goală, brațele încrucișate pe piept, poziția lui afirmând că era la fel de furios ca restul bărbaților.

„Cine știe că ești aici?" Tom a întrebat.

„I-am spus Kaylie că voi veni aici. Ar trebui să fiu la ea acasă la ora șapte.” Cel puțin vocea lui suna normal.

„Nu o să ajungi la întâlnire”, a ironizat Chip.

McDonald a ridicat o mână pentru a-l reduce la tăcere pe Chip. „Nu te cred”, i-a spus el lui Cade. „Tu doar spui asta.”

„Verifică-mi telefonul”, a afirmat Cade. *Ei trebuie să creadă că cineva va veni să mă caute*. „O să vezi că am sunat-o în ultima oră.”

Rob a scos telefonul din buzunar și l-a apăsat pe degetul mare drept al lui Cade pentru a debloca ecranul. A scormonit în jur pentru câteva secunde. „Are dreptate. Există un apel către ea.”

McDonald își strânse buzele în timp ce îl privea pe Cade. „Îi vom rezolva soarta mai târziu. Pune-l în cămară. Leagă-i și picioarele.”

Rob i-a smuls picioarele lui Cade de sub el, iar acesta a căzut la podea, prinzându-și greutatea pe umărul stâng și scoțându-și respirația din plămâni. Grupul de bărbați s-a strâns mai mult, iar cizmele zgâriate s-au apropiat amenințător de fața lui. Picioarele i-au fost ridicate; cineva a scos o frânghie și i-a legat gleznele între ele.

Atunci au început loviturile. Bocancii îi loveau fața, pieptul și spatele. Cade s-a rostogolit pe o parte și a încercat să-și ducă capul la genunchi, protejându-și pieptul și burta. A vomitat sifonul, iar loviturile au continuat până când McDonald le-a ordonat să se oprească.

L-au târât într-o cămăruță de lângă bucătărie și au trântit ușa. L-a auzit pe McDonald ordonând cuiva să curețe mizeria.

Cade și-a încetinit respirația, inspirând cât mai ușor cu putință pentru a-și împiedica coastele să trimită fulgerătoare lovituri de durere la creier. A căutat ceva optimist în legătură cu situația lui.

Nu sunt mort.

Kaylie știe unde sunt. Dar ea ar spune cuiva? Sau s-ar duce la culcare supărată că el le stricase cina?

Dacă i-ar fi spus unuia dintre amicii lui, probabil că ar fi așteptat o săptămână înainte de a menționa că nu mai știa nimic de Cade în ultima vreme. Și nu trebuia ca o persoană să fie dispărută timp de două zile înainte ca poliția

să ia vreo măsură?

Nu sunt mort.

Vocile răsunau din sala de mese. Bărbații protestau față de ceva ce spusese McDonald. Cade s-a apropiat stângaci de intrare și și-a lipit urechea de crăpătura largă de sub ușă.

„Nu-mi pasă că vă supără. Nu-l pot împușca”, a spus McDonald. „Prietena lui știe că venea aici, iar dacă îi găsesc corpul cu o gaură de glonț, unde crezi că își vor concentra atenția?”

Cade tresări la tonul dezinvolt. McDonald vorbea despre uciderea lui ca și cum ar fi dezbătut dacă să arunce o salată veche.

„Știu că ne-a trădat”, a spus McDonald. „Mi-aș fi dorit să nu-l fi angajat, dar trebuia să terminăm buncărele cât mai repede posibil. De acum înainte, toată forța de muncă va proveni din cercul nostru. Gata cu ajutorul extern. Vom avea încredere și ne vom baza pe noi înșine. Așa cum am vrut să fie de la bun început. Nevoia noastră de a extinde facilitățile nu-mi va mai afecta deciziile.”

„O vom face!”

„Nu avem nevoie de nimeni altcineva!”

„Gata cu străinii!”

Gâtul lui Cade îl durea din cauza poziției inconfortabile, dar era o durere mică în comparație cu celelalte. Și mică în raport cu frica arzătoare din stomacul lui.

„Organizează un accident”, sugeră o voce din mulțime. Alte voci i-au susținut ideea.

„Îmi place ideea”, a spus McDonald.

Au fost înaintate propuneri pentru accidente de mașină, incendii și accidente de vânătoare. Cade nu a putut deslușI toate cuvintele din discuția despre cel mai bun mod de a-l ucide, dar a auzit suficient. S-a rostogolit pe burtă, sprijinindu-și gâtul.

„Sunteți nebuni?”, a spus o voce clară. „E doar un copil.”

Acela era Mitch.

Ușurarea de a ști că avea un prieten în grup a făcut ca lacrimile să-i ardă în ambii ochi. Mucii îi curgeau din nasul rănit și îi ștergea cu grijă de podea.

Tonurile mormăite și vocile furioase care au urmat i-au spus lui Cade că Mitch era în minoritate.

„Ne rezolvăm singuri problemele”, a anunțat McDonald. „Nu așteptăm ca poliția îngustă la minte și tribunalele înapoiate să ne cheltuiască taxele în timp ce zăbovesc să ia decizii. Puștiul mi-a încălcat încrederea și a pus o mulțime de oameni în pericol. Trebuie să fie pedepsit”. A făcut o pauză. „*Ai o problemă cu decizia mea, Mitch?”*

Tăcere.

Cade și-a ținut respirația.

„Tot ce cer este milă”, a spus Mitch. „Puțină clemență. Ai spus că a arătat mult potențial, Tom. Sunt de acord că ar trebui să mergi mai departe și să-l pedepsești... o merită, dar nu cred că merită moartea.”

Mulțumesc, Mitch.

„De asta sunt eu lider, Mitch. Nu las emoțiile să se amestece cu nevoia de a acționa. M-am hotărât asupra celei mai bune modalități de a-l trata pe puști, dar sugestia ta a fost notată, și vom dezbate sentința sa puțin mai târziu.”

Murmure de acord ajunseră la Cade.

Îi face pe plac lui Mitch și încearcă să le arate celorlalți bărbați că au un cuvânt de spus în deciziile lui.

Ei nu au.

„Dacă trăiește sau moare, se va decide în seara asta.”

Capitolul 29

Truman nu putea sta pe loc.

„Trebuie să ne așteptăm întăririle”, a argumentat Mercy în timp ce priveau luminile din spate ale mașinii femeii dispărând pe drumul dinspre fermă.

„Eu votez să intrăm. Nu putem aștepta. Așteptarea ar putea însemna

moartea lui Cade. Ai văzut cât de speriată era.” Mușchii lui Truman bâzâiau ca și cum ar fi băut trei doze de espresso.

„Dar...”

„Dacă ar fi fost un trăgător activ, am fi fost deja acolo.”

„Asta e altceva.”

„Cade are nevoie de noi să acționăm acum. Din câte știm noi, e prea târziu. Știi că am dreptate.” A privit-o pe Mercy uitându-se înapoi la drum, unde se așteptau să apară întăririle lor. „Avem motive întemeiate să intrăm. Acum.”

„La naiba. Dă-mi o vestă.”

Truman a deschis partea din spate a Tahoe-ului său și a luat o altă vestă în timp ce își informa șeful cu privire la acțiunile lor. „Trebuia să ai deja una pe tine”, a mormăit Truman în timp ce i-o dădea. Propria vestă i se părea brusc grea și prea strânsă în jurul pieptului. *Respiră încet.* A respirat adânc de câteva ori și s-a luptat cu senzația de claustrofobie. *Cum pot să o port toată ziua fără probleme și să simt brusc că mă înec?*

Nervi nenorociți.

Nu aștept să-l găsesc pe Cade.

Își promisese că nu va mai ezita niciodată. Știa că nu trebuie să se grăbească în orice situație, dar auzise destule de la femeie ca să știe că situația lui Cade era extrem de gravă. În timp ce Mercy își potrivea vesta, a sunat la dispecerat și i-a cerut să îl informeze pe șeriful din Deschutes County că vor intra.

„Jeff a spus că Eddie și un alt agent se îndreaptă spre aici”, a raportat Mercy în timp ce strângea curelele Velcro. „Sunt în legătură cu agenții din Deschutes County care sunt pe drum.”

„Să mergem.” Truman s-a strecurat printre vehiculele parcate spre lumina de deasupra ușii de la sala de mese și s-a întrebat ce vor găsi înăuntru. Întreaga fermă era sinistru de liniștită. Nu exista niciun indiciu că o gloată stătea gata să sfâșie un tânăr.

Exagerase ea oare?

„Truman”, șopti Mercy urgent. „Lasă-te jos!”

El a reperat imediat figura și s-a ascuns în spatele platformei unui camion, lângă Mercy. Mișcându-se în tăcere, s-a întins să privească în jurul camionului. Volumul recognoscibil al lui Tom McDonald se mișca prin incintă. Pașii lui erau înțepeniți și mergea cu un mers înclinat vizibil. Era singur. Truman l-a privit un moment îndelungat, căutând în întuneric gărzile mereu prezente ale lui McDonald.

Truman s-a retras în protecția umbrei camionului. „Nu i-am văzut anturajul."

„Nici eu nu l-am văzut. Se îndreaptă spre fermă."

Privirile lor s-au întâlnit în lumina slabă. „Îl urmăm", a spus Truman, iar Mercy a dat din cap. Și-au schimbat direcția și au pornit după bărbat. S-au ținut în umbră, verificând constant peste umeri dacă există gărzi ale lui McDonald. Truman se îndoia că Cade era în fermă, dar cu siguranță McDonald nu ar fi autorizat pedepsirea lui Cade fără supravegherea sa directă. McDonald i se părea genul de om care să țină un deget ferm deasupra fiecărei comenzi.

Dacă îl putem opri pe McDonald, îl putem opri să le spună oamenilor săi ce să facă.

Și dacă am ajuns prea târziu?

Truman a refuzat să ia în considerare această posibilitate, fiind de părere că cel mai bun mod de acțiune era să întrerupă orice comunicare între lider și oamenii săi. Conform a ceea ce aflaseră de la femeia fugară, McDonald trebuia să fie oprit. Punct.

Fără ezitări.

El și Mercy îl priviră pe McDonald cum urca cu greu treptele spre fermă și dispărea înăuntru.

„Crezi că gărzile lui sunt deja înăuntru?" a șoptit ea.

„Nu, bănuiesc că sunt cu ochii pe Cade." *Sper*. „Vom intra presupunând că mai sunt și alți oameni înăuntru." Procedură standard de operare.

Armele pregătite, au făcut un cerc rapid în jurul casei minuscule, aruncând o privire pe ferestre și observând ieșirile. Cea mai puternică lumină din casă era într-o cameră din spate despre care Truman presupunea că era bucătăria. Jumătate de perdele vechi îi împiedicau să vadă înăuntru,

ornamentul lor roșu îi amintea de perdelele din vechea casă a bunicii sale. Recunoașterea terminată, au urcat în tăcere scările până la ușa din față. Truman a deschis-o, recunoscător pentru becul gol care lumina interiorul, și împreună, el și Mercy au acoperit colțurile ascunse ale camerei înainte de a intra.

Mergând în tandem, cu umerii atingându-se pentru a rămâne sincronizați, el și Mercy au curățat rapid nivelul inferior al casei, lăsând pentru final camera bine luminată din spate. Truman i-a dat din cap lui Mercy și și-a ținut respirația când au intrat simultan în bucătărie. Tom McDonald stătea la masă și mânca un castron de tocană, iar el a încremenit cu lingura la jumătatea drumului spre gură. Mercy și-a îndreptat arma spre McDonald în timp ce Truman a verificat colțurile. McDonald avea tocană în barbă. A coborât încet lingura pe masă și și-a așezat mâinile întinse de o parte și de alta a castronului, privirea plimbându-se între Truman și Mercy.

„Ei bine, uite cine este", a spus McDonald, lungindu-și cuvintele. „Presupun că nu ești aici ca să-mi împarți tocănița."

Truman a pășit în spatele lui și l-a verificat pentru arme, scoțându-i un revolver de la curea și apoi încătușându-l. A fost nevoie de două seturi de cătușe legate între ele pentru a-i prinde mâinile lui McDonald la spate. Truman a rostit o declarație despre asigurarea temporară a lui McDonald pentru siguranța ofițerilor, iar McDonald i-a aruncat o privire neagră peste umăr.

L-a urmărit în tăcere pe McDonald în timp ce Mercy urca scările spre nivelul superior al casei. I-a urmărit mișcările după zgomotul pașilor ei deasupra capului. Fiecare strigăt înfundat de „Liber!" în timp ce ea trecea dintr-o cameră în alta îi liniștea respirația. S-a întors în mai puțin de un minut.

„Unde este Cade Pruitt?" a întrebat Mercy.

McDonald a luat o clipă lungă pentru a o evalua. „Nu știu sigur despre cine vorbești. Am o mulțime de oameni care lucrează pentru mine."

Truman a rezistat impulsului de a-l lovi în cap pentru a-i zdruncina memoria.

Mercy a schițat un zâmbet care i-a făcut pielea de găină lui Truman. „Mai trăiește?", a întrebat ea cu dulceață. „Sau a avut aceeași soartă ca Joshua Pence?"

McDonald s-a uitat calm la ea. „Din nou... nu știu unde vrei să ajungi.”

„În cinci minute, această fermă va fi plină de agenți FBI și de polițiști din Deschutes County”, a spus ea cu același zâmbet. „Ce-ar fi să lucrezi puțin la refacerea memoriei tale înainte de sosirea lor?”

El s-a lăsat pe spate în scaun și a schițat un zâmbet leneș, un om care nu se grăbea. Truman a suspinat.

„Cred că ați încălcat proprietatea”, a spus McDonald. „Niciunul dintre voi nu are jurisdicție să fie aici. Am declarat că această proprietate nu mai face parte din Statele Unite. Prin urmare, sunteți supuși legilor noastre, și amândoi le încălcați.”

Mercy și-a dat ochii peste cap.

„Te-am avertizat”, a spus McDonald. „Nu sunt răspunzător pentru ce vi s-ar putea întâmpla. Mi-ați încălcat proprietatea, mi-ați luat arma și m-ați încătușat împotriva voinței mele. Voi doi sunteți motivul pentru care această țară ia atitudine împotriva poliției.”

„Am fost informați că viața lui Cade Pruitt este în pericol pe această proprietate”, a declarat Truman.

„Asta nu e treaba mea”, a spus McDonald. „Sau a ta.”

Un zgomot ușor a răsunat din afara ușii din spate a bucătăriei, iar capul lui Mercy a tresărit la auzul sunetului. A dat din cap spre Truman, cu arma încă îndreptată spre McDonald. Truman a vizualizat spațiul pe care îl verificaseră cu câteva momente înainte. Câteva trepte de beton duceau la ușă. Nu existau resturi sau garduri în spatele cărora cineva să se poată ascunde. Era o zonă larg deschisă în spatele casei. Singura acoperire pentru un atacator ar fi fost colțul casei. Truman s-a apropiat de ușă și a strigat: „Departamentul de Poliție Eagle's Nest! Cine este afară?”

Tăcere.

Niciun zgomot de pași care să iasă. A strigat din nou.

„Mă duc să verific”, i-a spus el lui Mercy. Ea a dat din cap și s-a mișcat să-l susțină.

Cu arma în mână, el a deschis ușa și a făcut rapid în doi pași și a balansat brațele pentru a verifica întreaga zonă. *Nu e nimeni aici*. A sărit de pe treptele

din stânga și și-a lipit spatele de casă în timp ce Mercy l-a acoperit pe el și partea dreaptă din vârful scării. Făcu câțiva pași spre stânga, întâmpinând calmul care-i cuprinsese membrele. Chiar și bătăile inimii i se simțeau regulate. *Fără teamă.*

„Oooof!"

S-a învârtit la timp pentru a o vedea pe Mercy prăbușindu-se și fiind târâtă înapoi în casă, cu picioarele în urma ei. Ușa s-a trântit în spatele ei. *„Mercy!"*

Truman s-a repezit spre trepte, dar a fost apucat de la spate de talie, cu brațul de armă blocat și aruncat la pământ. *Nuuu!* Grosimea bărbatului a aterizat peste el, scoțându-i aerul din plămâni. O explozie de energie i-a aprins creierul și instinctul a preluat controlul. *Ripostează!*

Truman și-a adus cotul înapoi în pieptul atacatorului său și a lovit cu fiecare gram din ființa sa, hotărât să-l împiedice pe bărbat să-i apuce arma, care era blocată între stomacul său și pământ. *Nu-i voi lăsa s-o ia!*

„Stai nemișcat!" i-a șuierat în ureche, iar Truman a mai aruncat un cot înapoi, lovindu-se de ceva dur. „*La dracu'!"* Strânsoarea din jurul stomacului și a brațului armei lui se înăspri.

„Eu sunt, Owen! Trebuie să pleci de aici!"

Truman s-a oprit din lovituri. *Owen?* „Au prins-o pe Mercy!"

„Sunt o jumătate de duzină în casă acum. *Nu-i poți înfrunta pe toți!"*

Truman stătea nemișcat, cu mintea zburând și inima bătându-i de pământ. *Cum ajung la ea?*

***

Sunt o idioată.

Nu-și urmărise spatele.

Cel puțin Truman a scăpat.

Stătea pe podea în bucătărie, cu spatele la perete, purtând o pereche de

cătușe ale lui Truman, în timp ce oamenii lui McDonald's îl căutau pe Truman prin proprietate. Era concentrată pe verificarea curții când a fost bruscată din spate. Auzise pașii bocancilor cu o fracțiune de secundă prea târziu. O jumătate de duzină de bărbați o trântiseră la podea, îi tăiaseră respirația din plămâni și o dezarmaseră înainte ca ea să poată respira din nou. Acum avea o vânătaie crescândă pe partea din spate a craniului și un sân inflamat de la glumețul care crezuse că are dreptul să o bruscheze în timp ce ceilalți îi legau mâinile. Avea un falsetto nou.

Mercy se holba la un alt bărbat, care plutea deasupra ei. Avea un zâmbet lasciv pe față, care îi făcea stomacul să se înfioare. Își ajustase în mod deliberat blugii la între picioare. „Lasă-mă în pace", a mormăit ea.

„O să-ți dau ceva". Mai multe priviri.

„Maturizează-te."

„Oh, sunt destul de mare pentru tine, dragă." Îi lipseau doi din dinții de jos din față.

Cu toate avansurile lui sexy, bărbatul nu o atinsese. Ținea pistolul îndreptat spre capul ei, dar rămăsese la o distanță bună de picioarele ei. Ea dovedise deja că poate lovi cu piciorul.

Patru bărbați au fost lăsați să o păzească.

Cred că numărul ăsta e un compliment.

Trei dintre ei păstrau o distanță sănătoasă, dar al patrulea se apropiase încet, încercând să o seducă cu glumele lui fermecătoare. Ea își desfăcu și își încrucișă din nou cizmele, ținându-i privirea, amuzată când el se dădu înapoi cu 15 centimetri. Nu era speriată; era la limită, cu simțurile în alertă maximă, urmărind și analizând fiecare cuvânt și acțiune din jurul ei. Orice avea să se întâmple, avea să se întâmple, iar ea avea să facă tot posibilul să scape fără să fie rănită. Cu toate fanfaronadele lor, acum își țineau mâinile departe de ea. Nu erau multe puncte de IQ în cameră, iar mintea ei pregătea argumente pentru eliberarea ei.

Pașii grei de pe hol i-au spus că McDonald s-a întors.

El a intrat în cameră și cei patru bărbați au stat în poziție de drepți, pocnind cu o precizie nonmilitară. McDonald le făcu semn cu mâna și ei se

relaxară.

Cel puțin nu l-au salutat pe bărbat.

McDonald s-a oprit la picioarele ei și s-a holbat la ea. Mercy s-a uitat înapoi, mișcându-și doar ochii, nu și capul, și a ridicat o sprânceană la el.

„Cât de repede se schimbă cărțile", a afirmat McDonald. „Ești o femeie care pariază?"

„Nu. Eu nu pariez."

El a dat din cap în semn de aprobare. „Nici nu credeam asta. Risipă de bani."

„Aș vrea să pariez pe ea", a mormăit paznicul ei cu probleme dentare.

„Arată puțin respect", a lătrat McDonald, surprinzându-i pe Mercy și pe gardian.

„E o hrăpăreață mincinoasă", a argumentat admiratorul ei. „Ai spus că femeile sunt aici pentru noi. Aș crede că asta ar trebui să facă turul complet."

Încearcă-mă. Ținându-și buzele închise, Mercy își trecu limba peste dinți și se opri asupra unui canin deosebit de ascuțit. *Voi folosi orice pot ca armă.*

„Nu acum", pufni McDonald. Fața lui era mai roșie decât atunci când Truman îl încătușase mai devreme. „Avem alte probleme. Du-te și ajută la găsirea acelui șef de poliție", i-a spus el bărbatului frustrat. „Dar mai întâi spune-i lui Owen Kilpatrick că vreau să-l văd". Și-a băgat mâinile în buzunarele hainei și s-a concentrat din nou asupra lui Mercy.

Mercy închise pentru scurt timp ochii. *Ce va face Owen?*

„Unde este șeful?", a întrebat-o el.

„De parcă aș ști eu. Ai văzut cum oamenii tăi m-au târât înapoi în cameră."

„Cine mai este aici?"

Ea a zâmbit. „Mă aștept ca FBI-ul și Deschutes County să fie aici în orice moment."

McDonald i-a ținut privirea, evaluând-o. „Vreau o duzină de oameni care să acopere drumul", a spus el peste umăr. „Spune-le să mute câteva vehicule pentru a bloca intrarea. Nimeni să nu intre."

Unul dintre oameni a fugit pe hol pentru a-i îndeplini comanda.

S-a întors cinci secunde mai târziu. „Au găsit camionul șefului poliției!”

„Unde?”

„Chiar lângă toate celelalte. Vor să știe dacă pot intra.”

„Bineînțeles că nu!” McDonald a clătinat din cap exasperat. „Nimeni nu atinge camionul până nu spun eu.” Mesagerul a plecat din nou în fugă.

McDonald și-a tras barba în timp ce se uita de la Mercy la cei doi bărbați care așteptau. Frustrarea emana din el și se plimba într-un cerc mic, continuând să-și mângâie barba și să arunce priviri rapide către Mercy.

Cei doi bărbați rămași în cameră schimbau priviri confuze, iar Mercy se întreba dacă nu-l văzuseră niciodată pe liderul lor luptându-se cu o decizie.

Se gândi la opțiunile lui. Să-i creadă povestea că mai mulți polițiști erau pe drum și să se pregătească pentru un impas. Să o omoare și să se pregătească pentru un impas.

Sau să renunțe.

Nu era sigură dacă el ar fi ucis-o întâi în scenariul renunțării.

Probabil că nu.

„Ridic-o. Duceți-o în sala de mese.”

Bărbații au apucat-o fiecare de un braț și au tras-o în picioare. Ea a întâlnit în mod deliberat privirea unuia dintre ei; acesta s-a îndepărtat după câteva secunde și i-a aruncat o privire lui McDonald, care l-a ignorat.

Este adevărat. Liderul vostru pierde teren. Puteți simți asta.

Ea mergea încet, făcându-i pe bărbați să încerce să o tragă. Când au luat-o pe cărarea de pietriș spre sala de mese, McDonald a strigat în întuneric: „Hei, șefule Daly! Femeia ta este pe cale să ofere distracție oamenilor mei în această seară!”

Mercy s-a poticnit, împiedicată de amintirea unui bărbat care încercase odată să o forțeze. În consecință, murise.

Dar teroarea creată de el nu murise niciodată. Pur și simplu se ascunsese în psihicul ei, așteptând să iasă la suprafață în momente ca acesta.

Nimeni nu a răspuns la provocarea lui McDonald din umbră.

Respiră. Se străduia să-și controleze respirația, care se adâncea și încetinea. Căutând calmul.

„A avut Joshua Pence o ultimă plimbare ca aceasta?” și-a întrebat escorta. „L-au condus doi bărbați la moarte?”

Mâinile i s-au strâns pe brațe. „Taci”, a mormăit bărbatul din dreapta ei. Mirosea a țigări.

„E un subiect delicat pentru tine?”, a șuierat ea. „Poate că tu vei fi următorul dacă nu urmezi linia lui McDonald. El pare genul care elimină pur și simplu pe oricine nu este de acord cu el.”

„Îți sugerez să-ți ții gura închisă”, a spus Tom McDonald din spatele ei. Și-a strigat din nou îndemnul.

„Știu cum acționează genul tău”, a spus Mercy peste umăr. „Tu ești marele brânză. Toți cei din jurul tău sunt îngroziți că le vei face rău dacă nu sar când spui tu să sară. Dar știi ce? Asta devine vechi după un timp. Destul de repede oamenii se plictisesc să sară fără motiv.”

Respirația de țigară și-a înfipt degetele sub bicepsul ei. Durerea i-a ajuns la creier.

„Joshua Pence a luat-o razna”, a anunțat McDonald. Bărbații care o escortau au dat solemn din cap.

„Cum e posibil așa ceva? Nu conduceți o corabie strictă?”, a insistat ea.

„Oamenii mei au liber arbitru”, a declarat McDonald. „Ei iau propriile decizii.”

„Și ce se întâmplă când cineva ia o decizie care este împotriva a ceea ce ați decretat?”

„Sunt rugați să plece.”

Cu coada ochiului, a văzut cum Respirația de țigară a schimbat o privire cu celălalt manipulator al ei.

„Ce a făcut Joshua Pence?” a întrebat ea.

„I-a împușcat pe acei agenți.”

„Și cum a ajuns cu gâtul tăiat?”

„Nu știu răspunsul la asta”, a spus McDonald. „I-am ordonat să părăsească ferma mea când am auzit despre asta.”

„Dacă i-a ucis pe agenți, de ce nu l-ai predat poliției?”

„Nu era treaba mea.”

„A fost ucis de cineva care voia să răzbune polițiștii?”

„Probabil”, a fost de acord McDonald. „Pentru mine, asta ar indica că un alt polițist i-a cauzat moartea. Am observat că nu investigați moartea lui la fel de mult ca pe cea a celor doi agenți. Fără îndoială, v-ați dat deja seama că a fost o treabă din interior.”

Escortele ei au dat din cap cu înverșunare în semn de aprobare.

„Nu avem niciun indiciu că Joshua Pence a fost ucis de un polițist ca răzbunare pentru cei doi agenți.”

„Poate că trebuie să te uiți mai atent la cei de teapa ta.”

„Focul de la Brass a fost pornit pentru că încercai să o intimidezi pe Tilda să îți vândă?”

McDonald a râs. „Nu știu despre ce vorbești.”

Din nou, Respirația de țigară a schimbat o privire cu colegul său.

Băieți, trebuie să luați un curs de citire a limbajului trupului.

Au ajuns la sala de mese, iar Respirația de țigară a smuls ușa, împingând-o înăuntru. Mercy a fost imediat lovită de mirosul de bărbați transpirați. Camera era mare, dar înăuntru erau destule trupuri pentru a o face să miroasă ca un vestiar de bărbați. Fiecare dintre ei s-a întors să o privească în timp ce ea se împiedica prin intrare. Atenția a făcut-o să se oprească, gura ei devenind uscată.

Sunt atât de mulți.

Și fiecare e furios.

A căutat chipul fratelui ei, vrând să-i vadă ochii în mulțime. Cu siguranță nu ar fi privit-o cu furia și dezgustul zecilor de alți bărbați chiar acum. S-a luptat să nu-i tremure genunchii. A întâlnit mai multe priviri împietrite și a fost copleșită de un gând: *îi cunoștea* pe acești bărbați. Erau genul de bărbați cu care crescuse, de care fusese crescută și pe care îi întâlnise în fiecare zi a tinereții ei. Întotdeauna se simțise în siguranță în preajma lor... acești bărbați cu hainele lor de pânză, cizmele și mâinile lor calcaroase. Erau sarea pământului, oameni cărora le plăcea să lucreze pământul și își respectau vecinii.

Dar nu se simțise niciodată amenințată până acum. Familiaritatea lor nu

o liniștea. Lacrimi nespuse ardeau.

Cum se pot întoarce împotriva mea?

Sunt una dintre ei.

Sau trecuse prea mult timp? Hainele ei se schimbaseră, iar unele dintre convingerile ei se schimbaseră. Când se uitau la ea, vedeau doar aceste schimbări? Cineva care nu aparținea? Cineva care le amenința modul de viață?

Ironia aproape că a făcut-o să râdă.

A scos un sughiț de tuse, iar mâinile de pe brațele ei s-au strâns din nou.

Bărbații holbați au făcut un pas colectiv mai aproape, iar teroarea i s-a instalat în inimă.

Capitolul 30

Truman a încercat să își recapete respirația. Urmările loviturii corporale a lui Owen îl făceau să se simtă ca și cum coastele i se înfigeau în plămâni. Cei doi bărbați fugiseră departe de fermă și în pădure, întorcându-se într-o zonă împădurită, departe de vehicule. Truman s-a sprijinit de un copac, și-a înfășurat un braț în jurul cutiei toracice și a încercat să ignore înțepăturile dureroase.

Owen s-a ghemuit în spatele unui al doilea copac, urmărind lanternele plutind în jurul camionului lui Truman și fiind atent la urmăritori.

„Când ajung întăririle tale aici?”, i-a șuierat el lui Truman.

„Imediat.” *Sper.* Și-a scos telefonul. Nu are semnal. „Nu am semnal.”

„Este aproape imposibil să ai semnal aici.” a spus Owen, verificându-și propriul telefon și clătinând din cap.

Truman l-a auzit pe Tom McDonald strigându-i numele și spunând ceva despre Mercy. În timp ce amenințarea lui McDonald pătrundea în ceața de durere din jurul creierului său, Truman a ieșit amorțit din spatele copacului său.

„Înapoi!” a ordonat Owen. „Nu-i va face rău”.

Truman nu i-a putut întâlni privirea lui Owen în întuneric. „Ești sigur?”

Gândul că Mercy era dată pe mâna unei mulțimi de bărbați îi făcea intestinele să i se întoarcă în apă.

„Da.”

Owen a ezitat o fracțiune de secundă înainte de a răspunde, adăugând flăcări la anxietatea deja fierbinte a lui Truman.

„Nu-i plac genul ăsta de lucruri”, a șoptit Owen. „O va folosi ca să-i țină în frâu, sugerându-le că ar putea primi ceva timp între picioarele ei dacă se supun. Dar nu cred că o va preda pur și simplu.”

„*Nu crezi*”, repetă Truman în timp ce încerca să-și calmeze nervii. „Asta nu e suficient de bine pentru mine.”

„E sora *mea*!”

„Nu-mi veni cu replica asta! Ai ignorat-o sau ai atacat-o verbal de când s-a întors în oraș! Dacă există vreo loialitate de familie acolo, eu nu am văzut-o!” Durerea i-a străbătut partea și s-a luptat să respire. „Din câte îmi dau seama, tu crezi că urmând amenințarea lui McDonald ar fi o scăpare bună pentru ea!”

Owen a tăcut, dar Truman putea simți greutatea privirii lui în întuneric. Tensiunea cântărea greu în aerul dintre ei.

„M-am înșelat”, a șoptit în cele din urmă Owen. „O voi scoate de acolo.”

„Noi doi nu putem înfrunta patruzeci de oameni.” Truman nu ar fi pariat pe onestitatea lui Owen, dar a auzit o fărâmă de adevăr în vocea bărbatului care i-a dat speranță.

„Nu toată lumea este mulțumită de evoluțiile recente de pe aici.”

„Unii dintre oamenii lui McDonald nu-l vor sprijini?” întrebă Truman.

„Dacă ar ști că nu sunt singuri, cred că ar lua atitudine.”

Truman a cântărit cuvintele lui Owen. „Cum rămâne cu Cade Pruitt?”

Owen a clătinat din cap. „Cred că e prea târziu pentru el. McDonald trebuie să dea un exemplu, iar el îl vede pe Cade ca fiind dispensabil.” Owen și-a șters dosul unei mâini tremurânde peste gură.

„E doar un copil!” spuse Truman.

„Nu și în ochii lui McDonald.”

„Ce altceva mai trebuie să știu despre McDonald? El a dat foc hambarului Tildei Brass?”

Owen a tras aer în piept și a ezitat. „Scuipă dracului!” a ordonat Truman.

„El a făcut-o. Joshua Pence și un alt tip au pus focul la ordinele lui.”

„De ce? Ca să o facă să vândă proprietatea?”

„Da. Pe proprietatea ei există un pod care traversează râul și este singura cale de acces către proprietatea McDonald. Vrea să arunce podul în aer, izolându-i bucata de pământ, cu excepția singurului drum de acces care poate fi apărat.”

Truman și-a imaginat drumul spre fermă, înconjurat pe ambele părți de dealuri. Ușor de apărat și de ținut oamenii afară. Își amintea harta cu râul curbat care forma granița dintre proprietățile Brass și McDonald. Distrugerea podului ar fi izolat aproape complet terenul lui McDonald. Munții erau prea abrupți pe celelalte părți pentru a avea acces la teren. Fără îndoială, o echipă de Navy SEALs s-ar putea infiltra pe proprietate, dar nu și poliția locală. „Pentru asta era dinamita?”

Owen a dat din cap în întuneric. „Aștepta să cumpere proprietatea înainte să arunce podul în aer, dar când ea a continuat să refuze, el cântărea dacă să-l arunce în aer sau nu oricum.” Owen a făcut o pauză. „E un pic paranoic.”

„Un pic?”

„Îi tot spuneam să aștepte. Știa că explozia ar fi atras atenția asupra a ceea ce făcea aici, dar paranoia lui îl împingea din ce în ce mai mult să întrerupă legătura cu lumea exterioară. Unii dintre ceilalți băieți voiau să folosească dinamita pentru a trimite un mesaj. Vorbeau despre aruncarea în aer a biroului FBI din oraș sau chiar a departamentului tău.”

Lui Truman i s-a înghețat sângele la gândul personalului său ucis.

„Am făcut un raport despre dinamită, sperând că poliția statală o va lua de pe terenul lui, dar Tom era aici în ziua în care au venit și i-a oprit.”

„Ce face McDonald aici?” a șoptit Truman. „El formează o Miliție, nu?”

Umerii lui Owen s-au prăbușit. „Într-un fel. Ăsta e doar un element.”

„Explică”, a răbufnit Truman. O parte din auzul lui se concentrase pe sala de mese unde McDonald o dusese pe Mercy. Era tăcere. *De ce îi ia atât de mult șerifului districtului să ajungă aici?*

Încă un minut și Owen nu l-ar mai fi putut împiedica pe Truman să intre

singur.

„El încearcă să creeze un loc în care noi facem regulile. Un loc unde oamenii se pot duce și pot fi auziți.”

„Prostii. Nu *oamenii* vor face regulile; el le va face.”

Owen și-a târșâit picioarele. „Da, văd asta acum. Vorbește despre o comunitate de lideri, dar tot ce am văzut este că el face regulile și...”

Owen și-a încleștat gura.

Truman a așteptat. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el în cele din urmă. „Ce a făcut?”

Sunetul înghițirii lui Owen a fost puternic în pădurea liniștită. „El ucis un tip. L-a împușcat chiar în fața mea.”

„De ce nu te-ai dus la poliție?” Truman aproape că a țipat în timp ce a căzut înapoi cu un pas. *Doamne. McDonald este cu adevărat nebun.*

Mercy.

Trebuie să o îndepărtez de el.

„S-a întâmplat chiar astăzi”, a pledat Owen. „Am știut atunci că trebuie să ies și să merg la poliție și să le spun tot ce știu. Am încercat să-mi dau seama cum să plec... Nu voiam ca McDonald să vină după mine și familia mea.”

„Pe cine a împușcat?” Truman bănuia că știe răspunsul.

„Un agent imobiliar. Jack Howell.”

Știam asta. „Ce altceva mai știi despre McDonald?” Truman abia putea vorbi. Furia îi uscase gura.

„El a ordonat moartea lui Pence. Pence i-a împușcat pe acei agenți, iar McDonald era furios că acționase fără ordin.”

Mintea lui Truman se învârtea. „Ai văzut asta?”

„Nu am fost acolo în noaptea în care a ordonat moartea lui Pence, dar am auzit povestea în mod constant de la alți bărbați care au fost. Au spus că Pence și McDonald au avut o ceartă uriașă pentru că Pence a luat lucrurile în propriile mâini. Se presupune că Pence a crezut că McDonald va fi mulțumit de moartea unor polițiști, dar el a sărit calul.” S-a oprit și a coborât tonul. „Răzbunarea poliției trebuia să vină abia mai târziu. McDonald voia să fie mai bine stabilit mai întâi.”

Truman și-a lipit palmele de ochi și s-a aplecat în talie, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai îi dezvăluise Owen.

McDonald construia o comunitate care să se conducă singură și să ucidă polițiști.

Pence îi omorâse pe agenți din impuls, iar McDonald îi ordonase moartea. *Acesta* era tipul de comunitate pe care McDonald o construia. Una în care el era rege și nu primea ordine de la nimeni. Se înconjura de o armată din ce în ce mai numeroasă de oameni furioși care sperau în secret să fie și ei regi într-o zi și nu vedeau că McDonald le oferea doar o dictatură.

O societate formată din frică, paranoia și izolare, nu formată din libertate.

„De ce focul la moartea lui Pence?" a șoptit Truman.

Owen a ridicat din umeri. „Au fost o mulțime de incendii. McDonald s-a gândit că le vei grupa pe toate la un loc. Poate chiar să dai vina pe Pence pentru toate."

Aproape că am făcut-o.

„Cum poți să fii în aceeași cameră cu el?" a întrebat Truman, mintea lui învârtindu-se. „Majoritatea bărbaților l-ar da la o parte... mai ales după ce au auzit că a ordonat uciderea lui Joshua Pence."

Owen a respirat adânc. „Eram furios. La dracu', eram amărât și furios și căutam să ripostez după moartea lui Levi. Fratele meu *nu trebuia* să fie mort." Cuvintele lui au zburat prin aer, forțate de furie și ură.

„Sunt de acord că nu ar fi trebuit să se întâmple."

„Ai fost ușor de învinovățit", a spus Owen încet. „Mercy a fost ușor de învinovățit. Am fost educat să mă feresc de guvern și de forțele de ordine, iar când fratele meu a murit, aveam nevoie ca cineva să își asume responsabilitatea. Era mai ușor să urăsc instituția decât să admit că Levi ar fi putut face ceva stupid."

„Levi a fost împușcat intenționat. Da, acțiunile lui Levi până la acel moment nu au fost onorabile, dar nu el a apăsat pe trăgaci. Există o singură persoană de vină pentru asta. Craig Rafferty."

„Este foarte nesatisfăcător să dai vina pe un om mort." Owen era frânt, vocea lui era abia o șoaptă.

Nu poate trece peste moartea lui Levi.

„Aud sirene”, spuse Owen pe un ton de speranță, exact când sunetele îndepărtate ajunseră la urechile lui Truman.

„Da!” Ușurarea l-a inundat pe Truman, iar respirația i-a devenit mai ușoară. A verificat din nou dacă telefonul avea semnal, disperat să anunțe agenții comitatului ce se întâmpla în incintă. N-a avut noroc. „La naiba!”

Sirenele s-au oprit. Owen și Truman s-au holbat unul la altul în întuneric, așteptând ca ele să repornească.

Poate că veneau în tăcere.

S-au auzit focuri rapide de armă. Chiar dacă era departe, ambii bărbați s-au ghemuit și s-au ascuns în spatele copacilor lor.

„Au oprit forțele de ordine pe drum”, șuieră Owen. „Sunt sigur că Tom a trimis un echipaj să se asigure că nimeni nu intră în complex.”

Sunetele împușcăturilor intermitente au continuat, pocnind prin noapte.

Și apoi s-au oprit.

Truman și-a ținut respirația. *Cine a câștigat? Tocmai au murit mai mulți ofițeri?*

Îi venea să vomite.

„Ajutorul vostru nu vine”, a șoptit Owen.

„Nu știm asta.” Inima lui Truman era undeva în jurul picioarelor. *Ce vom face?* Tăcerea aerului nopții i-a zdrobit speranța.

Țipete au răsunat din direcția sălii de mese. Amândoi bărbații s-au întors cu fața la ea, în timp ce ritmul cardiac al lui Truman creștea vertiginos.

„Trebuie să stai ascuns”, a declarat Owen. „Dacă te zăresc, nu vreau să mă gândesc la ce ar face, dar pot să intru și să-i rețin. Poate o pot scoate cumva afară.” Owen a pornit spre hol. „McDonald probabil că se întreabă unde sunt oricum. Încearcă să te apropii de fermă. Acolo e cel mai bun loc pentru a primi semnal la mobil.”

Truman l-a apucat de braț. „Fii atent!”

Owen s-a oprit și s-a uitat înapoi la Truman. „Ar trebui să fiu bine. Din nu știu ce motiv, McDonald apreciază opinia mea.”

Truman și-a întărit strânsoarea, având nevoie să scoată cuvintele înainte

ca Owen să dispară. „Mercy te iubește, să știi. E supărată ca naiba de felul în care te-ai purtat cu ea, dar își vrea fratele înapoi în viața ei mai mult decât orice.”

Owen a înghețat. Gâtul i s-a mișcat, iar el și-a deschis gura. A avut nevoie de două încercări pentru a forma cuvinte răgușite. „Știu.”

Truman i-a dat drumul la braț și l-a privit pe Owen dispărând în întuneric.

Înțelegea el cu adevărat? Vede el durerea lui Mercy?

Mai multe strigăte au răsunat din sala de mese, iar Truman era singur în noaptea rece.

Am vreun sprijin?

***

„E timpul pentru un proces!” a strigat McDonald.

Cade clipi din singurul ochi bun în lumina puternică a sălii de mese. Doi bărbați îi dezlegaseră gleznele, îl smulseră de pe podeaua cămării și îl târâseră pe o bancă din fața sălii. Picioarele îi erau prea amorțite pentru a coopera. Bărbații de la fermă își strigau plăcerea la cuvintele lui McDonald.

Transpirația imediată îi curgea pe spate.

Sunt însetați de sânge. Și se uită la mine.

Ochiul îi era umflat și respira greu pe gură, întrebându-se cât de rău arăta. Nasul îl durea insuportabil, dar cel puțin durerea din părțile laterale se diminuase la un simplu disconfort. Își întoarse capul pentru a scruta camera cu ochiul lui bun.

Ce naiba?

Pe o bancă la trei metri distanță se afla mătușa lui Kaylie. Stătea dreaptă, holbându-se direct la el, cu fața lipsită de expresie. Mâinile ei erau fixate la spate la fel ca ale lui. Purta cizme, blugi negri și un hanorac cu jumătate de fermoar, arătând ca orice altă femeie pe care ar fi putut-o vedea pe străzile din Eagle's Nest, nu ca un agent FBI. S-a uitat la mulțime și a simțit un fior de

teamă la felul în care o priveau unii dintre bărbați.

Părinții lui îl învățaseră să respecte pe toată lumea și nu era respect ceea ce vedea în ochii bărbaților.

Își întoarse ochiul bun spre ea. Ea nu mișcase un fir de păr. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi crezut că e pietrificată. Dar calmul din ochii ei îi spunea că se controla pe deplin.

„Îmi plac înalte și slabe", a strigat un bărbat din public. Mercy a aruncat o privire scurtă mulțimii și și-a dat ochii peste cap, stârnind hohote de râs și alte comentarii.

„Ea nu este interesată de tine!"

„Despre care dintre ele vorbești?" Râsete mai puternice.

Cade ignoră comentariul grosolan în timp ce teroarea îi sfâșia inima.

„Liniștiți-vă!" a ordonat McDonald. „Toată lumea să ia un loc! Acum!"

Bărbații din cameră au sărit să se supună, împingând și îmbrâncind pentru a obține locurile mai aproape de partea din față a camerei. Cade se uită din nou la Mercy. Cei doi s-au așezat pe bănci identice, cu fața spre mulțime. McDonald stătea între ei.

Care dintre noi este judecat?

McDonald s-a întors și i-a zâmbit, ochii aproape dispărându-i în faldurile de deasupra obrajilor.

Eu sunt acela.

Fața lui McDonald arăta că știa deja rezultatul procesului. *Trage de timp ca să creeze un spectacol pentru oamenii lui.*

Mercy nu și-a ascuns încruntarea. Privirea ei sălta de la Cade la McDonald și apoi la bărbați. Dar totuși nu era speriată. Cade era gata să facă pe el, dar Mercy se purta ca și cum ar fi memorat fețe pentru execuția de mai târziu.

„După cum știți", a început McDonald pe un ton oficial, plimbându-se între cele două bănci ca un înalt om de stat, „Cade Pruitt este acuzat că a divulgat secretele noastre către FBI și i-a condus până la ușa noastră".

„Ce secrete?" a întrebat Mercy.

„În afara ordinului!" McDonald i-a îndreptat un deget gras spre față.

Mercy s-a uitat la public. „Cade nu are reprezentare? Cu siguranță veți permite cuiva să îi susțină cazul. Sau vă este teamă de ceea ce veți auzi?”

Publicul a rămas tăcut, dar fiecare bărbat și-a întors privirea spre McDonald.

Frustrarea i-a fluturat pe față și a dispărut.

„Acest pământ nu mai face parte din Statele Unite”, a intonat McDonald. „Lucrurile sunt conduse diferit aici”.

„Unde suntem?”, a întrebat ea.

Nimeni nu a răspuns.

„Pun pariu că oamenii tăi ar aprecia să fie reprezentați dacă s-ar trezi vreodată judecați”, a afirmat Mercy, ridicând o sprânceană.

Publicul s-a mișcat în scaune, iar Cade a simțit cum tensiunea crește în încăpere.

„Owen.” McDonald a gesticulat. „Vino aici și ajută-l pe acest trădător să se apere.”

Capul lui Mercy s-a întors cu o smucitură și a încremenit când și-a zărit fratele. Acesta stătea ușor în spatele camerei. Plămânii lui Cade se strânseră. *Kaylie a spus că o urăște pe Mercy.*

Owen Kilpatrick nu se grăbi să meargă în față. „Îmi acorzi zece minute să vorbesc cu acuzatul?”

„Ai unul”, a răbufnit McDonald în timp ce furia îi înroșea fața.

„Vorbești despre viața acestui băiat”, a spus Owen. „Cred că merită mai mult de șaizeci de secunde.” S-a întors și s-a uitat peste cameră, ținând capul sus. „Știu că suntem cu toții noi în acest loc, dar cred că trebuie să stabilim un precedent de a nu lua decizii pripite când viața cuiva atârnă în balanță. Cine știe dacă ai putea fi tu pe banca asta? Cum ai vrea să se procedeze?”

Cade văzu câteva semne din cap împrăștiate și auzi câteva mormăituri. *Sunt de acord?* Nu-și putea da seama dacă Owen influența mulțimea. Owen s-a apropiat cu doi pași de McDonald și i-a șoptit suficient de tare pentru ca Cade să audă. „Încerc să te fac să pari mai obiectiv.”

Expresia lui McDonald spunea că nu credea că acesta era motivul.

„Timpul tău a expirat”, a afirmat McDonald. S-a uitat la Cade. „Ce infor-

mații i-ai spus FBI-ului despre noi?”

„Nu ne-a spus nimic”, a spus Mercy.

„Mincinosule!”

„Prostii!”

„Nu o lăsați să vorbească!” a venit din public. Mercy s-a uitat la grup.

„Nu a spus niciun cuvânt”, a strigat ea înapoi.

„Nu am știut cine este până nu am venit aici zilele trecute. Și nu l-am mai văzut de atunci!”

Bărbații nu au crezut-o.

Cade nu se putea mișca, membrele lui fiind făcute din plumb. A ignorat strigătele publicului, concentrându-se asupra lui Mercy și Owen, singurii doi oameni din cameră care păreau să vrea ca el să trăiască. *Toți ceilalți mă vor mort.* Nu se mai putea uita la oamenii alături de care lucrase; deveniseră o haită de animale, orice prietenie pe care o începuse fusese uitată în nevoia lor de sânge.

McDonald și-a ridicat capul spre cei doi bărbați care îl târâseră pe Cade afară din bucătărie. L-au apucat de brațe și l-au tras în picioare.

Asta este. Au de gând să mă omoare.

Picioarele i se simțeau ca budinca; bătăile inimii lui erau cel mai puternic sunet din cameră.

„Faceți-o în pădure”, a ordonat McDonald.

Bărbații au șovăit. Din ochiul lui bun, Cade a văzut o privire întrebătoare pe fața unuia dintre oamenii lui de legătură.

McDonald l-a văzut și el.

„Terminați odată și o să primiți femeia pentru deranjul vostru.”

Zâmbetul de pe fața manipulatorului său l-a făcut pe Cade aproape să vomite din nou. Picioarele i-au cedat în timp ce bărbații îl trăgeau spre ușă, iar un vuiet puternic a început să-i răsune în urechi. Dincolo de zgomotul din capul lui, o auzea pe Mercy argumentând vehement împotriva sorții lui.

E neputincioasă.

Bărbatul din dreapta lui a deschis ușa cu piciorul și, împreună, cei doi l-au târât pe Cade afară, în noaptea geroasă.

El a început să țipe.

Capitolul 31

E încă în viață!

Truman alerga în tăcere în spatele celor doi bărbați, cu un sentiment de greață în stomac, în timp ce ei îl trăgeau pe Cade spre pădure. Nu erau alte clădiri în calea lor. Oriunde îl duceau pe tânăr, nu era pentru a-l face să se simtă confortabil. Cade țipa și se lupta, dar bărbații îl manevrau cu ușurință, ignorându-i strigătele. Truman se furișă mai aproape, încercând să vadă dacă vreunul dintre bărbați era înarmat.

„Când a spus femeia, s-a referit la agentul FBI", a spus bărbatul din dreapta lui Cade.

„Dar nu a spus exact *acea* femeie", a argumentat celălalt. „Din câte știm, vorbea despre târfa aia de Shelly. Îți spun, când McDonald nu este specific, este pentru un motiv."

„Ei bine, eu nu vreau să am nimic de-a face cu Shelly. Aproape fiecare tip din locul ăsta a fost între picioarele ei."

„Nu e așa de rea."

„Vreau o șansă la femeia aia federală. E sexy, la fel ca sora ei oarbă. Păcat că târfa aia oarbă a rămas însărcinată. Dar am avut grijă să plătească pentru asta."

„A meritat-o", a adăugat al doilea bărbat.

Aceștia doi au aruncat cu pietre și noroi în Rose? Furia l-a cuprins pe Truman.

„Te rog, nu mă omorî." Pledoaria lui Cade i-a sfâșiat inima. Țipetele lui fuseseră înlocuite cu implorări pentru viața lui.

„Îmi pare rău, puștiule. Ordinele șefului."

La naiba!

Ambii bărbați țineau brațele lui Cade strâns în ambele mâini. Cade se zbătea la fiecare pas, luptându-se cu ei pe măsură ce se adânceau în pădure. *Trebuie să îi opresc.* Truman se uită în jur, căutând vreun martor.

E acum sau niciodată.

A făcut patru pași în fugă, a tras puternic aer în piept și l-a lovit pe bărbatul din dreapta lui Cade în partea laterală a genunchiului cu cizma sa cu vârf metalic, punându-și toată greutatea și impulsul în spatele loviturii.

Bărbatul scoase un sunet ca de câine sugrumat și îi dădu drumul lui Cade în timp ce acesta se prăbușea în agonie. Truman s-a învârtit asupra celui de-al doilea om și i-a aplicat o lovitură în nas, apreciind zdrobirea cartilajului când a fost strivit sub pumnul său.

Se întoarse spre primul bărbat de la pământ și îi trase un șut rapid în abdomen. Primul om a scos un alt sunet de câine suferind și s-a ghemuit pe sine. Nas spart era îndoit cu mâinile pe față, așa că Truman i-a administrat un șut brutal în genunchi și apoi ambii bărbați s-au zvârcolit în pământ de durere.

„Asta a fost pentru Rose."

Cade căzuse în genunchi și plonjă din drum.

Gâfâind din greu, Truman a verificat rapid dacă fiecare bărbat avea arme. A scos două cuțite, mulțumindu-se că niciunul nu avea armă.

A îngenuncheat în spatele lui Cade și s-a chinuit să-i dezlege mâinile. S-a gândit să taie frânghia, dar știa că în lumina slabă l-ar fi tăiat doar pe tânăr. După un minut de tatonări, a desfăcut nodurile. Lăsându-l pe Cade să își maseze din nou mâinile, Truman s-a întors spre cei doi bărbați care sufereau.

„Stați spate în spate", a ordonat el.

„Du-te dracului", a spus cel care sunase ca un câine rănit.

Truman a călcat pe genunchiul rănit și țipetele i-au rănit timpanele. „Taci din gură", a ordonat el. „Sau o să vă reduc eu la tăcere."

Nas spart s-a dat la o parte și și-a lipit spatele de al celuilalt bărbat. Truman le-a legat rapid încheieturile la spate cu frânghia de la mâinile lui Cade. Nu a fost o treabă infailibilă, dar s-a gândit că rănile de la genunchi îi vor încetini mai mult decât orice, iar ei erau prea departe pentru ca cineva să le audă strigătele de ajutor.

„Unde e poliția?” a întrebat Cade cu o voce slabă. Respira greu pe gură. Sângele de pe fața lui părea negru, iar Truman și-a dat seama că avea un ochi umflat.

„Ești bine?”, a întrebat el.

„Unde e poliția?” a repetat Cade.

„Sunt doar eu”, a spus Truman.

Doamne Dumnezeule. Nu mai e nimeni.

Mercy.

S-a întors, poticnindu-se câțiva pași, și a respirat în gol în întuneric.

***

Dacă Mercy respira greșit, întreaga cameră putea să explodeze.

Temperamentele erau aprinse și furia plutea greu în aerul din sala de mese. Oriunde se uita, furia și nerăbdarea erau scrise pe fețele adepților lui McDonald. De asemenea, în ochii lor strălucea o nerăbdare, o nevoie de a vedea ceva îngrozitor, amintind de privirea fanilor turbați care urmăresc o cursă de mașini, sperând să vadă un accident. Tensiunea escaladase când Cade părăsise camera, iar acum atenția lor se îndreptase din nou spre ea.

O situație aproape de fierbere. La un milimetru distanță de o apăsare de trăgaci.

Ea respira încet și uniform, mintea ei luând în considerare și respingând planurile de a scăpa în siguranță.

Owen și-a ridicat mâinile spre public. „Liniște!” O liniște s-a așternut peste mulțime, iar tăcerea abruptă nu a ajutat prea mult la calmarea nervilor lui Mercy. *Nu-i lăsa să vadă că mi-e frică.*

A întâlnit pentru scurt timp privirea lui Owen înainte ca acesta să o întoarcă spre Tom McDonald. Ceva era diferit la fratele ei. Când McDonald îl chemase să-l apere pe Cade, în ochii lui se citea un calm pe care ea nu-l mai văzuse până atunci. O atitudine diferită. Și chiar acum a jurat că a văzut în

privirea lui nevoia de a-l opri pe McDonald. Să fi văzut el în sfârșit lumina?

„Tocmai ai ordonat uciderea lui Cade?” șuieră el la McDonald.

Furia a fluturat pe fața bărbatului mare. „Ai întrecut măsura, Kilpatrick.”

S-au holbat unul la celălalt, în timp ce publicul privea nerăbdător, iar Mercy își făcea griji pentru viața fratelui ei. *Fii atent!*

Owen s-a întors spre bărbați. „Pe *acesta* îl vreți drept lider? Cineva care ordonă ca un alt om să fie ucis pentru că *el crede* că este o amenințare? Am auzit vreodată vreo dovadă concretă împotriva lui Cade Pruitt?” Convingerea îi zguduia cuvintele în timp ce făcea contact vizual cu mai mulți dintre bărbații lui McDonald. „Asta nu a fost un proces! Asta a fost o nedreptate. Încă o crimă ordonată de un om cu prea multă putere.”

Murmure neliniștite au răsunat în mulțime.

Mercy a văzut ochii pâlpâind și picioarele nervoase mișcându-se.

„Retrage-te, Kilpatrick!” a strigat o voce din mulțime. „Nu am semnat să te urmăm. Suntem cu McDonald! Băiatul a meritat-o!”

Mai multe voci au făcut cor în acord.

„Joshua Pence a meritat-o?” a întrebat Owen.

Capetele au clătinat în semn de acord. „Nu a urmat ordinele”, a spus un bărbat din rândul din față. „Ar fi putut să aducă toate forțele de poliție ale statului pe capul nostru.”

„Porci nenorociți!”, a strigat un bărbat din spate.

Mercy a tresărit, simțind cum mânia sălii se reorienta asupra ei. A ținut capul sus, privindu-l pe Owen și judecând temperamentul mulțimii. Erau la un fir de păr distanță de a izbucni.

„Jack Howell a meritat-o?” a întrebat Owen. A arătat spre unul dintre bărbați. „Ai avut de-a face cu agentul imobiliar în trecut. Merita el să fie împușcat în cap la capriciul lui McDonald?”

Mercy și-a prins răsuflarea. *Asta i s-a întâmplat agentului imobiliar?*

Camera a rămas tăcută, confuzia traversând mai multe fețe.

McDonald a făcut un gest către Owen. „Luați-l de aici!” Fața lui McDonald avea roșul închis al cărămizilor noi, iar sudoarea îi perla tâmplele. Pieptul i se ridica cu fiecare respirație. „Minți, Kilpatrick!”

Câțiva bărbați au făcut un pas înainte pentru a urma ordinele lui McDonald, dar au ezitat să-l apuce pe fratele ei.

„L-a împușcat pe Jack Howell chiar în fața mea”, a continuat Owen. „Și apoi mi-a ordonat să am grijă de cadavru. Văd după fețele voastre că nu ați...”

„Taci din gură!” a răcnit McDonald. „Howell a devenit neglijent și era pe cale să ne distrugă toate planurile.” S-a uitat la grup. „Trebuia să las un singur om să distrugă tot pentru ce am muncit?” Fața i s-a întunecat la o nuanță mai profundă. „Scoateți-l pe Kilpatrick de aici înainte să facă același lucru!”

Determinarea a traversat fețele bărbaților care au venit în față pentru a se ocupa de Owen. Doi bărbați l-au apucat de brațe, iar altul i-a scos arma fratelui ei, vârând-o în spatele blugilor. „Nu distrug grupul ăsta”, a țipat Owen, încercând să-și smulgă brațele. „Îl lăsați pe McDonald să o facă pentru voi.” Gărzile lui au rămas ferme și s-au uitat la McDonald pentru următoarele ordine.

„Nu! Nu este corect! Ne-ar putea face același lucru oricăruia dintre noi!” a strigat un bărbat pe care Mercy l-a recunoscut de la prima ei vizită la fermă. „L-a eliminat pe Cade și acum pe Owen pentru că au îndrăznit să aibă o opinie diferită!”

„Nu asta ne dorim de la un lider”, a susținut o a doua voce. Mai mulți bărbați au dat din cap cu emfază.

Mulțimea s-a întors una împotriva celeilalte, împărțindu-se încet în două grupuri în timp ce se certau. Mercy și-a ținut respirația, uitându-se la numărul mare de arme din șolduri.

Situația putea deveni urâtă foarte repede.

Și așa a și fost.

Un bărbat a încercat să-l îndepărteze pe unul dintre gardienii lui Owen și a primit un pumn în maxilar pentru efortul său. Owen a dat o lovitură în gura paznicului său și camera a izbucnit. Împingeri, lovituri, trageri, țipete. Mercy s-a ridicat încet și, cu încheieturile încă legate, s-a îndreptat spre o ușă.

O mână a apucat-o de braț.

McDonald. Fața lui nu mai era roșie; era cenușie, iar sudoarea îi curgea pe ambele părți ale feței. Părea gata să vomite.

„O să te scot afară”, a spus el cu o voce nesigură, șocând-o cu oferta lui.

„Pe aici.” S-a îndreptat spre aceeași ușă, trăgând-o după el. Mercy s-a poticnit, încercând să inverseze direcția.

Nu plec nicăieri cu el.

El a ținut-o strâns de braț. „Mercy! Pe aici!”

„Las-o baltă”, a mormăit ea încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Brațul i s-a desprins și ea a ridicat picioarele pentru a-și recăpăta echilibrul, plănuind să-l lovească în zona inghinală.

Un cot provenit din încăierarea din spatele ei a lovit-o în spate și ea s-a aruncat în față. Înapoi în strânsoarea lui McDonald.

Nuuuu!

El i-a apucat brațele și le-a scuturat, făcând-o să se uite la el. „Ascultă-mă!”

„Pe naiba!” Ea s-a răsucit, încercând să se smulgă din strânsoarea lui.

El s-a clătinat și și-a apucat pieptul cu o mână, apoi a căzut în genunchi, gâfâind, aproape trăgând-o la podea. S-a uitat în sus la ea, cu ochii îngroziți și fața radiindu-i durere. Mercy a înțeles dintr-o dată.

„Are un atac de cord!”, a strigat ea, căutând pe cineva care ar putea să o ajute. Lupta era în plină desfășurare, iar strigătul ei a fost înghițit de zgomotul luptei. McDonald a tras puternic de brațul ei când a căzut complet la podea, iar ea a fost forțată să îngenuncheze lângă el. „Are nevoie de resuscitare!”

Cineva s-a aplecat lângă ea. Bărbatul familiar care tocmai protestase în legătură cu Cade și Owen.

„Fă-i resuscitare!” a ordonat ea. McDonald gâfâia, zgâriindu-și pieptul cu o mână, cu teroare în ochi. Mâna lui îi ținea brațul într-o strânsoare mortală.

„Nu știu cum!” Bărbatul a scotocit în buzunarul lui McDonald și a scos cheia de la cătușele ei, cu mâinile tremurându-i.

Ea s-a aplecat aproape de McDonald, încercând să îi ofere asistentului acces mai ușor la mâinile ei.

„Arăți ca mama ta”, a mormăit McDonald, în timp ce celălalt bărbat se chinuia cu cătușele ei.

Mercy a înghețat și a întâlnit ochii muribundului. „Ce?”

„Nu i-aș fi lăsat niciodată să-ți facă ceva”, a spus el cu o voce răgușită,

cu ochii roșii și serioși. „Mi s-a frânt inima de calea pe care ai ales-o, dar am sperat că o să-ți revii.”

Brațele i-au căzut pe părți când i-au fost scoase cătușele. Și-a apăsat degetele pe pliurile de carne din gâtul lui McDonald, căutându-i pulsul. A găsit o bătaie rapidă, dar el se lupta să respire.

Inima lui încă bate, așa că nu fac compresii. Încă respiră, așa că nu fac respirații de salvare.

Sau fac?

Panica îi amesteca creierul.

„Nu i-aș fi lăsat să-ți facă rău”, repetă el, ținându-i privirea. „Nepoată.”

Nepoată? I-a cercetat chipul, dar era necunoscut. „Cine ești tu?” a șoptit ea.

Dezamăgirea i-a umplut ochii. „Am sperat că mă vei recunoaște. Mi-au lăsat memoria să dispară atât de ușor?”

Confuzia a răvășit-o. „Nu înțeleg.”

„Sunt unchiul tău Aaron.”

Sunetele luptelor din jurul ei au dispărut în timp ce un bâzâit puternic i-a înfundat urechile. *Fratele mai mic al mamei mele? Victima erupției Muntelui St. Helens?* Portretul din liceu al unui adolescent zâmbitor i-a trecut prin minte.

Nu semăna deloc cu vechea fotografie. Dar îi văzuse pe ceilalți unchi ai ei în jurul ochilor lui.

„Ești mort”, a șoptit ea.

El a schițat un zâmbet slab. „Doar pe hârtie”.

Explozii și sclipiri de lumină au umplut camera, iar Mercy și-a acoperit urechile în timp ce își strângea ochii.

Flashbang-uri.

„ACESTA ESTE BIROUL ȘERIFULUI DISTRICTULUI DESCHUTES”, a fost anunțat un megafon.

Cavaleria a ajuns.

Capitolul 32

Truman s-a strecurat printre mulțimea de agenți și adepți ai lui McDonald. I se ordonase să stea deoparte când echipa SWAT a aruncat cu flashbang-uri și apoi a pătruns în sala de mese. Atacul brusc, combinat cu confuzia provocată de explozii, oprise imediat luptele din interior, fără să se tragă niciun foc de armă.

Un succes.

A văzut-o pe Mercy îngenuncheată lângă Tom McDonald întins în fața sălii. Doi agenți îi administrau ajutor în timp ce Mercy privea.

Ea nu era rănită.

Ușurarea l-a făcut să-i tremure genunchii în timp ce se îndrepta spre ea, cu privirea fixată pe ceafa ei întunecată.

Ce aș fi făcut dacă ea nu ar fi...

A refuzat să-și lase mintea să meargă acolo.

„Mercy.” S-a oprit lângă ea, iar inima i-a tresărit de două ori când ea și-a ridicat privirea spre el. Ușurarea și bucuria îi străluceau în ochi. El a ajutat-o să se ridice în picioare și a tras-o la el, ascunzându-și fața în părul ei.

„La naiba”, a murmurat el.

„Știu”, a răspuns ea lipindu-se de gâtul lui. „Ce s-a întâmplat?”

„Departamentul șerifului a fost oprit de oamenii lui McDonald la un blocaj rutier pe proprietate. Câțiva oameni au fost răniți, dar nu prea grav. Au dat înapoi, dar trimiseseră deja un al doilea grup să intre în complex pe celălalt drum de la proprietatea Brass. Când au apărut, le-am spus ce se întâmplă și au pătruns imediat în hală.”

„Haide, Tom!”, a strigat unul dintre agenți în timp ce începea resuscitarea bărbatului mare.

Mercy s-a smuls din brațele lui Truman și s-a învârtit înapoi spre agenții frenetici.

„Respirația i s-a oprit!”

„Aduceți masca de oxigen!”

Truman a apucat-o de umeri înainte ca ea să poată îngenunchea din nou

lângă bărbat. Fața lui McDonald era cenușie și gura îi era lată. Ochii lui priveau în spațiu. „Lasă-i să lucreze.”

Mercy nu s-a mai zbătut. „E unchiul meu”, a șoptit ea.

„Ce?” Truman a încremenit. *Cum se poate așa ceva?*

„Este unul dintre frații mamei mele. Toată lumea credea că e mort... Ei bine, eu am crezut că e mort.” Vocea i se ascuțise. „Mă întreb cine știa că e încă în viață.”

Truman era uimit. „L-ai recunoscut?”

„Nu. Nu l-am întâlnit niciodată, dar el știa cine sunt eu.” Privirea ei era lipită de bărbatul tăcut de pe podea. „A încercat să mă scoată de aici în ultima secundă.”

Truman a încercat să înțeleagă ce tocmai spusese. *McDonald a încercat să o scoată afară?*

După toate fanfaronadele lui?

„Te-ar fi ucis dacă ar fi fost nevoie. Familie sau nu,” Truman a afirmat încet, nefiind gata să accepte nicio intenție bună din partea lui McDonald. „Nimeni nu avea de gând să-i stea în cale. Mai ales polițiștii.”

Ea și-a întors capul în direcția lui Owen. Fratele ei stătea la rând cu o duzină de oameni ai lui McDonald, fiind interogat de agenți. Cade primea îngrijiri medicale de la un agent care îi acoperise ochiul cu tifon și ceruse o ambulanță. În afară de câteva nasuri însângerate și buze sparte, oamenii lui McDonald păreau să fi supraviețuit încăierării cu puține răni. Cu excepția celor doi bărbați pe care Truman îi legase afară. Ei erau în prezent urcați în vehicule de patrulare de către agenți. Niciunul nu putea merge și trebuiau să fie cărați.

Truman îi zări pe Eddie și Jeff Garrison printre intervievatori, luând notițe cu atenție, și oftă ușurat că nu fuseseră răniți în schimbul de focuri de la baraj. Seara ar fi putut avea un rezultat mult mai mortal. Pentru ambele părți.

Umerii lui Mercy se ridicau și se coborau odată cu respirațiile ei adânci sub mâinile lui Truman, în timp ce își privea fratele din cealaltă parte a camerei.

„Cine m-a mai mințit?”, a întrebat ea în liniște.

***

În dimineața următoare, Truman se holba la un e-mail de pe computerul departamentului său. Îl citise de cinci ori în ultimele câteva ore.

Ar fi fost lucrurile diferite dacă l-aș fi primit ieri?

Nu credea.

A ridicat dosarul îngălbenit al amprentelor digitale pe care îl căutase timp de o oră în depozitul vechi al departamentului său. Chiar și pentru ochiul său neantrenat, amprentele se potriveau clar cu scanarea amprentelor actuale pe care agentul Chad Wheeler o trimisese din Idaho.

Tom McDonald fusese Aaron Belmonte. Unchiul cel mic al lui Mercy ar fi fost ucis în erupția Muntelui St. Helens în 1980. Trupul său nu fusese niciodată recuperat, ca în cazul multora dintre victime.

Dar acum Aaron era cu adevărat mort. Nu-și revenise după atacul de cord de noaptea trecută.

E-mailul era de la ofițerul în rezervă căruia agentul Wheeler îi ceruse să cerceteze trecutul lui Tom McDonald. Nu exista nicio înregistrare a morții lui Tom McDonald în trecut, dar ofițerul găsise un interval de timp gol între 1975 și 1980 în care acesta dispăruse. Fără declarații fiscale, fără reînnoirea permisului de conducere, fără acte legale nicăieri. Era un singuratic și nimeni nu întrebase despre absența sa.

Apoi, în 1980, i se eliberase un nou permis.

Ofițerul nu a putut găsi o copie a unei fotografii de pe permis mai devreme de 1980, dar fiecare fotografie de după aceea îl înfățișa pe bărbosul Tom McDonald despre care Truman știa acum că era unchiul lui Mercy, Aaron.

Săpând mai adânc, ofițerul a descoperit că în 1974, adevăratul Tom McDonald împărțise o adresă cu Silas Campbell. Același Silas Campbell care se certase cu noul Tom McDonald anul trecut. Truman se gândea că Silas îl ajutase pe Aaron să preia identitatea lui Tom McDonald în 1980, după erupție.

Probabil pentru că Silas știa că proprietarul original al numelui era mort.

Truman era aproape sigur că Silas avusese un amestec în dispariția primului Tom McDonald. Milițianul din Idaho avea o reputație nemiloasă. O reputație foarte curată - știa cum să meargă pe linia legală - dar una nemiloasă.

Vechiul card de amprente pe care îl ținea în mână era de la arestarea lui Aaron Belmonte în 1978. Nu fusese niciodată digitizată. Niciun departament de poliție din Idaho nu a sunat și nu a cerut o copie, așa că amprentele lui Aaron au stat într-o cutie timp de decenii. Aaron Belmonte avea o listă decentă de arestări în Eagle's Nest și în Deschutes County - conducere sub influența alcoolului, viteză, furt. Nimic pentru care să merite să-și însceneze moartea. Dar, cercetând mai amănunțit, Truman bănuia că faptul că devenise o persoană de interes în incendiul de la tribunalul din comitat din aprilie 1980 îi făcuse palmele lui Aaron să transpire.

Cineva trebuie să fi spus familiei lui Aaron că acesta campase lângă Muntele St. Helens. Aaron nu avusese un glob de cristal pentru a prezice erupția și pentru a le spune oamenilor că fusese cu cortul înainte de vreme. Trebuia să răspândească povestea cu campingul după ce muntele a erupt. Un lucru pe care nu-l putea face singur.

Cine a fost complicele său?

Fără îndoială a fost unul dintre cei patru frați ai săi. Bucuros să-l ajute să dispară de pe radarul guvernului federal pentru incendiul de la tribunal.

Truman își răsuci buzele și îi dădu lui Aaron câteva aprobări pentru ideea dispariției. Deși își amintea că alții încercaseră să-și însceneze moartea pe 11 septembrie, fie pentru a strânge bani, fie pentru a scăpa de ceva în viața lor. *Dezgustător.*

Incapacitatea de a-l vedea pe Aaron plătind pentru crimele sale recente îl rodea pe Truman. Dar cel puțin câțiva dintre oamenii lui Aaron fuseseră inculpați. Cei doi bărbați care vorbiseră despre atacul asupra lui Rose și îl târâseră pe Cade în pădure urmau să fie urmăriți penal, împreună cu jumătatea de duzină de bărbați care formaseră blocajul rutier și trăseseră asupra ofițerilor. Truman nu știa dacă vor mai fi și alte arestări; în mare parte, restul bărbaților nu făcuseră altceva decât să dea dovadă de o judecată proastă, alegând să-l urmeze pe Tom McDonald.

Mercy avea să ajungă la secție în orice moment. Îi împărtășise deja e-mailul și comparația amprentelor, iar apoi urmau să meargă acasă la părinții ei pentru a-i da vestea mamei că fratele pe care îl crezuse mort tocmai murise din nou.

Sau mama ei știa că el trăiește?

***

Mercy era amorțită.

Când nu era supărată ca naiba.

În timp ce Truman parca în fața casei părinților ei, ea alterna între cele două emoții. Unchiul ei era mort; ar fi trebuit să fie în doliu. Dar crezuse că murise înainte să se nască ea, iar bărbatul pe care îl cunoscuse pentru scurt timp drept Tom McDonald nu-i plăcuse. Deloc.

Atunci furia a început să izbucnească. Cine ar fi știut că unchiul ei trăiește?

Era pregătită pentru niște răspunsuri.

Owen nu avea nicio explicație. Vorbise cu el timp de o oră între interogatoriile poliției, iar el îi spusese că i se păruse ciudat că Tom McDonald avusese încredere în el atât de repede, dar jurase că nu visase niciodată că omul era rudă cu ei. Ca și ea, Owen a fost șocat de această revelație. El condusese poliția la cadavrul lui Jack Howell și își spusese povestea de o jumătate de duzină de ori unor anchetatori diferiți. Ea nu credea că va fi acuzat de moartea lui Jack.

Își ceruse scuze față de Mercy. Discuția lor fusese plină de lacrimi din partea amândurora. El recunoscuse că a fost plin de furie după moartea lui Levi și că a căutat pe cine să dea vina. Ea fusese o țintă ușoară. Văzându-l pe Owen prăbușindu-se în timp ce se strângeau de mână și auzindu-l recunoscând că știa că nu era vina ei că Levi murise, a început să vindece crăpătura din inima ei. O crăpătură de care se temea că nu va fi niciodată reparată.

Truman i-a povestit cum Owen îl împiedicase să se năpustească asupra unui cuib de bărbați McDonald atunci când ea fusese prinsă la fermă. Și că Owen intrase în sala de mese cu intenția de a o îndepărta de Tom McDonald.

Plecase de la discuția cu Owen cu sentimentul că era pe cale să își recupereze fratele.

Kaylie era la spital cu Cade. Adolescenta intrase în panică în legătură cu starea rănilor prietenului ei și refuzase să-l părăsească. Avea două coaste rupte și aștepta să vadă un specialist în legătură cu ochiul său. O parte din vedere îi fusese deja refăcută, iar medicul de la Urgențe era prudent optimist în privința vindecării complete. Doi dintre prietenii lui Cade fuseseră acuzați de incendiere. Landon împărtășise numele unor complici, inclusiv o fată, explicând râsetele feminine pe care Clyde Jenkins le auzise pe proprietatea sa.

Cade declarase că era pregătit pentru niște prieteni noi.

În particular, Kaylie i-a spus lui Mercy că se simțea proastă pentru că se îndoia de angajamentul lui Cade. Mercy îi dăduse o lecție fermă, dar blândă, despre a da oamenilor beneficiul îndoielii și a nu permite anxietății să se joace cu emoțiile ei. Mercy se simțise ca un impostor în timp ce îi dădea nepoatei ei sfaturi despre relații.

Era mai ușor să dea sfaturi decât să le aplice în propria viață.

Acum era timpul să se confrunte cu părinții ei. Ei știau că Mercy și Truman urmau să vină. Mercy o sunase și îi spusese mamei ei despre noua identitate a lui Aaron și o întrebase dacă știa adevărul.

Șocul de la telefon păruse real.

Dar Mercy nu lua nimic de bun. Trebuia să își privească mama în ochi și să o întrebe din nou.

Pașii ei erau grei pe scările părinților ei. Truman a luat-o de braț și a tras-o ușor să se oprească, întorcând-o cu fața la el.

„Hei. Indiferent ce aflăm, nimic nu s-a schimbat."

„Sunt de acord", a spus ea. „Dar cu siguranță m-a zguduit pe mine și pe toți ceilalți. Cum a putut Aaron să facă asta familiei sale?"

„Nu știi ce fel de persoană a fost", a afirmat Truman. „Mă îndoiesc că amintirile fericite ale mamei tale despre fratele ei reflectă omul cu care am avut

de-a face. Cineva care își înscenează moartea și își abandonează familia are multe în cap pe care nu le vom putea înțelege niciodată."

Deborah Kilpatrick a deschis ușa înainte ca ei să poată bate. Mama ei arăta ca și cum ar fi fost trează de trei zile. Ochii îi erau roșii și umflați, iar pielea îi era ternă. Și-a deschis brațele pentru Mercy și Mercy a pășit în ele. „Îmi pare atât de rău, mamă."

Mama ei a strâns-o mai tare.

Rose a venit la ușă și s-a alăturat îmbrățișării. Mercy și-a trecut mâna peste părul moale al lui Rose și a simțit burta plată a lui Rose apăsând pe partea ei. Sarcina ei încă nu se vedea. Tăietura de pe obraz i se vindecase rapid, dar vânătaia din jurul ei devenise de un violet îngrozitor.

Un val de iubire pentru Rose a trecut prin ea și și-a stăpânit lacrimile.

Doamne, sunt o epavă emoțională.

S-au mutat în sufragerie, unde tatăl ei stătea în spatele unui scaun, cu brațele încrucișate. A dat din cap la Mercy și la Truman, dar nu a făcut niciun pas în direcția lor. Deborah le-a condus pe Mercy și pe Rose la canapea, iar cele trei s-au așezat împreună.

„I-am sunat pe unchiul tău John și pe unchiul Mark la Washington", a început mama ei. „Au fost la fel de șocați ca mine."

„Ești sigură că au spus adevărul, mamă?" a întrebat Mercy. „Cineva l-a ajutat pe Aaron cu planul său imediat după erupția vulcanului. Îți amintești cine a spus familiei că Aaron a plecat cu cortul?"

Mama ei a scuturat din cap. „Habar nu am. Mama mi-a spus la telefon. Nici eu, nici Aaron nu mai locuiam acasă de mult timp, dar unul dintre ceilalți doi frați ai mei ar fi putut spune familiei." Vocea i s-a întrerupt.

Și-au dus secretul în mormânt.

„Nu cred că vom ști vreodată cine l-a ajutat", a spus Mercy. „Nu pot să cred că secretul a fost păstrat atâția ani." S-a uitat la tatăl ei, iar inima i s-a oprit.

El știa.

Fața lui Karl Kilpatrick era împietrită și dură, iar ochii lui păreau secătuiți emoțional. *Se străduia prea mult să fie inexpresiv*. Tatăl ei i-a ținut privirea

pentru o scurtă secundă înainte de a se uita în altă parte.

La naiba cu tine.

Cum a putut să ascundă acest secret de mama ei timp de zeci de ani? În timp ce mama ei plângea în mâinile ei, Mercy a devenit convinsă că nu știuse niciodată că Aaron trăise.

Dar tatăl ei era o altă poveste. Mercy s-a uitat la Truman. El îl studia pe tatăl ei cu o expresie complice.

Și el o vedea.

Tatăl ei îl ajutase pe Aaron să o ia de la capăt sau aflase de la unul dintre frați? Știa că Aaron locuia în afara orașului și încerca să construiască o miliție? Tatăl ei ura milițiile. Le vedea ca pe o încercare grosolană de guvernare, o mascaradă de reprezentare a celor mici, condusă de obicei de cineva cu un ego mare care voia doar puterea. Poate că tatăl ei nu păstrase legătura cu Aaron după ce acesta fugise în Idaho.

Se îndoia că tatăl ei îi va spune vreodată adevărul. Mercy trebuia să treacă peste asta. Nu mai conta.

Dar nimeni nu o va opri să-și cunoască din nou familia. Avea totul de câștigat.

„Ce faci mâine de Ziua Recunoștinței?” a întrebat-o Mercy pe mama ei înainte de a se putea abține de la idee. „Cred că am nevoie să petrec ceva timp cu familia mea.” Un zâmbet mare a traversat fața lui Rose și i-a strâns mâna lui Mercy cu emoție.

Mama ei și-a șters lacrimile de pe obraji. „Te rog să vii să mănânci cu noi.” Deborah s-a uitat direct la Mercy, nu la soțul ei, când a făcut cererea.

„Mi-ar face plăcere”, a spus Mercy. „Truman gătește un curcan. Îl vom aduce împreună cu Kaylie și plăcintele ei. Am făcut deja planuri cu Pearl pentru desert, dar ne vom întâlni aici în schimb.” Fericirea îi bubuise neașteptat în stomac, iar un sentiment cald de mulțumire îi umplu membrele și o făcu să zâmbească. Tatăl ei putea să bombăne cât voia. Ea nu-i va permite să o intimideze și să o îndepărteze de familia ei.

Cred că sărbătoarea chiar înseamnă ceva pentru mine.

***

Mercy a răsuflat adânc când au ajuns la SUV-ul lui Truman din curtea părinților ei.

„Tatăl tău știa adevărul despre moartea unchiului tău Aaron”, a afirmat Truman. A tras-o înspre el, iar ea și-a sprijinit o clipă capul pe umărul lui.

„Am văzut asta”, a spus ea. „Cum poți să ascunzi un asemenea secret de soția ta timp de decenii?”

„Tatăl tău este dur”, a spus Truman. „Are o piele de oțel. Într-un fel îmi amintește de tine.”

Ea i-a aruncat o privire în lateral, nefiind sigură dacă acesta era un compliment.

Truman respiră adânc. „M-am speriat de moarte când i-am văzut târându-te în sala de mese aseară.” Și-a strâns buzele în timp ce-i ținea privirea.

„Am o piele de oțel, îți amintești?” a glumit ea, nervoasă din cauza intensității din privirea lui. „Aș fi fost bine.”

Sprâncenele lui s-au îngustat ușor, iar ochii lui căprui au devenit mortal de serioși.

Uh-oh.

„Mi-am ținut gura închisă în lunile în care am fost împreună”, a spus Truman. „Pentru că nu am vrut să te simți sub presiune, dar când mi-am dat seama aseară că ai putea muri și că nu ți-am spus niciodată că te iubesc, am jurat că voi rezolva asta imediat. Am terminat cu reținerea.”

Ea nu se putea mișca. *Nu sunt pregătită pentru asta. Te rog, nu acum, Truman...*

„Te iubesc, Mercy Kilpatrick. Te-am iubit aproape din primul moment în care te-am văzut. Am știut imediat că ești cineva care mă va provoca și mă va excita și mă va face să mă simt din nou viu. Am fost un idiot să nu-ți spun mai devreme. Aproape că am așteptat prea mult. Deci, dacă ai o problemă cu faptul că ți-am spus că te iubesc, e al naibii de rău. Nu cu mult timp în urmă ți-am spus că nu este un semn de slăbiciune să te lași iubit. Iată șansa ta de a-ți

asuma cel mai mare risc din viața ta și de a permite iubirii mele să devină o parte din tine. Este permanentă și necondiționată. Nu va pleca niciodată."

I-a ținut privirea căpruie, simțindu-i cuvintele așezându-se pe pielea ei și adânc în oasele ei. *Câtor femei le-ar plăcea să își audă bărbatul spunând asta?*

Dar eu sunt îngrozită.

Dar ochii lui întunecați îi spuneau că el credea fiecare cuvânt. Nimeni nu era mai sincer decât Truman.

Dar dacă se înșeală? El nu poate vedea viitorul.

„Întoarce-te, Mercy", a spus el încet. „Te văd fugind."

Ea își coborî privirea și zări arsura care se vindeca de pe gâtul lui în interiorul gulerului. *Ar fi putut fi ucis în acea zi.*

Ea nu voia să experimenteze vreodată moartea lui. Niciodată. Gândul că-l va pierde o făcea să o doară fiecare celulă din corp. *Am greșit atât de mult.*

Am totul de câștigat și nimic de pierdut.

Privirea ei s-a întors la a lui. „Și eu te iubesc." Cuvintele erau ciudate și rigide, dar ea știa că vor veni mai ușor cu practica. „Te rog, nu mă îndepărta niciodată", a șoptit ea în timp ce ochii i se umpleau. „Și nu mă lăsa să te îndepărtez. Asta e ceea ce fac eu, știi. O fac pentru că nu vreau să fiu rănită." Vocea ei s-a stins.

El a tras-o aproape. „Niciodată, Mercy. Absolut niciodată. Sunt aici ca să rămân, fie că-ți place sau nu."

Un sentiment extraordinar de calm a cuprins-o. Unul pe care nu-l mai simțise până atunci.

Îl cred.